

GREGG BRADEN

MATRICEA Divină

**Un pod ce leagă timpul,
spațiul, miracolele și credințele**

Editura For You

Oare miracolele pe care le vedem în lumea cuantică ne arată, de fapt, posibilitățile noastre cele mai mărețe, mai degrabă decât limitările de natură științifică? Oare vindecarea spontană a unei boli, conectarea instantanee cu toată lumea și cu tot ce există și chiar și călătoria în timp să reprezinte adevărata noastră moștenire în acest univers?

Există un loc unde încep toate lucrurile, locul de energie pură care „este”, pur și simplu. În acest incubator cuantic al realității, totul e posibil. În 1944, Max Planck, părintele teoriei cuantice, a șocat lumea, spunând că această „matrice” este locul în care își au începutul ADN-ul vieții, nașterea stelelor și tot ce se află între acestea. Descoperirile recente ne aduc dovezi dramatice că matricea lui Planck – Matricea Divină – este adevărată. Această verigă ce lipsește din cunoașterea noastră este cea care oferă recipientul ce conține universul, puntea dintre imaginația și realitatea noastră și oglinda – în lumea noastră – a ceea ce creăm în contextul credințelor noastre.

Pentru a elibera puterea acestei matrice în viețile noastre, trebuie să înțelegem cum funcționează ea și să vorbim limba pe care ea o recunoaște. Timp de peste douăzeci de ani, Gregg Braden, fost proiectant de sisteme de calculatoare în industria aerospațială, a căutat să înțeleagă cum să facă tocmai acest lucru. De la mănăstirile îndepărtate ale Egiptului, cele din Peru și Tibet, și până la textele uitate, care au fost editate de biserica creștină timpurie, secretul Matricei Divine ne-a fost lăsat în limbajul codificat al celor mai de preț tradiții ale noastre, iar astăzi, el este validat de descoperirile științei.

În această carte, care spulberă orice paradigmă, Gregg ne împărtășește ceea ce a aflat. Prin douăzeci de chei ale creației conștiente, ni se arată cum să transpunem miracolele din imaginația noastră, în ceea ce este real în viețile noastre. Prin explicații științifice ușor de înțeles și povestiri bazate pe fapte reale, Gregg ne arată că suntem limitați doar de credințele noastre - și că, ceea ce am crezut odată, este pe cale să se schimbe!

Gregg Braden, autor de mare succes, în clasamentul făcut de New York Times, este invitat la conferințe internaționale și evenimente mediatice pe tema rolului spiritualității în tehnologie. De la revoluționara *Trezirea la punctul zero*, până la lucrarea sa de pionierat din *Pășind între lumi* și la controversatele *Efectul Isaia* și *Codul lui Dumnezeu*, Gregg se aventurează dincolo de granițele tradiționale ale științei și spiritualității, deschizându-ne calea spre posibilitățile noastre cele mai mărețe.

www.greggbraden.com

Foto copertă - Julia Kretsch

Editura For You
ISBN: 978-973-7978-99-8

23 lei

Titlul în limba engleză
THE DIVINE MATRIX,
Bridging Time, Space, Miracles, and Belief

Copyright © 2007 de Gregg Braden
Publicată în 2007 de Hay House Inc., USA
ascultați emisiunea de radio Hay House pe
www.hayhouseradio.com

Copyright ©2007, Editura For You

Coperta: PDG Advertising
Tehnoredactare: Felicia Drăgușin
Foto copertă: Julia Kretsch

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRADEN, GREGG

Matricea Divină, Un pod ce leagă timpul, spațiul, miracolele și
credințele / Gregg Braden - București:

For You, 2007

ISBN 978-973-7978-99-8

159.961

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice
formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul
prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0311001455,
mobile phone 0744352963; 0724212690;
e-mail monica.visan@b.astral.ro; edituraforyou@b.astral.ro
editura_foryou@yahoo.com
website: <http://www.editura-foryou.ro>

Printed in Romania

ISBN 978-973-7978-99-8

GREGG BRADEN

MATRICEA DIVINĂ

Un pod ce leagă timpul, spațiul,
miracolele și credințele

Traducere
Laura Cristiana

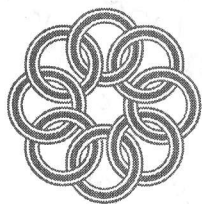
*Dans
Anticariat Sophia
24/04/2013
Asta are la solstițiul de
iarnă...*

EDITURA FOR YOU

Am în sufletul meu un strop
de cunoaștere.

Fie ca el să se dizolve în
oceanul vostru.

Rumi

„Întreaga materie își are originea într-o anumită forță... și
există numai în virtutea acesteia.
Trebuie să admitem că în spatele acestei forțe există o Minte
conștientă și inteligentă.
Această Minte este matricea întregii materii.”

Max Plank, 1944

Cu aceste cuvinte, Max Planck, părintele fizicii cu-
antice, a descris un câmp energetic universal, care
conectează totul în Creație: *Matricea Divină*.

Matricea Divină *este* lumea noastră.

În același timp, este și tot ceea ce există
în lumea noastră.

Ea suntem noi și tot ce iubim, urâm,
creăm și experimentăm.

Trăind în Matricea Divină,

suntem precum niște artiști plastici, care ne exprimăm cele mai
profunde pasiuni, frici, visuri și dorințe, folosind ca suport
o misterioasă pânză cuantică.

Însă noi *suntem* această pânză și, totodată,
suntem și imaginile de pe ea.

Suntem vopselele, dar suntem și pensulele.

În Matricea Divină, noi suntem recipientul în care
există toate lucrurile,

puntea dintre creațiile lumilor noastre
interioare și exterioare,

precum și oglinda care ne arată ce am creat.

Această carte este scrisă pentru aceia dintre voi
care doriți să vă treziți puterea dată de cele mai mari
pasiuni și de cele mai profunde aspirații.

În Matricea Divină, sunteți sămânța miracolului –
precum și miracolul însuși.

Introducere

Veniți până la margine.

Am putea cădea.

Veniți până la margine.

Este prea sus!

VENIȚI PÂNĂ LA MARGINE!

Ei au venit,

Noi i-am împins,

Iar ei și-au luat zborul.

Prin aceste cuvinte ne este oferit un minunat exemplu despre puterea care așteaptă să o trezim, atunci când ne hotărâm să ne aventurăm dincolo de limitele reprezentate de ceea ce am crezut întotdeauna că este adevărat în viața noastră. În acest scurt pasaj, scris de poetul Christopher Logue, un grup de inițiați ajunge să aibă o experiență foarte diferită de cea la care se așteptau inițial.¹ În loc de a fi doar *la* margine, încurajați de maestru, ei au ajuns *dincolo de* aceasta, într-un mod care a fost atât surprinzător, cât și dătător de putere. În acest teritoriu necunoscut, ei au avut o experiență inedită în legătură cu propria lor persoană – și, în cadrul acestei noi descoperiri, și-au găsit o nouă libertate.

În multe privințe, paginile care urmează se aseamănă cu a ajunge la margine, din poezia despre inițiați. Ele descriu existența unui câmp energetic – Matricea Divină – care oferă un recipient, dar și o punte și o oglindă, pentru tot ceea ce se întâmplă între lumea din interiorul nostru și cea din afara cor-

purilor noastre. Faptul că acest câmp există în toate – de la cele mai mici particule ale atomului cuantic și mergând până la galaxiile îndepărtate, a căror lumină de-abia acum ajunge la ochii noștri, precum și la tot ce există de acolo până aici – ne schimbă concepția despre rolul nostru în Creație.

Pentru unii dintre voi, materialul pe care urmează să îl citiți reprezintă un concept nou și foarte diferit despre felul în care funcționează totul în viață. Pentru alții, el este o sinteză, încurajatoare a ceea ce știau deja sau măcar bănuiau că ar fi adevărat. Dar pentru toți, existența unei rețele energetice fundamentale, care conectează corpurile voastre, lumea și tot ceea ce există în Univers, deschide o ușă către o posibilitate puternică și misterioasă.

Această posibilitate sugerează ideea că noi am putea fi mult mai mult decât niște simpli observatori, care, pentru un scurt interval de timp, trecem printr-o Creație ce deja există. Când privim „viața” – bogățiile noastre spirituale și materiale, relațiile și cariera, iubirile cele mai profunde și realizările cele mai mari, fricile noastre dar și lipsa tuturor acestor lucruri – noi privim exact în oglinda credințelor noastre cele mai adevărate și, uneori, cele mai puțin conștientizate. Le vedem în ceea ce ne înconjoară, întrucât ele au ajuns să fie manifestate prin intermediul esenței misterioase a Matricei Divine și, pentru ca acest lucru să fi fost posibil, *însăși conștiința* trebuie să joace un rol cheie în existența Universului.

Suntem artiști, dar suntem totodată și arta

Oricât de forțată le-ar putea părea multor oameni această idee, ea constituie exact punctul crucial al unora dintre cele mai aprinse controverse care există în vremurile noastre, expuse de cele mai strălucite minți. De exemplu, într-un fragment din notele sale autobiografice, Albert Einstein își mărturisea credința că, de fapt, noi suntem niște observatori pasivi, care trăim într-un univers ce este deja bine așezat la lo-

cul lui și asupra căruia se pare că avem prea puțină influență: „În exterior se află această lume imensă”, spunea el, „care există independent de noi, ființele umane, și care stă înaintea noastră precum o mare și eternă enigmă, cel puțin parțial accesibilă gândirii și investigațiilor noastre.”²

În contrast cu punctul de vedere al lui Einstein, care este încă larg acceptat de mulți oameni de știință din ziua de astăzi, John Wheeler, fizician de la Princeton și coleg cu Einstein, susține o viziune radical diferită, cu privire la rolul pe care îl avem noi în Creație. Folosind niște termeni expliți, Wheeler spune: „Până acum, am avut de-a face cu vechea idee, conform căreia *acolo* «sublinierea autorului» există Universul, iar aici se află omul, observatorul, protejat față de Univers printr-o placă de sticlă groasă de cincisprezece centimetri”. Referindu-se la experimentele realizate spre sfârșitul secolului al 20-lea, care arată că simplul fapt de a privi un lucru *modifică* acel lucru, Wheeler continuă: „Acum învățăm de la lumea cuantică faptul că, până și pentru a observa un obiect atât de minuscul cum este un electron, trebuie să spargem această placă de sticlă: trebuie să ajungem înăuntru... De aceea, cuvântul *observator* trebuie, pur și simplu, să fie eliminat din cărți și în locul lui să fie pus noul cuvânt, *participant*.”³

Ce întorsătură! Interpretând relația noastră cu lumea în care trăim, într-un mod radical diferit, Wheeler afirmă că ne este imposibil să urmărim, pur și simplu, cum universul *se întâmplă* în jurul nostru. De fapt, experimentele din fizica cuantică ne dovedesc chiar că simplul fapt de a privi ceva atât de mic cum este un electron – doar concentrându-ne atenția asupra a ceea ce face el, chiar și numai pentru o clipă – îi schimbă acestuia proprietățile, în intervalul de timp cât îl privim. Experimentele sugerează ideea că însuși actul de observație este un act de creație – iar conștiința realizează actul de creație. Aceste dovezi par să susțină afirmația lui Wheeler, precum că nu ne mai putem considera doar niște simpli spectatori, care nu produc niciun efect asupra lumii pe care o observă.

Să ne considerăm pe noi înșine ca fiind participanți în Creație, și nu că doar trecem prin Univers, în timpul scurtei perioade cât durează viața, necesită o nouă percepție a ce anume este cosmosul și a modului în care el funcționează. Baza unei astfel de viziuni radicale asupra lumii a constituit baza pentru o serie de cărți și de lucrări al căror autor este un alt fizician de la Princeton – și el coleg cu Einstein – David Bohm. Până în momentul morții sale, în 1992, Bohm ne-a oferit două teorii de pionierat, care prezintă o viziune foarte diferită – și, sub unele aspecte, aproape holistică – asupra Universului și a rolului pe care noi îl avem în cadrul lui.

Prima dintre acestea este un mod de interpretare a fizicii cuantice care a creat condițiile pentru întâlnirea dintre Bohm și Einstein și pentru prietenia ulterioară dintre ei. Aceasta este teoria care a deschis ușa către ceea ce Bohm numea „activitatea creativă a unor nivele ale realității... ce au rolul de fundament”.⁴ Cu alte cuvinte, el credea că există planuri mai înalte sau mai profunde ale Creației, care susțin tiparul pentru ceea ce se petrece în lumea noastră. Lumea noastră fizică își are originea în aceste nivele mai subtile ale realității.

A doua teorie reprezenta o explicare a Universului conform căreia acesta ar fi un singur sistem unificat al naturii, interconectat în moduri care nu sunt întotdeauna evidente. În vremea de început a activității sale de la Lawrence Radiation Laboratory, al Universității din California (actualul Lawrence Livermore National Laboratory), Bohm a avut ocazia de a observa micile particule ale atomilor aflate într-o stare gazoasă specială, numită *plasmă*. Bohm a descoperit că, atunci când particulele se aflau în această stare de plasmă, ele nu se comportau precum acele unități individuale pe care noi le concepeam de regulă, ci mai degrabă ca și cum ar fi fost conectate unele cu altele, ca părți ale unei existențe extinse. Aceste experimente au pus bazele pentru o lucrare de pionierat pentru care Bohm este cunoscut cel mai bine – cartea scrisă în 1980, *Întregimea și Ordinea Implicată*.

În acest volum care schimbă paradigmele, Bohm a propus ideea potrivit căreia, dacă noi am putea vedea Universul în întregul său, privindu-l dintr-un loc favorabil, atunci obiectele din lumea noastră ne-ar apărea, de fapt, ca o proiecție a unor lucruri care se petrec într-un alt tărâm, pe care noi nu îl putem observa. El considera că cele văzute și cele nevăzute sunt expresii ale unei ordini mai ample, cu un caracter mai universal. Pentru a le deosebi, el folosea pentru aceste două tărâmuri, denumirile de „implicită” și respectiv „explicită”.

Lucrurile pe care le putem vedea și atinge, și care par separate în lumea noastră – cum sunt rocile, oceanele, pădurile, animalele și oamenii – sunt exemple pentru *ordinea explicită* a Creației. Totuși, oricât de diferite par a fi unele de altele, Bohm sugerează că ele sunt legate la nivelul unei realități mai profunde, în moduri pe care noi, pur și simplu, nu le putem vedea din acest loc al Creației în care ne aflăm. El considera că toate lucrurile care nouă ne apar separate sunt părți dintr-un întreg mai mare, pe care l-a numit *ordinea implicită*.

Pentru a descrie diferența dintre implicit și explicit, el a folosit analogia cu un curent de apă. Folosind drept metaforă diferitele moduri în care putem vedea apa curgând în cadrul aceluiași șuvoi, Bohm a descris iluzia separării: „În acest șuvoi, se pot observa tipare mereu schimbătoare de vârtejuri, ondulații, valuri, stropi, etc., dar care, evident, nu au o existență independentă”⁶. Chiar dacă aceste perturbări ale apei ne apar ca fiind separate, Bohm sesiza faptul că ele erau intim legate, erau conectate unele cu altele, la un nivel profund. „Chiar dacă aceste forme abstracte au o anumită subzistență trecătoare, aceasta *implică doar o independență relativă* «sublinierea îi aparține lui Bohm» și nu o existență absolut independentă”, spune el⁶. Cu alte cuvinte, toate sunt părți ale aceleiași ape.

Bohm a folosit astfel de exemple, pentru a descrie faptul că Universul și toate cele conținute de el – inclusiv noi – ar putea fi, de fapt, o parte dintr-un mare tipar cosmic, în care

toate părțile sunt incluse, deopotrivă, în oricare altă parte. Rezumând această viziune unificată asupra naturii, Bohm a afirmat simplu: „Noua formă de cunoaștere ar putea fi denumită cel mai bine *Întregime nedivizată aflată în mișcare de curgere*”⁷.

În anii '70, Bohm a prezentat o metaforă și mai clară, pentru a descrie cum poate fi conceput Universul ca un întreg difuz și totuși, nedivizat. Reflectând asupra însușirii Creației de a fi interconectată, el s-a convins și mai mult că Universul „funcționează” precum o mare hologramă cosmică. Într-o hologramă, fiecare parte din oricare obiect conține acel obiect în întregime, dar la o scară mai redusă. (Pentru cei care nu sunt familiarizați cu conceptul de hologramă, în capitolul 4 este prezentată o explicație detaliată.) În viziunea lui Bohm, ceea ce noi vedem și considerăm a fi lumea noastră este, de fapt, proiecția a ceva și mai real, care se petrece la un nivel mai profund al Creației. Acest nivel mai profund este, de fapt, originalul – implicitul. În această viziune bazată pe principiul „precum este sus, asemenea și jos” și „precum în interior, așa și în exterior”, tiparele sunt conținute în tipare, ele fiind complete prin ele însele, diferind doar ca mărime.

Simplitatea corpului omenesc ne oferă un minunat exemplu de hologramă, și care ne este deja familiar. ADN-ul din oricare parte a corpului nostru conține codul nostru genetic – tiparul complet al ADN-ului – pentru restul corpului, indiferent de unde provine. Fie că luăm un eșantion din păr, fie dintr-un deget sau din sânge, tiparul genetic pentru restul ființei noastre fizice există întotdeauna în acest cod... și este întotdeauna același.

Tot așa cum Universul se modifică permanent dinspre implicit către explicit, fluxul ce merge de la cele nevăzute către cele văzute este cel care formează curentul dinamic al Creației. John Wheeler a avut în minte tocmai această caracteristică a Creației de a fi în permanentă schimbare, când a

spus despre Univers că este „participativ” – adică este neterminat și reacționează în permanență la conștiință.

Este interesant că exact acesta este modul de „funcționare” al lumii noastre, pe care îl sugerează tradițiile spirituale din trecut. Începând cu Vedele indiene din vechime, despre care unii savanți consideră că datează de prin anul 5.000 î. Ch. și mergând până la Manuscrisele de la Marea Moartă, vechi de 2.000 de ani, o idee generală pare să sugereze că lumea este, de fapt, oglinda unor lucruri care se petrec într-o sferă superioară, sau într-o realitate mai profundă. De exemplu, comentând noile traduceri ale fragmentelor din Manuscrisele de la Marea Moartă, cunoscute sub numele de *Cântecul sacrificiului sabatului*, traducătorii rezumă conținutul astfel: „Ceea ce se întâmplă pe Pământ, nu este decât o palidă reflectare a acelei mărețe realități supreme”.

Implicația pe care o are atât teoria cuantică, cât și textele străvechi este aceea că noi, în sferele nevăzute, creăm un proiect pentru relațiile, cariera, succesele și eșecurile din lumea vizibilă. Din această perspectivă, Matricea Divină acționează precum un mare ecran cosmic, care ne permite să vedem energia non-fizică a emoțiilor și credințelor noastre (mânia, ura și furia; dar și iubirea compasiunea și înțelegerea) proiectată în mediul fizic al vieții.

După cum un ecran de cinematograf reflectă, fără părtinire, imaginea oricărui lucru sau ființe care au fost filmate, Matricea pare să ofere o suprafață neutră, cu scopul ca experiențele interioare și credințele noastre să fie văzute în lume. Uneori în mod conștient – dar de multe ori, nu – noi „prezentăm” adevăratele noastre credințe despre toate, începând de la compasiune și până la trădare, prin intermediul calității relațiilor care ne înconjoară.

Cu alte cuvinte, suntem ca niște artiști plastici, care își exprimă cele mai profunde pasiuni, frici, visuri și dorințe prin intermediul substanței vii a unei pânze cuantice misterioase. Totuși, spre deosebire de o pânză obișnuită pentru pictură,

care există într-un singur loc și într-un anumit moment, pânza noastră este din aceeași materie din care sunt făcute toate lucrurile – este peste tot și întotdeauna prezentă.

Haideți să mergem mai departe cu această analogie pictor/pânză. În modul tradițional, artiști sunt separați de lucrarea lor și folosesc instrumentele specifice meseriei, pentru a aduce o creație interioară către o expresie exterioară. În schimb, în Matricea Divină, separația dintre artă și artist dispare: *noi suntem* atât pânza, cât și imaginile de pe ea; *noi suntem* atât instrumentele, cât și artistul care le folosește.

Însăși ideea că noi ne creăm, din interior, propria noastră creație ne aduce în minte unul dintre desenele animate ale lui Walt Disney, ce se transmiteau la televiziunea alb-negru din anii '50 și '60. La început apărea mâna unui pictor neidentificat, care schița pe o foaie de desen, un personaj de desene animate binecunoscut, cum ar fi Mickey Mouse. După ce se forma imaginea, ea devenea deodată animată și chiar părea vie. Apoi Mickey începea să-și creeze propriile desene, cu alte personaje de desene animate, *chiar din interiorul* acelei schițe. Brusc, artistul de la început nu mai era necesar și era scos afară din imagine... literalmente.

Mâna nu se mai vedea nicăieri, iar Mickey și prietenii săi căpătau viață și personalitate proprie. În timp ce toți cei din casa imaginară dormeau, întreaga bucătărie se amina într-un mod foarte vesel. Borcanul cu zahăr dansa cu solnița, iar ceașca de ceai dansa rock în lumea cuprinsă într-o furtună pentru unt, astfel încât personajele nu mai aveau nicio legătură cu artistul. Chiar dacă exemplul pare doar o suprasimplificare a modului în care funcționăm noi în Matricea Divină, ne ajută să fixăm ideea abstractă și subtilă, că noi suntem creatori și producem, din interior, propriile noastre creații.

Tot așa cum artiștii rafinează o imagine, până când ea devine absolut perfectă în mintea lor, se pare că, sub multe aspecte, noi facem același lucru cu experiențele din viața noastră, folosind Matricea Divină. Utilizând paleta noastră

ce cuprinde credințe, moduri de a judeca, emoții și rugăciuni, ajungem să avem anumite relații sau servicii și să fim puși în situații în care suntem susținuți sau trădați și care se desfășoară în locuri diferite, având ca protagoniști diverse persoane. Totodată, aceste persoane și situații ne par, adesea, obsedant de familiare.

Atât la nivel individual, cât și împreună, noi ne împărtășim creațiile vieții interioare, într-un ciclu fără de sfârșit, care este format din momente ce se suprapun peste alte momente, zi după zi, și așa mai departe. Ce concept minunat, bizar și plin de forță! Tot așa cum un pictor folosește, din nou și din nou, același suport, căutând exprimarea perfectă a unei idei și noi ne putem considera niște artiști perpetui, care construiesc o creație ce se schimbă permanent și e fără sfârșit.

Implicațiile faptului de a fi înconjurați de o lume maleabilă, compusă din propriile noastre creații, sunt ample, importante și pe unii poate chiar îi înspăimântă puțin. Capacitatea noastră de a folosi Matricea Divină, într-un mod intenționat și creativ, ne dă dintr-o dată forța de a modifica tot ce este legat de modul în care percepem rolul avut de noi în Univers. Ca o minimă consecință, este sugerat faptul că viața înseamnă mult mai mult decât evenimente întâmplătoare și sincronități ocazionale, cărora ne străduim să le facem față cât putem noi mai bine.

Cel mai important lucru este că relația noastră cu această esență cuantică ce ne conectează cu tot ceea ce ne înconjoară, ne reamintește că noi înșine suntem creatori. Prin urmare, putem să ne exprimăm cele mai profunde dorințe ale noastre ce vizează vindecarea, prosperitatea, bucuria și pacea, care să cuprindă totul, de la corpul nostru și viața noastră și mergând până la relațiile noastre. Acest lucru îl putem face în mod conștient, la momentul și în maniera alese de noi.

Totuși, după cum inițiatii din poezia lui Christopher Logue, de la începutul acestei cărți, aveau nevoie de un mic „impuls” care să îi determine să își ia zborul, tot așa, toate

aceste posibilități necesită o modificare subtilă dar importantă, în concepția pe care o avem despre lume și despre noi înșine. Efectuând această modificare, dorințele noastre secrete, telurile cele mai înalte și visurile cele mai nobile ne devin dintr-o dată accesibile. Oricât ar părea de miraculoasă o astfel de realitate, toate aceste lucruri – și multe altele – sunt posibile în tărâmul Matricei Divine. Cheia constă în a înțelege cum funcționează; avem nevoie și de un limbaj pentru a ne comunica dorințele, care să poată fi recunoscut de această străveche rețea energetică.

Tradițiile noastre cele mai vechi și pe care le prețuim cel mai mult ne reamintesc că, de fapt, chiar există un limbaj prin care ne putem adresa Matricei Divine, un limbaj fără cuvinte și fără gesturile pe care le facem noi cu mâinile sau corpul. El are o formă atât de simplă, încât toți știm deja cum să „îl vorbim” fluent. De fapt, îl folosim în fiecare zi din viața noastră – este limbajul emoțiilor omenești.

Știința modernă a descoperit că prin orice emoție pe care o experimentăm în corp, noi suferim și modificări chimice, care afectează anumiți factori precum pH-ul sau hormonii și care oglindesc sentimentele noastre.⁹ Prin intermediul experiențelor „pozitive” ale iubirii, compasiunii și iertării, dar și ale emoțiilor „negative” ale urii, ale judecății și geloziei, fiecare dintre noi dispune de puterea de a ne afirma sau de a ne nega existența, în fiecare moment al fiecărei zile. În plus, aceeași emoție care ne conferă atâta putere în *interiorul* corpului nostru își extinde forța și în lumea cuantică *din afara* corpului nostru.

Poate că este util să ne gândim că Matricea Divină este un covor cosmic, care începe și se termină în tărâmul necunoscutului și cuprinde tot ce există între aceste extreme. Acest acoperământ este profund, fiind structurat pe mai multe nivele și este pretutindeni, mereu. Corpurile și viețile noas-

tre, și tot ceea ce cunoaștem, există și se desfășoară în cadrul format de țesătura lui. Începând de la crearea noastră în mediul apos al uterului mamei și mergând până la căsătoriile, divorțurile și carierele noastre – tot ceea ce experimentăm poate fi gândit ca fiind niște „încrețituri” ale acestui înveliș.

Dintr-o perspectivă cuantică, totul – începând cu atomii de materie, cu firul de iarbă și mergând până la corpurile noastre, la planeta noastră și dincolo de acestea – poate fi conceput ca fiind o „perturbare” a țesăturii uniforme a acestui înveliș spațio-temporal. Poate că nu este o coincidență faptul că tradițiile spirituale și poetice din vechime descriu existența într-un mod foarte asemănător. De exemplu, Vedele vorbesc despre un câmp unificat al „purei conștiințe”, întreaga Creație fiind scăldată și pătrunsă de aceasta.¹⁰ În cadrul acestor tradiții, experiențele noastre ce cuprind gânduri, sentimente, emoții și credințe – și toate judecățile pe care le crează ele – sunt văzute ca niște *perturbări*, ca niște întreruperi apărute într-un câmp care, altfel, ar fi uniform și imobil.

Asemănător, în secolul șase, poemul Hsin-Hsin Ming (ceea ce se traduce prin Versetele Minții în Credință) descrie proprietățile unei esențe ce constituie schița pentru tot ceea ce există în Creație. Ea este numită Tao și, în ultimă instanță, este dincolo de orice descriere, așa cum citim și în scripturile vedice. Ea este tot – deținătorul tuturor experiențelor, dar și experiența însăși. Tao este descris ca fiind perfect, „ca un spațiu vast, în care nimic nu lipsește și nimic nu este în exces”¹¹.

Conform poemului Hsin-Hsin Ming, armonia ne ocolește numai atunci când noi perturbăm liniștea lui Tao, prin judecățile pe care le facem. Dacă acest lucru se întâmplă în mod inevitabil și ajungem să fim prinși în plasa sentimentelor de mânie și de separare, acest text oferă indicații pentru a remedia situația: „Pentru a ajunge direct în armonie cu această realitate, atunci când aveți îndoieli spuneți «Non-dualitate.» În această «non-dualitate», nimic nu este separat, nimic nu este exclus”¹².

Deși admit că faptul de a ne considera pe noi ca o perturbare în Matrice poate elimina o parte din romantismul vieții, el ne oferă totodată o modalitate eficientă de a înțelege lumea noastră și pe noi înșine. Dacă, de exemplu, dorim să ne creăm relații noi, sănătoase, care afirmă viața, să lăsăm romantismul vindecător să intre în viața noastră, sau să aducem o soluție pașnică în Orientul Mijlociu, trebuie să creăm o nouă perturbare în acest câmp – o perturbare care să oglindească dorința noastră. Trebuie să facem o nouă „încrețitură” în acest material din care sunt făcute spațiul, timpul, corpurile noastre și lumea.

Aceasta este relația noastră cu Matricea Divină. Ni s-a dat puterea de a ne imagina, de a visa și de a simți posibilitățile vieții chiar din interiorul Matricei, astfel încât ea să poată reflecta către noi ceea ce am creat. Atât tradițiile străvechi, cât și știința modernă au descris modul în care funcționează această oglindă cosmică; în cazul experimentelor ce vor fi descrise în capitolele următoare, ni se prezintă, în limbajul științei, modul în care funcționează aceste reflectări. Dar, chiar dacă aceste studii dezleagă unele dintre misterele Creației, ele deschid totodată o ușă către întrebări și mai profunde legate de existența noastră.

Este evident că nu știm tot ceea ce trebuie știut despre Matricea Divină. Știința nu a găsit toate răspunsurile – cu toată sinceritatea, trebuie spus că oamenii de știință nici măcar nu știu exact de unde provine Matricea Divină și suntem conștienți că este posibil să o studiem încă o sută de ani, fără a găsi toate răspunsurile. Totuși, ceea ce știm este că Matricea Divină există. Ea este aici și noi putem să ne bransăm la puterea ei creatoare, folosind limbajul emoțiilor noastre.

Putem aplica această cunoaștere într-un mod util și semnificativ în viața noastră. Procedând astfel, legătura pe care o avem unul cu altul și cu toate lucrurile, nu poate fi negată. În lumina acestei legături putem să înțelegem cât suntem de puternici. Aflându-ne pe poziția de forță pe care ne-o oferă o

astfel de înțelegere, avem ocazia de a deveni niște oameni mai pașnici și plini de compasiune, să contribuim activ la crearea unei lumi care să reflecte aceste calități – și altele în plus. Utilizând Matricea Divină, ni se oferă oportunitatea de a ne concentra asupra acestor atribute în cadrul vieții noastre, să le aplicăm ca pe o tehnologie interioară a sentimentelor, a imaginației și a visurilor. Dacă facem aceasta, ne bransăm la adevărata esență a puterii de a schimba viețile noastre și lumea.

Despre această carte

În multe privințe, experiența pe care o facem cu Matricea Divină poate fi comparată cu software-ul care rulează pe un calculator. În ambele cazuri, instrucțiunile trebuie să fie într-un limbaj pe care îl înțelege sistemul respectiv. În cazul calculatorului, acesta este un cod numeric format cu simbolurile 0 și 1. În cazul conștiinței, se cere un limbaj de tip diferit, care nu folosește numere, nici alfabet și nici cuvinte. Întrucât suntem deja o parte din Matricea Divină, este absolut natural ca noi să avem deja tot ce ne trebuie pentru a comunica cu ea, fără a avea nevoie de vreun manual de instructaj sau de vreun antrenament special. Și chiar așa se întâmplă.

Limbajul conștiinței pare să fie experiența universală a emoției. Noi știm deja cum să iubim, să urâm, să ne temem și să iertăm. Fiind conștienți că aceste sentimente sunt, de fapt, instrucțiunile care programează Matricea Divină, putem să ne perfecționăm abilitățile, pentru a înțelege mai bine cum să aducem în viața noastră bucurie, vindecare și pace.

Această carte nu a fost scrisă cu intenția de a fi o lucrare definitivă în domeniul istoriei științei și al noii fizici. Există alte materiale care au îndeplinit rolul minunat de a aduce la cunoștința noastră, astăzi, acest gen de informații. Unele dintre ele sunt chiar menționate în această carte – de exemplu

Hiperspațiul de Michio Kaku și lucrarea lui Bohm *Întregime și ordinea implicită*. Fiecare dintre acestea reprezintă un mod nou și important de a privi lumea noastră; eu le recomand pe toate.

Această carte a fost scrisă cu intenția de a fi un instrument util – un ghid – cu care să încercăm să dezlegăm misterele vieții noastre de zi cu zi. Din acest motiv, există locuri unde am ales să insist mai mult asupra unor rezultate radicale și neașteptate ale experimentelor cuantice, în loc de a îngreuna textul cu prea multe detalii tehnice, referitoare la experimentele în sine. Pentru ca să înțelegem cum este puterea de a manifesta vindecare, pace, bucurie, fantezii romantice și parteneriat, dar și pentru a supraviețui acestor vremuri ale istoriei, este important să punem accentul pe ceea ce ne spun rezultatele referitor la noi înșine și nu pe detaliile fine ale modului în care au fost efectuate acele studii. Pentru cei interesați de detalii tehnice, am menționat lucrările sursă, în notele de la sfârșit.

Pentru foarte mulți oameni, incursiunea în lumea fizicii cuantice nu reprezintă mai mult decât niște fapte interesante – lucruri despre care se poate vorbi la conferințe, în cadrul unor seminarii sau la o cafea. Da, oricât de profunde ar fi implicațiile și oricât de sus ne-ar înălța o filozofie, aceste descoperiri par să nu aibă decât o importanță minimă în viața noastră zilnică. De exemplu, la ce bun să știm că o particulă de materie se poate afla în două locuri simultan sau că electronii se pot deplasa mai rapid decât a spus Einstein, dacă aceste cunoștințe nu ne îmbunătățesc viața în vreun fel? Aceste descoperiri care șochează mintea devin importante pentru noi, doar dacă le putem pune în legătură cu vindecarea corpului nostru sau cu situațiile pe care le experimentăm în cursul vieții noastre în magazine, în camerele de locuit, în aeroporturi și săli de clasă.

Această aparentă prăpastie dintre misterele lumii cuantice și experiențele noastre curente reprezintă locul unde

cartea *Matricea Divină* creează o punte. În plus față de descrierea descoperirilor, această carte ne conduce cu un pas mai înainte: ea clarifică modul în care aceste descoperiri ne pot ajuta să devenim mai buni și să construim împreună o lume mai bună.

Am scris această carte dintr-un singur motiv: acela de a oferi un sentiment al speranței, al posibilității și al dobândirii de putere, într-o lume care ne face adesea să ne simțim mici, ineficienți și neajutorați. Scopul mea a fost să fac aceas- ta într-un stil conversațional, astfel încât să descriu faptele tulburătoare revelate de noua știință într-un mod care să fie atractiv și să permită o înțelegere ușoară.

Experiența mea din domeniul prezentărilor în direct a dovedit că, pentru a avea un impact semnificativ asupra auditoriului, este important să fie respectat modul în care înva- ță oamenii care ascultă. Indiferent în ce măsură credem că suntem „axați pe partea dreaptă” a creierului sau cât de „axați pe partea stângă” a lui ne simțim a fi, realitatea este că toți ne folosim ambele emisfere cerebrale, pentru a face ca lumea să aibă sens pentru noi. Și, întrucât este cert că unii oameni chiar se bazează mai mult pe una dintre emisfere, este important să fie respectate atât intuiția, cât și logica oamenilor, atunci când îi invităm să facă un imens salt în ce privește modul în care văd ei lumea.

Din acest motiv, cartea *Matricea Divină* a fost scrisă în- tr-un mod foarte asemănător cu cel în care este creată țesătu- ra unei tapiterii. În tot cuprinsul acestor pagini, eu am între- țesut descrierile de tip „emisferă cerebrală dreaptă”, legate de relatări personale și de experiența directă cu elemente de tip „emisferă cerebrală stângă” – cercetări și prezentări de des- coperiri, care ne spun de ce sunt importante aceste povestiri.

Acest mod de a prezenta informațiile face ca datele să nu mai pară scoase dintr-un manual de școală, fiind totuși menținută o bună legătură cu știința de vârf, pentru ca ele să fie semnificative.

După cum tot ce este viață e construit pornind de la pa- tru baze chimice care creează ADN-ul nostru, tot astfel Uni- versul pare să aibă ca fundament patru caracteristici ale Ma- tricei Divine, care fac ca lucrurile să funcționeze așa cum fun- cționează. Cheia pentru a putea să ne bransăm la puterea Ma- tricei constă în capacitatea noastră de a accepta cele patru descoperiri cruciale, care fac ca ea să fie conectată cu viața noastră într-un mod fără precedent:

Descoperirea 1: Există un câmp energetic care interco- nectează întreaga Creație

Descoperirea 2: Acest câmp are rolurile de recipient, de punte și de oglindă pentru credințele din interiorul nostru.

Descoperirea 3: Acest câmp este non-local și este holo- grafic. Fiecare parte a lui este conectată cu toate celelalte, fiecare fragment re- flectând întregul, la o scară redusă.

Descoperirea 4: Noi comunicăm cu acest câmp prin limbajul emoției.

Stă în puterea noastră să recunoaștem și să aplicăm aceste realități care determină toate lucrurile, începând cu vin- decarea noastră și mergând până la succesul relațiilor și al ca- rierei noastre. În ultimă instanță, supraviețuirea noastră ca specie poate că este direct legată de capacitatea și voința noastră de a împărtăși practicile care afirmă viața și care sunt derivate dintr-o viziune cuantică unificată asupra lumii.

Pentru a prezenta într-un mod just marile concepte im- plicate în această carte, *Matricea Divină*, am scris-o în trei părți, fiecare dintre ele tratând câte una dintre implicațiile cheie ale acestui câmp. În loc de a scrie o concluzie formală la sfârșitul fiecărei părți, eu am scos în evidență conceptele im- portante sub forma unui sumar intercalat, notând fiecare ast- fel de idee, printr-o „Cheie”, identificată de un număr (Cheia

1, Cheia 2 ș.a.m.d). Pentru o consultare rapidă, la sfârșitul capitolului 8 există o listă cu cele 20 de Chei.

Urmează scurte descrieri pentru fiecare secțiune în parte, pentru a se putea „naviga” cu ușurință prin materialul cărții și a se găsi informațiile utile în toate cazurile, începând cu referințele importante, mergând până la inspirațiile profunde.

Partea I, „Descoperirea Matricei Divine: Misterul care interconectează toate lucrurile” investighează sentimentul trăit permanent de oameni, că suntem uniți printr-un câmp energetic care interconectează toate lucrurile. În capitolul 1, descriu acel unic experiment care, în urmă cu o sută de ani, i-a determinat pe oamenii de știință să înceapă căutarea unui astfel de câmp unificat. Tot în această secțiune, prezintă activitatea de cercetare din secolul al 20-lea, care a făcut posibile progresele din domeniul fizicii cuantice și care i-a obligat pe oamenii de știință să refacă experimentul inițial, care ne spunea că toate ar fi separate. Aceasta include trei experimente reprezentative, care prezintă cea mai recentă documentare științifică referitoare la un câmp energetic ce nu fusese sesizat până atunci.

Pe scurt, aceste descoperiri demonstrează următoarele:

1. ADN-ul uman are un efect direct asupra materialului din care este făcută lumea noastră.
2. Emoțiile umane au un efect direct asupra ADN-ului, care, la rândul lui, afectează materialul din care este făcută lumea noastră.
3. Relația dintre emoții și ADN transcende limitele de timp și de spațiu. Indiferent de distanță, efectele sunt aceleași.

Ajungând la sfârșitul părții I, este foarte puțin probabil să mai existe dubii legate de existența Matricei Divine. Fie că o descriem din perspectivă spirituală, fie din perspectivă științifică, este evident că acolo există ceva – un câmp energetic

care interconectează tot ceea ce facem noi, dar și tot ceea ce suntem și ceea ce experimentăm. Urmează apoi întrebarea logică: „Ce să facem noi cu aceste informații?”, dar și „Cum să folosim Matricea Divină în viața noastră?”

Partea a II-a, „Puntea dintre imaginație și realitate: Cum funcționează Matricea Divină”, investighează ce anume înseamnă să trăim într-un univers în care nu numai că suntem interconectați (non-locali), dar, în plus, totul este legat în mod holografic. Forța subtilă a acestor principii reprezintă, poate, una dintre cele mai mari descoperiri ale fizicii secolului al 20-lea – fiind totodată posibil ca ea să fie cea mai puțin înțeleasă și cea mai puțin luată în considerare. Acestei secțiuni i s-a dat în mod intenționat un caracter non-tehnic și a fost concepută cu scopul de a fi un ghid util, pentru misterul unor experiențe pe care le împărtășim cu toții, dar cărora rareori le recunoaștem întreaga lor capacitate de a ne da învățăminte.

Dacă ne privim viața din punctul de vedere conform căruia toate lucrurile sunt peste tot, tot timpul, atunci implicațiile devin atât de ample, încât pentru mulți oameni sunt greu de cuprins cu mintea. Tocmai din cauza acestei interconectări universale avem noi puterea de a susține, a împărtăși și a participa la bucuriile și tragediile vieții, oriunde și oricând. Cum folosim noi o asemenea putere?

Răspunsul începe cu înțelegerea că, în realitate, nu există „aici” și „acolo”, nici „atunci” sau „acum”. Din perspectiva faptului că viața este o hologramă cu interconectare universală, *aici este deja acolo iar atunci a fost întotdeauna acum*. Tradițiile spirituale străvechi ne reamintesc că în fiecare moment al zilei noi facem alegeri care fie că ne afirmă viața, fie că o neagă. În fiecare secundă noi alegem să ne hrănim într-un fel care susține viața sau care o subminează; să avem respirații profunde care afirmă viața, sau respirații superficiale care o neagă; să gândim și să vorbim despre alți oameni, într-un mod care îi onorează sau îi dezonoarează.

Datorită puterii conștiinței noastre non-locale, holografice, fiecare dintre aceste alegeri, aparent nesemnificative, au consecințe care se extind mult dincolo de locurile și momentele din viața noastră. Alegerile noastre individuale se combină pentru a deveni realitatea noastră colectivă – ceea ce face ca descoperirile să fie deopotrivă incitante, dar și dăătoare de teamă. Pe baza acestor idei putem înțelege:

- De ce dorințele și gândurile noastre bune, precum și rugăciunile, au ajuns deja la destinație
- Că noi nu suntem limitați de corpul nostru și nici de „legile” fizicii
- Modul în care îi susținem pe cei pe care îi iubim, oriunde ar fi ei – pe câmpul de luptă, sau în camera unde iau masa – fără a fi nevoie să ieșim din casă.
- Faptul că avem *cu adevărat* potențialul pentru vindecare instantanee
- Că *este* posibil să vedem dincolo de timp și de spațiu, fără ca măcar să deschidem ochii

Partea a III-a, „Mesaje de la Matricea Divină: A trăi, a iubi și a vindeca în conștiința cuantică”, se ocupă direct de aspectele practice ale implicațiilor faptului de a trăi într-un câmp energetic unificat, precum și de modul în care acesta influențează evenimentele din viața noastră. Sunt date ca exemple sincronicități și coincidențe, mari acte de vindecare pe baza intenției, precum și exemple pentru ceea ce ne indică relațiile noastre cele mai intime – astfel că această secțiune are rolul unui model, pe baza căruia să recunoaștem ce semnificație au experiențele similare în propria noastră viață.

Relatând o serie de întâmplări reale, se fac cunoscute puterea, ironia și claritatea faptului că anumite evenimente din viața noastră, aparent nesemnificative, suntem chiar „noi” – ele indicându-ne adevăratele și cele mai profunde credințe ale noastre. Printre exemplele folosite pentru a descrie această relație, am inclus relatarea unui caz, care demonstrează

cum pot animalele de casă să ne arate, prin intermediul corpului lor, problemele fizice din corpul nostru, care fie că trec neobservate, fie că sunt în curs de dezvoltare.

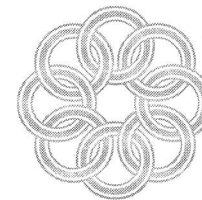
Această carte, *Matricea Divină*, este rezultatul a peste douăzeci de ani de cercetări, precum și al călătoriilor mele personale pe care le-am făcut pentru a găsi sensul marelui secret păstrat în cele mai vechi și mai prețuite tradiții mistice ale noastre. Dacă v-ați dorit vreodată să răspundeți la întrebările „Oare noi suntem *într-adevăr* interconectați și, dacă da, până la ce nivel de profunzime merge această interconectare?” și „Câtă putere avem noi, de fapt, pentru a schimba lumea noastră?”, atunci această carte o să vă placă.

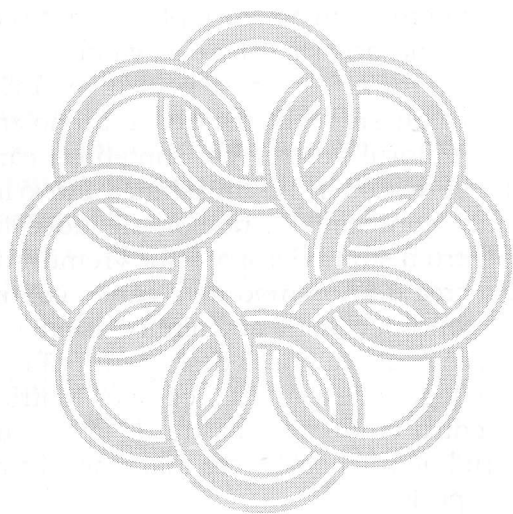
Matricea Divină a fost scrisă pentru cei a căror viață este ca o punte ce unește realitatea trecutului nostru cu speranța legată de viitorul nostru. Voi sunteți cei cărora vi se cere să iertați și să descoperiți compasiunea, într-o lume ce se clatină din cauza consecințelor rănilor, ale judecăților și ale fricii. Cheia pentru a supraviețui acestor vremuri din istorie este aceea de a crea un nou mod de a gândi, continuând să trăim în aceste condiții care ne amenință existența.

În sfârșit, se poate ca noi să descoperim că în abilitatea noastră de a înțelege și de a aplica „regulile” Matricei Divine se află cheia pentru vindecare noastră de la nivelul cel mai profund, pentru bucuria noastră cea mai mare și supraviețuirea noastră ca specie.

Gregg Braden

Santa Fe, New Mexico

PARTEA I

**DESCOPERIREA
MATRICEI DIVINE:**

**MISTERUL
CARE CONECTEAZĂ
TOATE LUCRURILE**

CAPITOLUL ÎNTÂI

ÎNTREBARE: CE SE AFLĂ ÎN SPAȚIUL INTEREDIAR?

RĂSPUNS: MATRICEA DIVINĂ

„Știința nu poate dezlega misterul suprem al naturii, din cauză că, într-o ultimă analiză, noi înșine suntem... o parte din misterul pe care ne străduim să îl dezlegăm.”

Max Planck (1858-1947), fizician

„Dacă înțelegem pe noi înșine, conștiința noastră, atunci înțelegem și ce este universul, iar separarea dispare.”

Amit Goswami, fizician

Există un loc unde încep toate lucrurile, o locație a purei energii care, pur și simplu, „este”. În acest incubator cuantic pentru realitate, toate lucrurile sunt posibile. Începând cu succesul nostru personal, cu prosperitatea și vindecarea și mergând până la eșecul nostru, la lipsuri și boli... totul – de la cele mai mari frici și până la dorințele noastre cele mai profunde – începe în această „supă” de potențial.

Prin intermediul agenților ce creează realitatea – care sunt imaginația, așteptările, judecățile, pasiunea și rugăciunea – noi „însuflețim” fiecare posibilitate și o aducem în exis-

tență. Prin credințele noastre referitor la cine suntem, ce avem și ce nu avem, la ce trebuie și ce nu trebuie să fie, noi însuflăm viață celor mai mari bucurii, dar și celor mai întunecate momente ale noastre.

Cheia pentru a stăpâni acest loc al energiei pure este faptul de a ști că el există, a înțelege cum funcționează și, în final, a vorbi în limbajul pe care el îl recunoaște. Toate lucrurile devin disponibile pentru noi, arhitecții realității din acest loc unde începe lumea: spațiul pur al Matricei Divine.

Cheia 1: Matricea Divină este recipientul care conține Universul, puntea dintre toate lucrurile și oglinda care ne arată ce am creat.

La sfârșitul unei după-amiezi de octombrie, când făceam o plimbare printr-un canion îndepărtat din zona Patru Colțuri, în partea de nord-vest a statului New Mexico, ultimul lucru pe care mă așteptam să-l văd era un amerindian păstrător al înțelepciunii, venind către mine pe aceeași potecă. Acum era chiar acolo, stând în vârful unei pante mici care ne despărțea, în locul în care drumurile noastre se întâlneau.

Nu știu sigur de cât timp era acolo. Când l-am văzut, el aștepta, mă urmărea cum pășeam cu băgare de seamă, printre pietrele rare de pe drum. Soarele aproape de asfințit crea o lumină ce arunca o umbră intensă pe corpul celui om. Ținându-mi mâna sus, pentru ca lumina să nu-mi bată în ochi, am putut vedea câteva șuvițe de păr, lungi până la umăr, pe care de vântul i le sufla pe față.

Părea tot atât de surprins ca și mine. Și-a pus palmele ca un căuș la gură și vântul i-a purtat sunetul vocii până la mine. „Hello!”, a strigat el.

„Hello”, am răspuns eu. „Nu mă așteptam să văd pe cineva aici, la această oră a zilei.” Apropiindu-mă ceva mai mult, l-am întrebat: „De cât timp mă urmăreai?”

„Nu de mult timp”, a răspuns el. „Am venit aici ca să ascult vocile strămoșilor mei, în aceste peșteri”, a spus el și a întins un braț către cealaltă parte a canionului.

Drumul pe care îl urmam șerpuia prin niște site-uri arheologice, construite cu aproape unsprezece secole în urmă, de oamenii unui trib misterios. Nimeni nu știe de unde veneau și cine erau. Fără să existe vreo dovadă că abilitățile lor ar fi evoluat în decursul timpului, acești oameni – pe care amerindienii din epoca modernă îi numesc simplu „cei vechi” – au apărut într-o bună zi în istorie și au adus cu ei cea mai avansată tehnologie care putea să fie văzută în America de Nord, în decurs de încă o mie de ani după aceea.

Începând de la clădiri înalte cât patru etaje și kivas-uri perfecte din piatră (structuri ceremoniale rotunde) îngropate în pământ și până la marile sisteme de irigații și sofisticatele culturi care le asigurau subzistența, acest complex pare să fi apărut doar într-o singură zi. Apoi, cei care l-au construit au plecat subit – pur și simplu, au dispărut.

Acești oameni din vechime ne-au lăsat câteva indicii prețioase, ca să ne spună cine erau. În afară de sculpturile în rocă de pe pereții canionului, nu s-au găsit niciodată consemnări scrise. Nu există locuri pentru înmormântare sau incinerare în masă, nici arme pentru război. Dar dovada existenței lor o putem vedea aici: sute de locuințe străvechi, într-un canion lung de 11 mile și lat de o milă, în colțul îndepărtat al unui canion pustiu din nord-vestul statului New Mexico.

Eu mai fusesem în acest loc pentru a mă plimba, a mă cufunda în frumusețea stranie a acestei pustietăți deschise și pentru a simți trecutul. În acea după-amiază de octombrie, atât eu, cât și acest păstrător al înțelepciunii venisem în acest deșert înalt, în aceeași zi și pentru același motiv. Ne-am împărtășit unul altuia credințele despre secretele care încă mai dăinuie în aceste locuri și, atunci, noul meu prieten mi-a spus o istorioară.

Cu mult timp în urmă...

„Cu mult timp în urmă, lumea noastră era foarte diferită de ceea ce vedem astăzi”, a început să spună păstrătorul înțelepciunii. „Oamenii erau mai puțini și trăiau mai aproape de natură. Ei cunoșteau limbajul ploii, al recoltelor și al Marelui Creator. Știau chiar și cum să vorbească cu stelele și cu oamenii din cer. Erau conștienți că viața este sacră și că își are originea în căsătoria dintre Mama Pământ și Tatăl Cer. În acele vremuri, exista armonie și oamenii erau fericiți.”

Am simțit cum ceva foarte vechi se ridică precum o apă în mine, în timp ce ascultam ecoul vocii liniștite a acestui om, creat de pereții de gresie care ne înconjurau. Deodată, vocea lui s-a schimbat, tonul devenindu-i trist.

„Apoi s-a întâmplat ceva”, a spus el. „Nimeni nu știe cu adevărat de ce, dar oamenii au început să uite cine erau. În această stare de uitare, au început să se simtă separați – separați de pământ, separați unii de alții și chiar de Acela care i-a creat. Erau pierduți și rățăceau prin viață fără a avea vreo direcție sau vreo legătură. În această separare, ei credeau că trebuie să lupte pentru a supraviețui în această lume și să se apere împotriva aceluiași forțe care le-a dat viața – viață pe care ei învățaseră să o trăiască în armonie și cu încredere. În curând, și-au folosit întreaga energie pentru a se proteja împotriva lumii din jurul lor, în loc de a face pace cu lumea din interiorul lor.”

Imediat, povestirea spusă de acest om a intrat în rezonanță cu mine. Ascultând ceea ce îmi spunea, era ca și cum el ar fi descris oamenii din ziua de azi! Cu micile excepții constituite de unele culturi izolate și de anumite rămășițe ascunse ale unor tradiții ce încă mai dăinuie, este evident că civilizația noastră își concentrează atenția mai mult asupra lumii din *jurul* nostru și mai puțin asupra celei din *interiorul* nostru.

Noi cheltuim sute de milioane de dolari în fiecare an pentru a ne apăra de boli și urmărind să ținem sub control natura. Procedând astfel, poate că ne-am îndepărtat mai mult

decât oricând de echilibrul dintre noi și lumea naturală. Păstrătorul înțelepciunii îmi captase atenția – dar acum se punea întrebarea: unde vroia să ajungă cu povestirea sa?

„Chiar dacă uitaseră cine erau, undeva în interiorul lor mai exista darul primit de la strămoși”, a continuat el. „Mai exista o amintire ce trăia în ei. În visele din timpul nopții, ei știau că dețineau puterea de a-și vindeca trupurile, de a aduce ploaia atunci când aveau nevoie de ea și de a vorbi cu strămoșii lor. Ei știau că, într-un fel, puteau să-și găsească, din nou, locul lor firesc în lume.

Căutând să-și reamintească cine erau, au început să construiască *în afara* corpurilor lor, acele lucruri care le reaminteau cine erau *în interior*. Odată cu trecerea timpului, au construit chiar și mașini care să îi vindece, au creat substanțe chimice pentru a face să crească recoltele, și au întins fire pentru a comunica pe distanțe lungi. Cu cât rățăceau ei mai departe de puterea lor interioară, cu atât mai confuză devenea viața lor exterioară, în care aveau de-a face cu acele lucruri despre care credeau că îi vor face fericiți.”

Ascultând ce spunea, am observat o paralelă inconfundabilă între oamenii despre care povestea el și civilizația noastră de azi. Civilizația noastră s-a complăcut în ideea de a fi neputincioasă, când este vorba despre a ne ajuta pe noi înșine sau a crea o lume nouă. De prea multe ori ne simțim *neajutorați*, privind cum ființele pe care le iubim se îndepărtează încet de noi, fiind prinse în ghearele durerii și ale viciilor. Credem că suntem neputincioși, când e vorba de a ușura suferințele produse de unele boli cumplite, pe care nicio ființă vie nu ar trebui să le îndure vreodată. Putem doar să *sperăm* într-o pace care să îi pună în siguranță pe cei la care ținem, împotriva terorii unor câmpuri de luptă străine. Și, împreună, simțim că suntem niște ființe lipsite de importanță în fața unei amenințări nucleare crescânde, pe măsură ce lumea se aliniază conform divizărilor bazate pe credințe religioase, rase și granițe.

Se pare că, cu cât ne abatem mai mult de la legătura noastră naturală cu pământul, cu corpul nostru, de la legătura dintre noi și ceilalți, dintre noi și Dumnezeu, cu atât devenim mai goi pe dinăuntru. În această stare, ne străduim să umplem vidul interior cu „lucruri”. Dacă privim lumea din această perspectivă, eu nu pot să nu mă gândesc la o dilemă similară, ilustrată de filmul de science-fiction, *Contact*. Consilierul științific al președintelui țării investighează problema fundamentală cu care se confruntă toate societățile tehnologice. Într-un interviu televizat, el se întreabă dacă noi suntem o societate mai bună datorită tehnologiei noastre – ea ne-a apropiat mai mult unii de alții sau ne-a făcut să ne simțim mai separați? În film, de fapt, nu se dă niciun răspuns la această întrebare – pentru acest subiect ar putea fi scrisă o carte întreagă. Totuși, este bună ideea pusă în discuție de consilier, atunci când el întreabă cât din puterea noastră o cedăm noi divertismentelor.

Dacă simțim că jocurile video, filmele, relațiile virtuale on-line și comunicația fără voce sunt necesități și că ele devin înlocuitori pentru viața reală și pentru contactul direct, față în față – atunci acestea pot fi semnele că societatea are probleme. Chiar dacă sistemele electronice și mediile de divertisment par să ne facă viața mai interesantă, ele ar putea reprezenta și un „beculeț roșu”, care ne semnalizează cât de mult ne-am abătut de la puterea noastră de a avea o viață bogată, sănătoasă și semnificativă.

În plus, dacă elementele asupra cărora ne concentrăm preponderent în viață sunt cum să *evitam bolile* în loc să trăim într-un mod sănătos, cum să *îndepărtăm* războiul în loc de a coopera într-un cadru pașnic, sau cum să creăm noi arme în loc de a trăi într-o lume în care conflictele armate să fie ceva depășit, atunci este evident că drumul pe care îl urmăm este un drum al supraviețuirii. În felul acesta, nimeni nu este cu adevărat fericit – nimeni nu „câștigă” de fapt. Dacă observăm că suntem pe acest drum, atunci, în mod clar,

lucrul pe care trebuie să îl facem este să căutăm o altă cale. Exact la acest lucru se referă cartea de față și de aceea vă prezint această povestire.

„Cum se termină povestea?”, l-am întrebat pe păstrătorul înțelepciunii. „Au reușit totuși oamenii să-și regăsească puterea și să-și amintească cine erau?”

În acel moment, soarele deja dispăruse în spatele pereților canionului și, pentru prima dată, am putut să îl văd bine pe cel cu care vorbeam. Acest om, cu pielea bronzată de soare, care stătea în față mea a zâmbit larg, atunci când a auzit întrebarea mea. A tăcut un moment, apoi mi-a șoptit: „Ni-meni nu știe asta, pentru că povestirea nu este terminată. Oamenii care s-au pierdut sunt strămoșii noștri, iar noi suntem cei care scriu sfârșitul scenariului. Tu ce crezi...?”

L-am mai văzut pe acel om doar de câteva ori, în diferite locuri din cuprinsul aceluși ținut și în unele comunități care ne plăceau și mie și lui. Dar m-am gândit adesea la el. Urmărind cum se desfășoară evenimentele din lume, îmi amintesc de povestirea lui și mă întreb dacă noi vom termina de scris sfârșitul ei, în această viață. Oare, voi și cu mine vom fi cei care își vor reaminti?

Implicațiile povestirii pe care mi-a spus-o acest om sunt imense. În mod oficial, știm din istorie că instrumentele de care dispuneau civilizațiile din trecut – indiferent cât de vechi erau ele – erau mai puțin avansate decât tehnologia modernă. Dar, chiar dacă aceste popoare nu foloseau știința „modernă” pentru a-și rezolva problemele, poate că dispuneau de ceva ce chiar era mai bun.

În discuțiile pe care le au istoricii și arheologii, acest subiect este, de regulă, cauza unor emoții și pasiuni intense. „Dacă ei erau atât de avansați, unde sunt dovezile despre tehnologia lor?”, întreabă experții. „Unde le sunt aparatele de prăjit pâinea, cuptoarele cu microunde și videorecorderele?” Găsesc că este foarte interesant faptul că, atunci când se interpretează gradul de dezvoltare al unei civilizații, se ține

seama atât de mult de *obiectele* pe care le-au construit acei oameni. Dar ce putem spune despre gândirea care a stat la baza a ceea ce au construit ei? E adevărat că, din câte știu eu, nu s-a găsit niciodată vreun televizor sau vreo cameră video digitală, printre vestigiile arheologice din sud-vestul Americii (și, de fapt, în niciun alt loc), dar se pune întrebarea: de ce?

E posibil oare, ca atunci când vedem vestigiile unor civilizații avansate – precum cele din Egipt, Peru sau din Deșertul de sud-vest al Americii – noi să avem în față, de fapt, rămășițele unei tehnologii care era *atât de avansată*, încât acei oameni nu aveau nevoie de aparate de prăjit pâinea și nici de videorecordere? Poate că ei depășiseră stadiul în care aveau nevoie de o lume exterioară complexă și dezordonată. Poate că ei știau ceva despre ei înșiși, care le-a oferit *tehnologia interioară* necesară pentru a trăi altfel – iar noi am uitat această cunoaștere. Acea știință poate că le dădea tot ceea ce aveau ei nevoie ca să își susțină viața și să se vindece, într-un mod pe care noi doar acum începem să îl înțelegem.

Dacă acesta este adevărul, atunci poate că nu trebuie să privim mai departe decât în natură, pentru a înțelege cine suntem și care este rolul nostru în viață. Și poate că unele dintre ideile cele mai profunde și mai dătătoare de putere sunt deja disponibile, în contextul misterioaselor descoperiri ale lumii cuantice. În decursul ultimului secol, fizicienii au descoperit că materialul din care sunt făcute corpurile noastre și universul nostru, nu se supune întotdeauna legilor clare și riguroase ale fizicii, care au fost considerate „sacre” timp de aproape trei secole. De fapt, la scara cea mai redusă a lumii noastre, chiar particulele din care suntem făcuți contrazic legile care spun că suntem separați unul de celălalt și că suntem limitați ca existență. La nivelul particulelor, totul pare să fie conectat și infinit.

Aceste descoperiri sugerează ideea că în interiorul fiecărui dintre noi există ceva care nu este limitat de timp, de spațiu și nici chiar de moarte. Ideea de bază din aceste des-

coperiri este că, după câte se pare, noi trăim într-un univers „non-local”, în care toate sunt întotdeauna interconectate.

Dean Radin, un om de știință de la Institutul de științe noetice, a fost un pionier care a investigat ce anume înseamnă pentru noi faptul de a trăi într-o astfel de lume. „Non-localitatea”, explică el, „înseamnă că, într-un mod anume, lucrurile ce par a fi separate nu sunt, de fapt, separate.”¹ Există anumite aspecte ale noastre – ne sugerează Radin – care se extind dincolo de aici și acum și care ne permit să ne dispersăm peste tot, în spațiu și în timp. Cu alte cuvinte, acest „eu” care există în ființa noastră fizică, nu este limitat de pielea și părul care delimitează corpul nostru.

Oricum ne-am decide să numim acest „ceva” misterios, îl avem cu toții, iar ceva-ul nostru se unește cu ceva-ul fiecărei alte persoane, pentru a crea acel câmp energetic care scaldă toate lucrurile. Se crede că acest câmp este rețeaua cuantică ce interconectează Universul, precum și matrița infinitezimale microscopică și energetică pentru toate lucrurile, începând de la vindecarea corpului nostru și până la crearea păcii în lume. Pentru a deveni conștienți de adevărata noastră putere, trebuie să înțelegem ce este acest câmp și cum funcționează.

Dacă oamenii din vechime – care au trăit în acel canion din nordul statului New Mexico sau în orice alt loc din în lume – au înțeles cum funcționează această parte uitată din noi, atunci e important să onorăm această cunoaștere pe care o aveau strămoșii noștri și să găsim, în vremurile noastre, un loc pentru știința lor.

Suntem noi conectați – cu adevărat conectați?

Știința modernă este foarte aproape de momentul rezolvării unuia dintre cele mai mari mistere ale tuturor timpurilor. Poate că nu veți auzi nimic despre acest subiect la știri-le de seară și probabil că el nu va apare pe prima pagină din *USA Today* sau *The Wall Street Journal*.

Și totuși, cei aproape șaptezeci de ani de cercetări efectuate într-un domeniu al științei numit „noua fizică” converg către o concluzie pe care nu o putem ignora.

Cheia 2: Orice lucru din lumea noastră este conectat cu orice alt lucru.

Chiar așa este! Aceasta este știrea care schimbă totul și care, pur și simplu, zguduie temeliiile științei pe care o cunoaștem noi astăzi.

„Bine”, ați putea spune, „noi am mai auzit de asta și înainte. Dar ce anume face ca această concluzie să fie ceva atât de deosebit? De fapt, ce înseamnă să fim astfel conectați?” Sunt întrebări foarte bune, iar răspunsurile s-ar putea să vă surprindă. Diferența dintre noile descoperiri și ceea ce credeam noi mai înainte este că în trecut doar ni s-a spus că această conexiune există. Datorită unor formulări tehnice precum „dependența senzitivă de condițiile inițiale” (sau „efectul de fluture”) și a unor teorii ce sugerează că ceea ce facem „aici” are efect „acolo”, am putut să sesizăm destul de vag cum se manifestă această conexiune în viața noastră. Dar noi-le experimente ne conduc cu un pas mai înainte.

În plus față de faptul de a dovedi că suntem legați de toate lucrurile, cercetările demonstrează acum că această conexiune există datorită nouă. Starea de a fi conectați ne conferă puterea de a „trage sforile” în favoarea noastră, atunci când se pune problema modului în care se va schimba viața noastră. În toate situațiile, începând de la căutarea unei relații romantice și vindecarea ființelor dragi și până la împlinirea celor mai profunde aspirații, noi suntem o parte integrantă a tot ceea ce experimentăm în fiecare zi.

Faptul pe care ni-l revelează aceste descoperiri, și anume că putem utiliza în mod conștient această conexiune, deschide o ușă către oportunitatea de a ne bransa la aceeași putere care pune în mișcare întreg universul. Datorită unității care există în interiorul meu, al vostru și al tuturor ființelor

umane care pășesc pe această planetă, avem un „fir direct” cu aceeași forță care creează totul, începând de la atomi și stele, până la ADN-ul specific vieții!

Dar mai există un mic aspect, totuși: Puterea noastră de a face aceste lucruri se află în stare de adormire, până când noi o trezim. Cheia pentru a mobiliza o putere teribilă ca aceasta constă în a face o mică schimbare, în modul în care ne vedem pe noi înșine în lume. La fel cum inițiații lui Logue (din poezia de la începutul cărții) au descoperit că puteau să zboare, după ce au primit un mic impuls care i-a împins dincolo de margine, tot așa și noi, cu o mică modificare a percepției, putem să ne bransăm la cea mai mare forță din Univers, pentru a putea viza chiar și situațiile aparent imposibile. Acest lucru se întâmplă, dacă ne permitem să adoptăm un nou mod de a vedea rolul pe care îl avem noi în lume.

Întrucât Universul pare a fi un loc cu adevărat mare – aproape mult prea vast pentru ca noi să ne putem măcar gândi la el – putem începe prin a ne vedea pe noi înșine într-un mod diferit, în viața de zi cu zi. „Mica schimbare” de care avem nevoie constă în a ne considera o *parte din* lume și nu *separați de* ea. Modalitatea prin care ne putem convinge că suntem, cu adevărat, una cu tot ceea ce vedem și experimentăm este aceea de a înțelege *cum* suntem noi cuplați și *ce* înseamnă această conectare.

Cheia 3: Pentru a ne conecta la însăși forța Universului, trebuie să înțelegem că suntem o parte din lume și nu separați de ea.

Datorită interconectării care unește toate lucrurile, „materialul” din care este făcut Universul (unde și particule de energie) pare să sfideze legile timpului și ale spațiului, enunțate în forma pe care o cunoșteam noi odată. Deși aceste detalii par a ține de domeniul științifico-fantasticului, ele sunt totuși foarte reale. De exemplu, s-a observat că particulele de lumină (fotonii) posedă însușirea de bilocație – adică de a fi,

în exact același moment, în două locuri diferite, aflate la multe mile distanță unul de altul.

Începând cu ADN-ul din corpul nostru și până la atomii din orice altceva, lucrurile din natură par să schimbe informații, mai rapid decât a prezis Albert Einstein că s-ar putea deplasa vreun obiect – adică, cu o viteză mai mare de cea a luminii. În unele experimente, datele au ajuns la destinație *înainte* de a pleca din locul de origine! În cursul istoriei se considera că astfel de fenomene sunt imposibile, dar, după câte se pare, nu numai că sunt posibile, ba chiar ne indică ceva în plus, și nu doar niște anomalii interesante ale unor mici unități de materie. Libertatea de mișcare pe care o demonstrează particulele cuantice poate că ne revelează modul în care funcționează restul Universului, dacă privim dincolo de ceea ce știm despre fizică.

Chiar dacă aceste rezultate pot părea un scenariu futurist pentru un episod din *Star Trek*, ele sunt totuși observate acum, în urma unor cercetări efectuate de oameni de știință din ziua de astăzi. Fiecare din aceste experimente care produc astfel de efecte este, cu siguranță, fascinant și merită cercetări mai aprofundate. Dar, privite global, ele ne sugerează și ideea că poate noi nu suntem atât de limitați de legile fizicii cum credem. Poate că unele obiecte *sunt* capabile să se deplaseze cu o viteză mai mare decât cea a luminii și se *pot* afla în două locuri simultan! Dar dacă *obiectele* au această capacitate, ce putem spune despre noi?

Exact acestea sunt posibilitățile care îi incită pe inventatorii din ziua de astăzi și care ne pun în mișcare imaginația. Prin asocierea imaginației – ideea despre ceva ce ar putea fi – cu o emoție care dă viață unei posibilități, aceasta devine realitate. Manifestarea începe cu dorința noastră de a acorda un loc printre credințele noastre unui lucru despre care se presupunea că nu există. Noi creăm acel „ceva”, prin forța conștiinței și a percepției.

Poetul William Blake recunoștea puterea imaginației, considerând că ea este esența existenței noastre și nu doar ceva ce experimentăm ocazional, în timpul liber. „Omul este numai imaginație”, a spus el explicit. „Corpul Etern al Omului este imaginația, adică Dumnezeu însuși.”² Filozoful și poetul John Mackenzie a mers mai departe cu explicarea relației noastre cu imaginația, sugerând că: „Distincția dintre ceea ce este real și ceea ce este imaginar nu poate fi dovedită riguros... toate lucrurile existente sunt... imaginare”³. În ambele afirmații, evenimentele concrete ale vieții trebuie mai întâi să ni le închipuim ca posibilități, pentru ca ele să poată deveni realitate.

Dar, pentru ca ideile imaginare dintr-un anumit moment să devină realitatea din alt moment, trebuie să existe ceva care să le lege. Într-un anume mod, în țesătura Universului trebuie să existe o conexiune între lucrurile imaginate din trecut și realitățile prezente și viitoare. Einstein era foarte convins că trecutul și viitorul sunt strâns împletite și formează substanța pentru cea de-a patra dimensiune – o realitate pe care el a numit-o *spațiu-timp*. „Deosebirea dintre trecut, prezent și viitor”, spunea el, „nu este decât o iluzie care persistă cu îndărătnicie.”

Așadar, constatăm că suntem conectați, în moduri pe care de-abia începem să le înțelegem, nu numai cu toate lucrurile pe care le vedem în viața noastră astăzi, dar și cu toate câte au existat vreodată, precum și cu lucruri care încă nu s-au întâmplat. Și ceea ce experimentăm noi *acum* este rezultatul unor evenimente care au avut loc (cel puțin parțial) într-un domeniu al Universului, pe care nici măcar nu-l vedem.

Implicațiile acestor corelații sunt imense. Într-o lume în care un câmp energetic inteligent interconectează totul, de la pacea globală și până la vindecarea personală – ceea ce în trecut poate că părea de domeniul fanteziilor sau al miracolelor – devine deodată posibil în viața noastră.

Având în minte aceste conexiuni, trebuie să începem să ne gândim, dintr-o perspectivă nouă și de mare forță, la modul în care ne raportăm la viață, la familia noastră și chiar la persoanele cunoscute ocazional. Binele sau răul, ceea ce este corect sau incorect, totul – începând de la cele mai luminoase și mai frumoase experiențe ale vieții și până la cele mai îngrozitoare ocazii de a suferi ale oamenilor – nu mai putem să considerăm, resemnați, că sunt evenimente întâmplătoare. Fără îndoială, cheia pentru vindecare, pace, prosperitate și crearea unor experiențe, cariere și relații care să ne aducă bucurie constă în a înțelege cât de profund suntem conectați cu toate lucrurile din realitatea noastră.

În căutarea Matricei

Îmi amintesc cum a fost când, pentru prima dată, l-am informat pe prietenul meu amerindian în legătură cu o știre referitoare la interconectarea noastră. L-am întâlnit pe neașteptate într-o piață din zonă și i-am împărtășit, plin de entuziasm, informațiile prezentate într-un comunicat de presă pe care tocmai îl citisem, în legătură cu un „nou” câmp de energie care fusese descoperit, un câmp unificator, care nu semăna cu niciuna dintre celelalte energii cunoscute.

„Acesta este câmpul energetic”, m-am repezit eu să spun, „care interconectează toate lucrurile. El ne conectează pe noi cu lumea, unul cu celălalt și chiar și cu Universul de dincolo de Pământ, așa cum am discutat noi atunci.”

Prietenul meu, într-un mod care îi era tipic, a rămas tăcut pentru un moment, manifestând astfel respect față de starea mea de incitare. După câteva secunde, a tras aer în piept și apoi mi-a răspuns într-un mod foarte direct, așa cum mai făcuse el de multe ori și înainte.

El a fost onest și la obiect. „Așa deci!”, a spus el. „Ai descoperit că toate lucrurile sunt interconectate. Cei din poporul

meu au spus asta dintotdeauna. Este bine că și știința noastră a înțeles acest lucru!"

Dacă un câmp energetic inteligent chiar joacă un rol atât de important în modul de funcționare al Universului, atunci de ce nu am știut noi nimic despre el până de curând? Tocmai am lăsat în urmă secolul al 20-lea, pe care istoricii îl vor considera, probabil, a fi cea mai remarcabilă perioadă din istorie. În decursul unei singure generații, noi am aflat cum să descătușăm puterea atomului, să stocăm informațiile într-o bibliotecă de mărimea unui bloc de locuințe, pe un singur cip de computer, să citim ADN-ul vieții și să realizăm inginerie genetică asupra lui. Cum de am înfăptuit toate aceste minuni ale științei, și am ratat, totodată, cea mai mare dintre toate descoperirile, acea cunoaștere unică ce ne permite accesul la însăși puterea Creației?

Răspunsul poate că vă va surprinde.

A fost o vreme din trecutul nostru nu prea îndepărtat, când oamenii de știință au căutat cu adevărat să descifreze misterul legat de întrebarea dacă suntem sau nu interconectați prin intermediul unui câmp energetic inteligent și să dovedească, o dată pentru totdeauna, măcar faptul că acest câmp energetic există. Cu toate că ideea care a stat la baza cercetărilor a fost bună, s-a ajuns în situația că noi, după mai mult de o sută de ani, încă mai trebuie să restabilim lucrurile, în urma a modului în care a fost interpretat acest faimos experiment. Drept rezultat, aproape în întreg secolul al 20-lea, dacă oamenii de știință îndrăzneau să spună ceva despre un câmp energetic unificator, care interconectează toate lucrurile prin intermediul a ceva ce altfel ar fi doar spațiu gol, ar fi stârnit hohote de râs în școli sau chiar din partea celor de la catedrele universitare. Cu doar puține excepții, această idee nu era acceptată și nici măcar nu era permisă menționarea ei în discuțiile științifice serioase. Totuși, nu mereu s-a întâmplat așa.

Deși intuiția noastră despre ce este precis acel „ceva” ce interconectează Universul nu a rezolvat misterul, au existat nenumărate încercări de a-i da un nume, pentru a-i recunoaște existența. În Sutrelle budiste, de exemplu, tărâmul marelui zeu Indra este descris ca un loc în care își are originea urzeala ce interconectează întregul Univers. „Departe, în regatul ceresc al marelui zeu Indra, există o minunată țesătură ce a fost așezată în așa fel de un meșteșugar iscusit, încât ea se întinde la infinit, în toate direcțiile.”⁵

În povestirea despre Creație, a indienilor Hopi, se spune că actualul ciclu al lumii noastre a început cu mult timp în urmă, când Bunica Păianjen a venit în spațiul gol care era această lume. Primul lucru pe care l-a făcut ea a fost să țese marea plasă ce leagă toate lucrurile și, cu ajutorul ei, a creat locul în care copii săi să-și trăiască viața.

Încă de pe vremea grecilor antici, cei care credeau în existența unui câmp energetic universal care interconectează totul, l-au numit pe acesta, *eter*. În mitologia greacă, eterul era concept ca fiind esența spațiului însuși și se spunea despre el că este „aerul respirat de zei”. Atât Pitagora, cât și Aristotel, îl identificau cu un al cincilea element misterios al Creației, care urma după cele patru elemente familiare: foc, aer, apă și pământ. În epocile ulterioare, alchimistii au continuat să folosească cuvintele grecilor pentru a descrie lumea noastră – terminologie care s-a păstrat până în momentul nașterii științei moderne.

Contrazicând concepțiile tradiționale ale celor mai mulți dintre oamenii de știință din zilele noastre, unele dintre cele mai strălucite minți din istorie, nu numai că au crezut că eterul există, dar au făcut un pas înainte referitor la existența lui. Ei au spus că eterul este *necesar*, pentru ca legile fizicii să acționeze așa cum acționează. În anii 1600, Sir Isaac Newton, „părintele” științei moderne, a folosit cuvântul *eter*, pentru a descrie o substanță invizibilă, care permează întregul Univers și despre care el credea că determină gravitația și senza-

țiile corpului. El îl concepea drept un spirit viu, deși a recunoscut că tehnica necesară pentru a se confirma existența acestuia nu era disponibilă în vremea sa.

Chiar mai înainte de începutul secolului al 19-lea, omul care a creat teoria electromagnetismului, James Clerk Maxwell, a elaborat în mod formal o descriere științifică a eterului care interconectează toate lucrurile. El l-a descris drept o „substanță materială mai subtilă decât corpurile vizibile, despre care se presupune că există în acele părți ale spațiului care sunt aparent goale”⁶.

Mai recent, la începutul secolului al 20-lea, unele dintre cele mai respectate minți științifice, încă mai utilizau această terminologie străveche pentru a descrie esența care umple spațiul gol. Ei concepeau eterul ca fiind chiar o substanță, cu o consistență aflată undeva între cea a materiei fizice și cea a energiei pure. Acești oameni de știință dădeau explicația că, datorită eterului se pot propaga undele de lumină dintr-un punct în altul, prin ceea ce, altfel, pare a fi spațiu gol.

„Nu pot decât să consider că eterul – care poate fi suportul pentru un câmp electromagnetic ce are energie și vibrații – este înzestrat cu un anumit grad de substanțialitate, chiar dacă aceasta este diferită de cea a oricărui fel de materie obișnuită”, a afirmat laureatul premiului Nobel, Hendrik Lorentz, în 1906.⁷ Ecuațiile lui Lorentz au fost cele care, în final, i-au oferit lui Einstein instrumentele necesare pentru a-și elabora teoria sa revoluționară – teoria relativității.

Chiar și după ce teoriile sale au părut că nu mai țin seama de necesitatea existenței eterului în Univers, Einstein însuși credea că trebuia să fie descoperit ceva pentru a se explica ce anume ocupă golul din spațiu, și a afirmat că: „Spațiul fără eter este de neconceput”. Similar concepției lui Lorentz și a grecilor antici, conform căreia această substanță este canalul prin care se deplasează undele, Einstein a afirmat că eterul este necesar pentru ca legile fizicii să existe: „Într-un astfel de spațiu «fără eter» nu numai că nu s-ar propaga lu-

mina, dar nu ar fi deloc posibil să existe standardele de spațiu și de timp”⁸.

Deși, pe de o parte, Einstein pare să recunoască posibilitatea existenței eterului, pe de altă parte, el a avertizat că acesta nu trebuie să fie conceput ca fiind energie în sensul obișnuit. „Nu putem concepe că eterul ar fi înzestrat cu calitățile caracteristice pentru mediile ponderabile, că ar fi constituit din părți «particule» care să fie urmărite în timp.”⁹ Astfel, el a arătat că, datorită naturii neconvenționale a eterului, existența lui era totuși compatibilă cu propriile sale teorii.

În ziua de astăzi, simpla menționare a câmpului eteric mai stârnește încă dezbateri în legătură cu existența sau non-existența lui. Aproape simultan, el ne face să ne reamintim de un experiment faimos, care a avut drept scop să confirme sau infirme, o dată pentru totdeauna, existența acestui câmp. După cum se întâmplă adesea în cazul cercetărilor de acest gen, rezultatul obținut a creat și mai multe întrebări – dar și controverse – în loc să aducă rezolvări.

Cel mai mare experiment „nereușit” din istorie

Experimentul cu eterul, efectuat cu mai bine de o sută de ani în urmă, poartă numele celor doi oameni de știință care l-au conceput, Albert Michelson și Edward Morley. Singurul scop al experimentului Michelson-Morley a fost acela de a se stabili dacă, de fapt, există sau nu misteriosul eter din Univers. Acest experiment mult așteptat – gândit cu scopul de a se verifica rezultatele unui experiment similar, realizat în 1881 – a constituit o mare atracție pentru comunitatea științifică, savanții fiind adunați în laboratorul de la actuala Case Western Reserve University, în anul 1887.¹⁰ În ultimă instanță, experimentul a avut consecințe pe care nu le puteau ști nici cele mai strălucite minți de la sfârșitul secolului al 19-lea.

Ideea care a stat la baza acestui experiment a fost, cu siguranță, una originală. Dacă eterul există cu adevărat – au ra-

ționat Michelson și Morley – atunci el trebuie să fie o energie care se află pretutindeni, liniștită și nemișcată.

Și, dacă acest lucru este adevărat, atunci trecerea Pământului prin acest câmp din spațiu trebuie să creeze o mișcare ce poate fi măsurată. După cum putem să detectăm aerul care produce undulații, când privim întinsele ogoare de grâu, trebuie să putem să detectăm și „briza” eterului. Michelson și Morley au dat acestui fenomen ipotetic numele de *vânt eteric*.

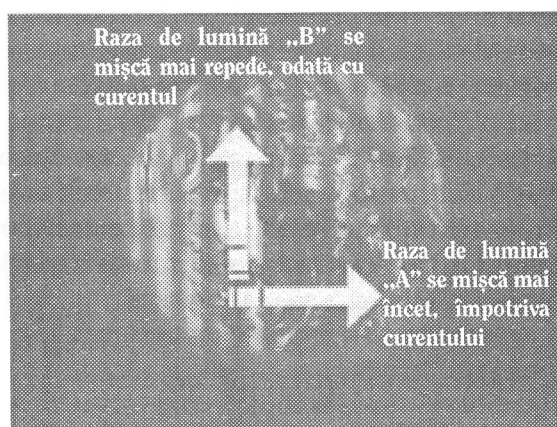

Figura 1. Michelson și Morley credeau că, dacă eterul este prezent, fasciculul de lumină trebuie să se deplaseze mai încet atunci când este împotriva curenților eterici (A) și mai repede atunci când are aceeași direcție cu acești curenți (B). Prin experimentul realizat în 1887, nu s-au detectat niciun fel de curenți eterici; concluzia a fost că eterul nu există. Oamenii de știință au suportat consecințele acestei interpretări timp de mai bine de 100 de ani și au fost mereu intrigați de ele. În 1986, în revista *Nature* au fost prezentate rezultatele unor experimente efectuate cu aparate mai sensibile. Rezultatul: a fost detectat un câmp ce are caracteristicile eterului și acesta se comportă exact așa cum au sugerat vechile previziuni în urmă cu un secol.

Concluzia a fost că aparatele folosite de Michelson și Morley nu au detectat niciun fel de vânt eteric. Întrucât s-a constatat absența vântului eteric, atât experimentul din 1881, cât și cel din 1887 păreau să conducă la aceeași idee: eterul nu există. Într-un articol din prestigioasa revistă *American Journal of Science*, Michelson a interpretat astfel rezultatele experimentului, numit „cel mai plin de succes experiment nereușit” din istorie: „Astfel, deducția rezultată din ipoteza existenței unui câmp eteric staționar s-a dovedit a fi incorectă și urmează concluzia că această ipoteză este eronată”.¹¹

Deși acest experiment poate fi considerat un „eșec” în ce privește dovedirea existenței eterului, de fapt, el demonstrează că, poate, câmpul eteric, pur și simplu nu se comportă în modul așteptat inițial de oamenii de știință. Faptul că nu a fost detectată nicio mișcare, nu înseamnă că eterul nu exista atunci. O analogie ar fi să vă ridicați degetele deasupra capului, pentru a verifica dacă este vânt: a concluziona că nu există aer, pentru că nu ați simțit niciun fel de briză în timpul verificării, ar fi echivalent cu modul de a gândi al celor care au tras concluziile în experimentul din 1887.

Acceptând acest experiment ca dovadă că eterul nu există, oamenii de știință de astăzi lucrează pe baza presupunerii că lucrurile din universul nostru se petrec independent unul de altul. Ei acceptă ideea că, ceea ce face o persoană într-un colț a lumii, nu are nicio legătură cu alte zone și că nu are niciun efect asupra vreunui om aflat la pe partea cealaltă a planetei. Nu se știe sigur, dar se pare că acest experiment a devenit fundamentul pentru viziunea asupra lumii, și a avut un impact profund asupra vieții noastre și a Pământului. Drept consecință a acestui mod de a gândi, noi ne guvernăm națiunile, ne alimentăm cu electricitate orașele, ne testăm bombele atomice și ne epuizăm resursele, crezând că ceea ce facem într-un loc, nu are impact nicăieri în altă parte. Începând din 1887, noi am pus la temelia dezvoltării unei întregi civilizații credința că orice lucru este separat de orice alt lu-

cru – o presupunere despre care experimentele recente spun că, pur și simplu, nu este adevărată!

Astăzi, după mai mult de o sută de ani de la experimentul original, noile studii sugerează ideea că eterul, sau ceva asemănător cu acesta, chiar există – numai că nu se manifestă în forma la care se așteptau Michelson și Morley. Crezând că acest câmp trebuie să fie imobil și că este constituit din electricitate și magnetism, așa cum sunt celelalte forme de energie descoperite pe la mijlocul secolului al 19-lea, ei făceau cercetări pentru a descoperi eterul ca o formă convențională de energie. Dar eterul este departe de a fi convențional.

În 1986, revista *Nature* a publicat un articol intitulat „Relativitatea specială”¹², fără a-i face mare reclamă. Era descris un experiment realizat de un om de știință numit E.W. Silvertooth și sponsorizat de U.S Air Force – implicațiile lui zguduind temeliile experimentului Michelson-Morley, precum și tot ceea ce credem noi referitor la legătura noastră cu lumea. Refăcând experimentul din anul 1887 – dar folosind aparate mult mai sensibile – Silvertooth relatează că a detectat *într-adevăr* o mișcare în câmpul eteric. Mai mult, aceasta avea o legătură clară cu mișcarea Pământului în spațiu, exact așa cum s-a prezis! Acest experiment, precum și altele care au fost efectuate după aceea, sugerează ideea că eterul există cu adevărat, așa cum a afirmat Planck în 1944.

Deși experimentele moderne continuă să indice că eterul există, putem fi siguri că nu va mai fi numit vreodată „eter”. În cercurile științifice, simpla menționare a acestui cuvânt face să fie rostite o serie de attribute care încep de la „pseudoștiință” și merg până la „aiureli”! După cum vom vedea în capitolul 2, existența unui câmp energetic universal care pătrunde peste tot în lumea noastră este concepută în termeni foarte diferiți – experimentele care îi dovedesc existența sunt atât de noi, încât nu a fost ales încă un nume unic pentru el. Dar, indiferent ce cuvânt alegem pentru a-l numi, este sigur că ceva există. El interconectează totul în lumea

noastră și dincolo de ea, și ne afectează în anumite feluri, pe care de-abia începem să le înțelegem.

Așadar, cum de s-a întâmplat așa? Cum am putut noi să pierdem o cheie atât de importantă care ne ajută să înțelegem cum funcționează Universul? Răspunsul la această întrebare atinge chiar miezul căutărilor care au stârnit cele mai vii controverse și cele mai aprinse dezbateri în rândul celor mai strălucite minți ale ultimelor două secole – o dispută care continuă până în ziua de astăzi. Totul este în legătură cu modul în care ne vedem pe noi înșine în lume și cu interpretarea pe care o dăm acestui punct de vedere.

Cheia constă în faptul că energia care interconectează totul în Univers este totodată și o parte din lucrurile pe care le conectează! Contrazicând concepția că acest câmp este separat de realitatea de zi cu zi, experimentele ne spun că lumea vizibilă terestră are, de fapt, aceeași origine ca și acest câmp: este ca și cum această pătură a Matricei Divine ar fi netedă și întinsă în tot Universul și se „încrețește” ici și acolo, formând o rocă, un copac, o planetă sau o persoană pe care o recunoaștem. În esență, toate aceste lucruri nu sunt altceva decât ondulații apărute în acest câmp, și această subtilă, dar importantă schimbare în modul nostru de a gândi reprezintă cheia pentru a conecta viața noastră la energia Matricei Divine. Dar pentru aceasta, trebuie să înțelegem de ce oamenii de știință văd lumea așa cum o văd ei astăzi.

O scurtă istorie a fizicii: reguli diferite, pentru lumi diferite

Știința este doar un limbaj prin care este descrisă lumea naturală și relația noastră cu ea, precum și Universul de dincolo de această lume. Este doar unul dintre limbaje; au existat și altele (de exemplu, *alchimia* sau *spiritualitatea*) care au fost folosite cu mult timp înainte de apariția științei moderne. Chiar dacă nu erau sofisticate, ele erau cu siguranță eficiente.

Eu sunt uimit când oamenii întrebă: „Ce făceam noi înainte de existența științei? Cunoșteam ceva despre lumea noastră?”

Răspunsul este un „Da!” categoric. Atunci, știam multe despre Univers.

Cunoștințele de atunci se aplicau atât de bine în practică, încât au oferit un adevărat cadru pentru a înțelege toate lucrurile, începând de la originile vieții și de la aflarea cauzelor pentru care ne îmbolnăvim și găsirea remediilor, până la știința de a calcula ciclurile soarelui, ale lunii și stelelor. Deși, evident, acest tip de cunoaștere nu era descris în limbajul tehnic cu care suntem noi familiarizați astăzi, el a fost de folos, oferindu-ne o povestire utilă, ce explica modul în care funcționează lucrurile și de ce sunt ele cum sunt – a fost atât de utilă încât civilizația a existat timp de peste cinci mii de ani, fără a se baza pe o știință care să aibă forma celei de astăzi.

Este general recunoscută ideea că știința și era științifică au început în anii 1600. În iulie 1687, Isaac Newton i-a dat matematicii o formă care părea să descrie lumea noastră cea de toate zilele, publicând lucrarea sa clasică *Philosophiae Naturalis Principia Mathematica* (Principiile matematice ale filozofiei naturale).

Timp de mai mult de două sute de ani, observațiile lui Newton referitoare la natură au constituit fundamentul pentru un domeniu al științei pe care îl numim acum „fizica clasică”. Asociată cu teoriile lui Maxwell despre electricitate și magnetism de la sfârșitul secolului al 19-lea și cu teoria relativității a lui Einstein de la începutul secolului al 20-lea, fizica clasică a cunoscut un succes imens, ea explicând evenimentele desfășurate la scară mare pe care le vedem noi, precum mișcarea planetelor și căderea merelor din pomi. Ea ne-a servit atât de bine, încât am fost în măsură să calculăm orbitele sateliților și să trimitem un om pe Lună.

Dar, la începutul secolului al 20-lea, progresele științei au pus în evidență un loc unde legile lui Newton, pur și simplu, păreau că nu se aplică: lumea minusculă a atomului. În-

inte de aceasta, noi nu dispuneam de o tehnologie adecvată pentru a cerceta lumca subatomică, sau pentru a urmări cum se comportă particulele în timpul nașterii unei stele, într-o galaxie îndepărtată. În ambele domenii – al dimensiunilor celor mai mari și al celor mai mici – oamenii de știință au început să vadă lucruri care nu puteau fi explicate cu ajutorul fizicii tradiționale. Trebuia să fie creat un nou gen de fizică, cu alte reguli, care să-i explice excepțiile, lumii noastre cea de toate zilele – lucrurile care se petrec în domeniul fizicii cuantice.

Definiția fizicii cuantice poate fi găsită în însăși denumirea ei. *Quantum* înseamnă „o cantitate discretă de energie electromagnetică” – așa că, acesta este materialul din care e făcută lumea noastră, dacă o reducem la esența ei. Fizica cuantică a descoperit repede că ceea ce ne apare nouă ca fiind o lume solidă, nu este deloc atât de solidă. Analogia următoare este utilă pentru a înțelege acest lucru.

Când, într-o sală de cinematograf, se proiectează o imagine mișcătoare pe ecran, noi știm că scenariul pe care îl vedem este o iluzie. Acea poveste de dragoste sau acea tragedie care ne atinge corzile sensibile ale inimii reprezintă, de fapt, rezultatul multor imagini fixe, care sunt proiectate ca flash-uri una după cealaltă, foarte repede, pentru a crea *senzația* unei desfășurări continue de fapte. Deși ochii noștri chiar văd imaginile singulare, cadru cu cadru, creierul le combină pe toate și rezultă ceea ce percepem a fi o mișcare non-stop.

În fizica cuantică se consideră că lumea noastră funcționează într-un mod foarte asemănător. De exemplu, ceea ce vedem drept marcarea unui punct într-un meci de fotbal, sau o rotație triplă executată la patinaj artistic reprezintă, de fapt, în termeni cuantici, o suită de evenimente individuale, care se petrec foarte repede și care sunt foarte apropiate unul de altul. După cum mai multe imagini înlanțuite în secvență creează un film care ne pare atât de real, tot așa și viața se petrece, practic, sub forma unor izbucniri mici și scurte de lumină, numite „cuante”. Cuantele de viață se petrec atât de re-

pede, încât, cu excepția situației când creierul nostru este antrenat să lucreze într-un mod diferit (precum în anumite forme de meditație), el face o medie a impulsurilor și creează acea acțiune neîntreruptă, pe care o vedem în programul de sport de duminică.

Fizica cuantică este o disciplină științifică, având ca obiect lucrurile ce se petrec la scara foarte redusă a forțelor ce stau la baza lumii noastre fizice. Diferența dintre modurile în care par să funcționeze lumea cuantică și lumea de fiecare zi a creat două școli de gândire, în rândurile savanților din domeniul fizicii contemporane: cea clasică și cea cuantică. Fiecare dintre ele dispune de propria ei teorie care o susține.

Marea provocare a fost aceea de a uni aceste două moduri de a gândi, care sunt foarte diferite, pentru a se crea o viziune unică asupra Universului – o teorie unificată. Pentru aceasta, este necesar să existe ceva care să umple ceea ce credem noi că este spațiu gol. Dar cu ce anume ar putea fi ocupat acest spațiu?

Un rezumat al lungului drum către teoria unificată

1687 - Fizica newtoniană: Isaac Newton publică descoperirea legilor mișcării și ia naștere știința modernă. Conform acestei viziuni, Universul este un sistem mecanic masiv, în care spațiul și timpul sunt absolute.

1867 - Fizica teoriei câmpului: James Clerk Maxwell propune ideea că există forțe care nu pot fi explicate de fizica lui Newton. Cercetările sale, asociate cu cele ale lui Michael Faraday, duc la descoperirea că universul constă din câmpuri energetice, care interacționează unele cu altele.

1900 - Fizica cuantică: Max Planck publică teoria conform căreia lumea constă din izbucniri de energie numite „cuante”. Experimentele efectuate la nivelul cuantic arată că materia există mai mult ca probabilități și ca tendințe decât

ca obiecte absolute, ceea ce ne sugerează ideea că, în definitiv, „realitatea” nu ar fi chiar așa de reală și nici așa de solidă.

1905 - Fizica relativistă: Viziunea lui Albert Einstein asupra Universului a răsturnat fizica lui Newton. El a propus ideea că timpul nu este absolut, ci este relativ. Un aspect esențial al relativității este acela că timpul și spațiul nu pot fi separate și că ele coexistă, formând o a patra dimensiune.

1970 - Fizica teoriei corzilor: Fizicienii au descoperit că teoria conform căreia Universul constă din mici coarde vibrante de energie poate fi folosită pentru a fi explicate atât observațiile făcute asupra lumii cuantice, cât și pe cele din lumea noastră de zi cu zi. În 1984 Această teorie este acceptată de curentul general de opinie din comunitatea fizicienilor, fiind considerată o posibilă punte de legătură care să unifice toate celelalte teorii.

20?? - Noua teorie unificată a fizicii, îmbunătățită: Într-o zi, în viitor, fizicienii vor descoperi o modalitate de a explica caracterul holografic al lucrurilor pe care le observăm în universul cuantic, precum și ceea ce vedem în lumea noastră cea de toate zilele. Ei vor formula anumite ecuații pentru a-și unifica explicațiile și a crea un sistem teoretic coerent.

Ce există în spațiul dintre lucruri?

La începutul filmului *Contact*, personajul principal, dr. Arroway, îi pune tatălui ei o întrebare, care devine laitmotivul întregului film: *Suntem noi singuri în Univers?*

Răspunsul dat de tatăl său devine piatra de încercare pentru lucrurile care ar putea fi adevărate în viața ei. Când ea ajunge în situații în care este deosebit de vulnerabilă – precum cea în care se deschide către o relație romantică, sau când își dezvăluie experiența din universul îndepărtat în care fusese transportată – cuvintele tatălui ei devin principul care îi ghidează credințele.

Răspunsul acestuia este că, dacă am fi singuri în Univers, aceasta ar însemna o teribilă risipă de spațiu.

Situația este foarte asemănătoare cu cea în care noi am crede că spațiul dintre oricare două lucruri este gol: ar fi, tot așa, o imensă risipă. Oamenii de știință cred că mai mult de nouăzeci la sută din cosmos „lipsește” și ne apare drept un spațiu gol. Aceasta înseamnă că, din întregul univers pe care îl cunoaștem noi, doar zece la sută are ceva în el.

Chiar credeți că cele zece procente din Creație pe care le ocupăm noi reprezintă tot ce există? Ce se află în spațiu despre care noi credem că este „gol”?

Dacă chiar n-ar fi ocupat de nimic, atunci trebuie să se răspundă la o mare întrebare: cum pot undele de energie, care transmit totul – de la convorbirile făcute cu telefoanele mobile și până la lumina reflectată care va aduce cuvintele de pe această pagină până la ochii voștri – să se deplaseze dintr-un loc în altul? După cum apa dintr-un lac poartă undele departe de locul în care a fost aruncată o piatră, trebuie să existe ceva care să transporte vibrațiile vieții dintr-un loc în altul. Dar, pentru ca acest lucru să fie adevărat, trebuie să răsturnăm unul dintre principiile esențiale ale științei moderne: ideea că spațiul este gol.

Când vom fi rezolvat în sfârșit misterul legat de substanța din care este făcut spațiul, vom fi făcut un mare pas înainte, către a ne cunoaște pe noi înșine și relația noastră cu lumea din jur. Această întrebare, după cum vom vedea, este tot atât de veche pe cât este omenirea. Și, după cum vom descoperi, probabil că răspunsul a fost cu noi în tot acest timp.

Intuiția pe care noi am avut-o că suntem cumva conectați cu Universul, cu lumea noastră și unii cu alții, a fost un dat permanent, începând de la istoria aborigenilor încrustată în pereții de stâncă din Australia (despre care se crede acum că datează de mai bine de douăzeci de mii de ani) și până la templele din Egiptul antic și la sculpturile în rocă din sud-vestul Americii. Deși această credință pare astăzi mai puter-

nică decât oricând, care anume este acel lucru care ne unește, continuă să fie subiectul unor controverse și dezbateri. Pentru ca noi să fim conectați, trebuie să existe ceva care să realizeze conectarea. Începând de la poezi și filozofi, până la savanți și la cei care caută răspunsuri dincolo de ideile acceptate ale epocii lor, omenirea a avut intuiția că, în acest gol pe care noi îl numim „spațiu” există într-adevăr ceva.

Fizicianul Konrad Finagle (1858-1936) a formulat această problemă evidentă, legată de semnificația spațiului în sine, întrebând: „Ce s-ar întâmpla dacă ați elimina spațiul dintre elementele de materie? Tot ceea ce există în Univers s-ar strânge într-un volum nu mai mare decât un fir de praf... Datorită spațiului, lucrurile nu se întâmplă toate în același loc.”¹³ Antropologul Louis Leakey spunea odată că: „Fără a înțelege cine suntem, nu putem să progresăm cu adevărat”. Eu cred că este mult adevăr în această afirmație. Modul în care ne vedeam pe noi înșine, în trecut a funcționat suficient de bine pentru a ne aduce în locul unde suntem acum. Dar acum este momentul să deschidem o ușă către o nouă viziune asupra noastră, care să ne creeze posibilități și mai mari. Poate că ezitarea noastră de a accepta ideea că spațiul ar fi ocupat de o forță inteligentă iar noi facem parte din acest spațiu a reprezentat cea mai mare piedică în calea înțelegerii a cine suntem și cum funcționează de fapt Universul.

În secolul al 20-lea, știința modernă a descoperit ce anume există într-un spațiu gol: un câmp energetic care diferă de orice altă formă de energie. După cum este sugerat prin țesătura lui Indra și prin eterul lui Newton, această energie pare să existe peste tot, întotdeauna, și să fi existat încă de la începutul timpului. Într-o conferință ținută în 1928, Albert Einstein spunea: „Potrivit teoriei generalizate a relativității, spațiul fără eter nu poate fi conceput; căci într-un astfel de spațiu nu numai că nu s-ar propaga lumina, dar nici nu ar exista vreo posibilitate de existență a standardelor de spațiu”¹⁴.

Max Planck a afirmat că existența acestui câmp sugerează ideea că inteligența poartă responsabilitatea pentru lumea noastră fizică. „Trebuie să admitem că în spatele acestei forțe «pe care o percepem noi drept materie» există o *minte conștientă și inteligentă*.” Concluzionând, el a spus: „Această minte este *matricea* întregii materii [parantezele și sublinierile aparțin autorului]”¹⁵.

Coadă Leului lui Einstein

Fie că vorbim despre golul cosmic dintre stelele îndepărtate și galaxii, fie despre microspațiul dintre benzile de energie care formează un atom, noi percepem, de regulă, spațiul dintre lucruri ca fiind gol. Când spunem că ceva este „gol”, de obicei înțelegem prin aceasta că acolo nu există nimic – absolut nimic.

Fără îndoială că, pentru un ochi neantrenat, ceea ce numim „spațiu” pare, desigur, a fi neocupat de nimic. Dar cât de gol poate el să fie? Dacă ne gândim serios la aceasta, cum ar fi să trăim într-o lume unde spațiul dintre elementele materiei chiar nu ar fi ocupat de nimic? În primul rând, știm că este probabil imposibil să găsim în cosmos un astfel de loc și aceasta din următorul motiv: După cum se spune, natura are oroare de vid. Dacă am putea totuși să ne deplasăm într-un mod magic într-un astfel de loc, cum ar arăta viața?

În primul rând, ar fi un loc foarte întunecos. Chiar dacă, de exemplu, am putea să aprindem un far, lumina acestuia nu ar putea să se deplaseze nicăieri, întrucât nu ar exista nimic prin care să se propage undele de lumină. Ar fi ca și cum am arunca o piatră într-un bazin sec și am aștepta să vedem undulații pe suprafața apei. Piatra ar lovi fundul bazinului, dar nu vor apare niciun fel de unde, întrucât undulațiile care în mod normal ar fi emise în urma impactului, nu vor avea la dispoziție niciun mediu prin care să se propage.

Această lume ipotetică a noastră ar fi și foarte tăcută. Sunetul trebuie și el să se propage printr-un anumit mediu, pentru a se perpetua. De fapt, aproape orice fel de energie, dintre cele pe care le cunoaștem noi astăzi – începând cu mișcarea aerului prin vânt și până la căldura soarelui – nu ar putea exista acolo, întrucât câmpurile electrice, magnetice și radiante – chiar și câmpul gravitațional – nu ar avea aceeași semnificație, într-o lume în care spațiul ar fi lipsit de orice element care să-l ocupe.

Din fericire, nu trebuie să facem speculații cu privire la cum ar arăta o astfel de lume, întrucât spațiul care ne înconjoară nu este în niciun caz gol. Indiferent cum îl numim sau de modul în care îl definește știința și religia, este evident că există un câmp sau o prezență ce constituie „marea rețea”, care interconectează toate lucrurile din Creație și ne leagă cu puterea superioară a unei lumi mai vaste.

La începutul secolului al 20-lea, Einstein vorbea despre o forță misterioasă, despre care el era convins că există în universul pe care îl vedem în jurul nostru. „Natura nu ne arată decât coada leului”, afirma el, sugerând ideea că există și alte lucruri în plus față de ceea ce percepem noi drept realitate, chiar dacă nu le putem vedea, aflându-ne pe această poziție cosmică ce ne este specifică. Einstein a dus mai departe această analogie despre cosmos: „Nu am nicio îndoială că aceasta «coada» aparține unui leu, chiar dacă el nu ni se poate revela dintr-o dată, din cauza dimensiunilor sale enorme”¹⁶. În scrierile sale de mai târziu, Einstein a adăugat ideea că indiferent cine suntem noi și care este rolul nostru în Univers, suntem toți sub incidența unei forțe superioare: „Noi toți – ființele umane, vegetația sau praful cosmic – dansăm după o muzică misterioasă, intonată din depărtări de un flautist invizibil”¹⁷.

Planck, prin declarația pe care a făcut-o referitor la o inteligență care susține Creația, a descris energia „leului” lui Einstein. Prin aceasta, el a aprins o flacără a controverselor, care astăzi continuă să ardă mai intens decât oricând. Astfel,

vechile idei despre substanța din care este făcută lumea noastră (și despre realitatea Universului, de fapt), au ajuns să fie aruncate pe fereastră! Cu mai bine de o jumătate de secol în urmă, părintele teoriei cuantice ne-a spus că toate lucrurile sunt interconectate prin intermediul unei energii care, deși neconvențională, este foarte reală.

Conectați la sursă: Întreșerea cuantică

După ce Planck a prezentat ecuațiile fizicii cuantice, la începutul secolului al 20-lea, au fost elaborate multe teorii și au fost efectuate numeroase experimente care par să confirme cu exactitate această noțiune.

Aflându-se la nivelul celor mai mici elemente ale Universului, atomii și particulele subatomice se comportă, de fapt, ca și cum ar fi conectate. Problema este că oamenii de știință nu știu în ce mod acest comportament, care a fost observat la o scară atât de mică, are vreo legătură cu realitatea de la scara mai mare a vieții noastre zilnice și nici măcar dacă există vreo astfel de legătură. Dacă ea există, atunci descoperirile care s-au făcut sugerează ideea că uimitorile tehnologii din literatura științifico-fantastică ar putea deveni, în curând, o realitate a lumii noastre!

Chiar de curând, în 2004, fizicienii din Germania, China și Austria au publicat niște relatări, care au mai mult o tentă de fantastic decât de experiment științific. În revista *Nature*, oamenii de știință au anunțat primele experimente confirmate de teleportare cu destinație deschisă – adică trimiterea informației cuantice referitoare la o particulă („modelul” energetic al acesteia) către locații diferite, în același timp.¹⁸ Cu alte cuvinte, acest proces este analog cu „trimiterea prin fax a unui document și distrugerea originalului în cursul acestui proces”¹⁹.

Alte experimente au demonstrat anumite fapte care în egală măsură par imposibile, precum trimiterea „prin raze” a unor particule dintr-un loc în altul și realizarea bilocației. Oricât de diferite ar fi unele de altele denumirile acestor investigații, toate au un numitor comun, care implică un concept de și mai mare anvergură. Pentru ca aceste experimente să dea rezultatele pe care le dau, trebuie să existe un mediu – cu alte cuvinte, trebuie să existe „ceva” prin care să treacă particulele respective. În aceasta constă, poate, cel mai mare mister al timpurilor moderne, întrucât fizica convențională afirmă că acest mediu nu există.

În 1997, revistele științifice din întreaga lume au publicat rezultatele unui fapt, despre care fizicienii tradiționaliști spun că nu ar trebui să se întâmple. Peste trei mii patru sute de ziaști, profesori, oameni de știință și ingineri din mai mult de patruzeci de țări au primit o relatare despre un experiment efectuat la Universitatea din Geneva, având drept obiect substanța din care este făcută lumea noastră – particule de lumină numite *fotoni* – rezultatele obținute continuând să zguduie temeliile cunoașterii convenționale²⁰.

Mai exact, oamenii de știință au spart un foton în două particule separate, creând „gemeni” cu proprietăți identice. Apoi, folosindu-se de anumite dispozitive care au fost construite pentru acest experiment, ei au făcut ca aceste două particule să se îndepărteze una de alta în direcții diferite. Acești gemeni au fost puși într-o cameră special concepută, dotată cu două trasee de deplasare realizate din fibră optică, de tipul celei folosite pentru transmiterea convorbirilor telefonice, care porneau din acea cameră și ajungeau până la o distanță de șapte mii, fiecare în direcție opusă. În momentul în care fiecare dintre gemeni își atingea ținta, între ei exista o distanță de paisprezece mii. La capătul acestor trasee de deplasare, gemenii au fost puși să „aleagă” între două rute aleatorii, care erau identice sub toate aspectele.

Faptul care face ca acest experiment să fie atât de interesant, este acela că atunci când particulele gemene au ajuns la locul unde trebuiau să aleagă o anumită cale, ele au făcut exact aceleași alegeri și s-au deplasat prin același traseu. Fără nicio abatere, rezultatele au fost identice, de fiecare dată când a fost efectuat experimentul.

Cu toate că știința convențională afirmă că cei doi gemeni sunt separați și nu pot comunica între ei în niciun fel, aceștia *se comportă* ca și cum ar fi totuși conectați unul cu altul! Fizicienii numesc această misterioasă legătură „agățare cuantică”. Conducătorul proiectului, Nicholas Gisin, explică: „Ceea ce este fascinant e că fotonii agățați formează unul și același obiect. Chiar atunci când cei doi fotoni gemeni sunt separați geografic, dacă unul dintre ei este modificat, celălalt foton suportă automat aceeași modificare”²¹.

Din punct de vedere istoric, nu există absolut nimic în fizica tradițională care să explice fenomenul revelat de aceste experimente. Și totuși, observăm acest fenomen manifestându-se, iarăși și iarăși, în experimente precum cel al lui Gisin. Dr. Raymond Chiao, de la University of California din Berkeley, continuă descrierea rezultatelor experimentului de la Geneva, spunând că ele reprezintă „unul dintre misterele profunde ale mecanicii cuantice. Aceste legături sunt niște realități dovedite de experimente, dar a încerca să le explicăm din punct de vedere filozofic este un lucru foarte dificil”²².

Motivul pentru care aceste cercetări sunt importante pentru noi este acela că știința convențională a vrut să ne convingă că nu există nicio posibilitate ca fotonii să comunice unul cu celălalt – că alegerile făcute de ei sunt independente și nu corelate. Concepția noastră era că atunci când obiectele fizice din această lume sunt separate, ele chiar sunt *separate*, în toate sensurile acestui cuvânt. Dar fotonii ne dezvăluie o situație foarte diferită.

Albert Einstein, făcând comentarii despre acest tip de fenomene, cu mult timp înainte de experimentul din 1997, a

folosit pentru a denumi posibilitatea apariției unor astfel de rezultate expresia „acțiune-fantomă la distanță”. Oamenii de știință din ziua de astăzi consideră că aceste rezultate neconvenționale sunt proprietăți care se manifestă numai în domeniul cuantic și le acceptă denumite de „bizarerie cuantică”.

Această legătură dintre fotoni era atât de perfectă, încât părea să fie instantanee. Odată ce a fost constatat acest fapt la scara minusculă a fotonilor, urmarea a fost că același fenomen s-a descoperit și în alte locuri din natură, chiar și în galaxiile separate de distanțe de ani lumină. „În principiu, nu ar trebui să aibă nicio importanță dacă această corelație dintre particulele gemene se manifestă atunci când ele sunt separate printr-o distanță de câțiva metri sau de întregul Univers”, spune Gisin. De ce? Ce anume leagă două particule de lumină sau două galaxii într-un asemenea grad, încât o schimbare apărută în prima dintre ele se manifestă simultan și în a doua? Ce fapt anume ni se revelează în legătură cu modul în care funcționează lumea și pe care nu l-am observat în experimentele din trecut?

Pentru a răspunde la acest tip de întrebări, trebuie mai întâi să înțelegem de unde provine Matricea Divină. Și pentru aceasta trebuie să ne întoarcem cu un pas înapoi – un întreg drum înapoi – până la momentul pe care oamenii de știință occidentali îl consideră a fi începutul a toate câte sunt... sau cel puțin al Universului, așa cum îl cunoaștem noi.

Originea matricei

Potrivit curentului general de opinie al oamenilor de știință de astăzi, universul nostru și-a început existența în urmă cu trespzece până la douăzeci de miliarde de ani, printr-o imensă explozie, care nu are ca egal nimic din ceea ce a existat înainte și nimic din ce a fost după aceea. Chiar dacă există teorii care se contrazic, referitor la momentul precis al evenimentului și la câte explozii au fost, se pare că

există un consens general în legătură cu nașterea universului nostru printr-o masivă eliberare de energie. În 1951, astronomul Fred Hoyle a inventat o expresie care să denumească acea insondabilă explozie și care continuă să fie folosită și astăzi: el a numit-o „Big Bang” (marele bubuit).

Cercetătorii au dedus prin calcule că, doar cu câteva fracțiuni de secundă înainte de declanșarea Big Bang-ului, întregul univers era cu mult, mult mai mic decât este el astăzi. Modelele realizate pe calculator sugerează ideea că era, de fapt, atât de mic, încât era comprimat foarte tare într-o mică sferă. Dacă eliminăm tot spațiul „gol” din ceea ce vedem noi astăzi drept univers, acea sferă se consideră că a avut aproximativ dimensiunile unui bob de mazăre!

Deși era mică, totuși e sigur că nu era rece. Modelele indică pentru temperatura din acel spațiu compact valoarea inimaginabilă de optsprezece miliarde de milioane de milioane de milioane grade Fahrenheit – de multe ori mai fierbinte decât temperatura pe care o are în prezent soarele. Simulările arată că, în doar o fracțiune de secundă după „big bang”, temperatura a scăzut la o valoare mai „moderată” – aproximativ optsprezece miliarde de grade, iar nașterea noului nostru univers era deja în curs de desfășurare.

Întrucât forța explozivă a Big Bang-ului s-a revărsat brusc în acel gol care exista înainte, ea a adus cu sine și altceva decât căldura și lumina pe care ar fi fost de așteptat să le poarte. Ea a izbucnit și ca un tipar de energie, care a devenit „modelul” pentru tot ce există acum și tot ce ar putea exista vreodată. Acest tipar constituie subiectul miturilor străvechi, al folclorului fără vârstă și a cunoașterii mistice. Ecoul acelui tipar se păstrează până astăzi, purtând o serie întreagă de nume, de la „plasa” lui Indra, din sutrele budiste și până la „pânza” Bunicii Păianjen, din tradițiile indienilor Hopi.

Această „plasă” sau „pânză de paianjen” continuă să fie în expansiune în întreg cosmosul, ea constituind esența cuantică a tuturor lucrurilor, inclusiv a noastră și a mediului

care ne înconjoară. Aceasta este energia care ne conectează viețile, ca constituind Matricea Divină. Totodată, această esență are rolul unei oglinzi multidimensionale, care reflectă ceea ce noi creăm în contextul emoțiilor și al credințelor noastre – imaginea reflectată fiind trimisă înapoi către noi, sub forma lumii noastre. (a se vedea partea a III-a.)

Cum am putea noi să ne convingem că *toate lucrurile* din Univers sunt într-adevăr conectate? Pentru a răspunde la această întrebare, să ne întoarcem la Big Bang și la experimentul de la Universitatea din Geneva, care a fost prezentat în capitolul anterior. Oricât de diferite ar fi acestea două, există o similitudine subtilă care le leagă: În contextul fiecăruia dintre aceste fenomene, conexiunea pe care o cercetăm este între două lucruri care odată erau unite fizic. În cazul acelui experiment, divizarea unui foton în două particule identice a creat cei doi gemeni și acest lucru a fost făcut astfel încât să se asigure că sunt identici sub toate aspectele. Faptul că fotonii și particulele de la Big Bang au fost fiecare o parte din cealaltă reprezintă cheia pentru a explica conectivitatea lor. Se pare că odată ce un lucru este unit, *el este întotdeauna conectat*, fie că rămâne legat fizic sau nu.

Cheia 4: Odată ce un lucru este unit, el este întotdeauna conectat, fie că rămâne legat fizic sau nu.

Aceasta constituie o cheie în cadrul discuției noastre, dintr-un motiv cu adevărat important, dar care este adesea pierdut din vedere. Oricât de imens ne pare astăzi a fi universul nostru și chiar dacă strălucirea celor mai îndepărtate stele are nevoie de miliarde de ani pentru a ajunge până la noi, a existat un moment în care întreaga materie din Univers era comprimată într-un spațiu foarte mic. În acea stare inimaginabilă de comprimare, totul era unit fizic. Când energia Big Bang-ului a făcut ca universul nostru să se extindă, particulele de materie au ajuns să fie separate prin spații din ce în ce mai mari.

Acel experiment sugerează ideea că indiferent cât de mare este spațiul care separă două lucruri, odată ce au fost unite ele, rămân întotdeauna conectate. Avem toate motivele să credem că starea de „agățare” ce leagă particulele care sunt separate astăzi se aplică și substanței universului nostru, care a fost conectată înainte de Big Bang. Din punct de vedere tehnic, toate lucrurile care erau reunite în interiorul acelui cosmos de mărimea unui bob de mazăre, încă mai sunt conectate! Și energia care realizează conectarea este acea „matrice” a toate câte sunt, despre care vorbea Planck.

Astăzi, știința modernă a rafinat modul în care este înțeleasă matricea lui Planck, descriind-o ca o formă de energie ce se află pretutindeni, care a fost prezentă dintotdeauna de când a început timpul, odată cu marea explozie. Existența acestui câmp implică trei principii, care au un efect direct asupra modului în care trăim, a tot ceea ce facem, tot ceea ce credem și chiar a ceea ce simțim în legătură cu fiecare zi din viața noastră. Este adevărat că aceste idei contrazic direct multe concepții, atât din sfera științei cât și din sfera științei spiritualității. Dar, totodată, tocmai aceste principii deschid o ușă către un anumit mod – dătător de putere și care afirmă viața – de a privi lumea noastră și de a ne trăi viața:

1. Primul principiu sugerează ideea că, întrucât totul există în interiorul Matricei Divine, toate lucrurile sunt interconectate. Dacă este așa, atunci ceea ce facem noi într-o parte a vieții noastre trebuie să aibă un efect, să influențeze alte părți ale ei.
2. Al doilea principiu propune ideea că Matricea Divină este *holografică* – ceea ce înseamnă că oricare parte a acestui câmp conține tot ceea ce există în câmp. Întrucât conștiința însăși se crede că este holografică, aceasta înseamnă că rugăciunea pe care o facem în sufrageria din casa noastră, de exemplu, *se află deja* alături de cei care ne sunt dragi și în locul de destina-

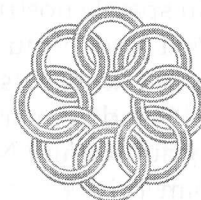
ție. Cu alte cuvinte, nu este nevoie să trimitem în vreun loc rugăciunile noastre, fiindcă ele deja se află pretutindeni.

3. Al treilea principiu implică faptul că trecutul, prezentul și viitorul sunt intim unite. Se pare că Matricea este un container ce cuprinde timpul, asigurând o continuitate între alegerile prezentului și experiențele viitorului nostru.

Indiferent ce nume îi dăm sau cum o definesc știința și religia, este clar că acolo există ceva – o forță, un câmp, o prezență – care constituie marea „rețea” ce ne leagă unii cu alții, cu lumea noastră și cu o forță superioară.

Dacă putem să înțelegem cu adevărat ceea ce ne spun aceste trei principii, în legătură cu relația pe care o avem unii cu alții, cu universul și cu noi înșine, atunci evenimentele din viața noastră vor căpăta un înțeles cu totul nou. Devenim atunci participanți, în loc de a fi victime ale unor forțe pe care nu le vedem și nu le înțelegem.

Atunci când ne situăm pe o astfel de poziție înseamnă să începem cu adevărat să ne dobândim puterea.

CAPITOLUL DOI

SPULBERAREA PARADIGMEI: EXPERIMENTELE CARE SCHIMBĂ TOTUL

„Totul trebuie să se bazeze pe o idee simplă. Odată ce în sfârșit am descoperit-o, ea va fi atât de irezistibilă, atât de frumoasă, încât ne vom spune unui altuia: da, cum oare ar putea fi altfel?”

John Wheeler, fizician

„Există două moduri de a te păcăli. Primul constă în a crede ceea ce nu este adevărat; al doilea este a refuza să crezi ceea ce este adevărat.”

Søren Kierkegaard, filozof

Primele raze ale soarelui de dimineată aruncau lungi umbre dinspre munții Sangre de Cristo (Sângele lui Christos), care se înălțau spre est, în spatele nostru. Convenisem să mă întâlnesc cu prietenul meu Joseph (nu este numele lui real) acolo, în vale, doar ca să ne plimbăm, să vorbim și să ne bucurăm de orele dimineții. Stând pe marginea vastei întinderi de pământ care leagă nordul statului New Mexico de sudul statului Colorado, puteam privi până la câteva mii peste câmpurile care ne separau de marea adâncitură creată în pământ – canionul Rio Grande. Salvia care creștea în deșertul înalt era deosebit de înmiresmată în acea dimineată. Am început să ne plimbăm și Joseph a comentat despre tipul de vegetație care acoperea acel teren.

„Întreaga întindere”, a început el, „cât vedem cu ochii, se comportă ca o singură plantă”. Căldura respirației sale întâlnea aerul înghețat al dimineții și, la fiecare cuvânt pe care îl rostea, se formau norișori efemerii de aburi de câteva secunde.

„Sunt multe tufe în această vale”, a continuat el „și fiecare este legată de celelalte printr-o rețea de rădăcini, care este dincolo de ceea ce putem vedea noi. Deși sunt ascunse vederii, în pământ, aceste rădăcini totuși există – întregul câmp este doar o singură familie de salvie. Și, așa cum se întâmplă în orice familie”, a explicat el, „experiența trăită de un membru ale ei este împărtășită, într-o anumită măsură, și celorlalți.”

M-am gândit la ideea exprimată de Joseph. Ce frumoasă metaforă pentru modul în care suntem conectați unul cu altul și cu lumea din jurul nostru. Am fost învățați să credem că suntem separați unul de celălalt, de lumea noastră și de tot ceea ce se întâmplă în ea. Având această convingere, ne-am simțit izolați, singuri și, uneori, fără puterea de a schimba lucrurile care produc suferința noastră și a altora. Ironia este că, în același timp, suntem invadați de cărți care ne spun cum să ne ajutăm singuri și de seminarii care ne învață cât de interconectați suntem; cât de puternică este conștiința noastră; că omenirea este, de fapt, o singură și dragă familie.

Ascultând ce spunea Joseph, nu puteam să nu mă gândesc la felul în care marele poet Rumi descria starea noastră. „Ce ființe ciudate suntem!”, spunea el. „Stând în infern, la talpa întinericului, ne este frică de însăși nemurirea noastră.”¹

Este sigur, am gândit eu, nu numai că plantele din acest câmp sunt conectate, dar ele posedă împreună o putere care este mai mare decât a fiecăreia dintre ele, luată separat. Fiecare tufă în parte din această vale, de exemplu, influențează doar mica arie de pământ care o înconjoară. Dar, dacă sunt împreună sute de mii de tufe, puteți calcula ce putere au! Împreună, ele modifică anumite caracteristici precum pH-ul solului, astfel încât să-și asigure supraviețuirea. Prin aceasta, produsul secundar al existenței lor – abundența de oxigen –

este un lucru esențial pentru existența noastră. Ca familie unită, aceste plante pot schimba lumea lor.

Poate că noi avem mai multe în comun cu salvia din acea vale din New Mexico, decât v-ați putea închipui. Așa cum acele plante au, la nivel individual și la nivel colectiv, puterea de a schimba lumea lor, tot așa avem și noi această putere.

Un subiect de cercetare aflat în extindere ne sugerează ideea că noi suntem mai mult decât niște nou-veniți, care doar trecem printr-un univers construit cu mult timp în urmă. Există dovezi experimentale care conduc către concluzia că noi, de fapt, creăm în continuare Universul și că adăugăm câte ceva la ceea ce există deja! Cu alte cuvinte, se pare că suntem chiar energia care creează cosmosul, dar suntem totodată și ființele care experimentează ceea ce am creat. Înseamnă că *suntem conștiință* – iar conștiința pare să fie chiar materialul din care este făcut Universul. Aceasta este chiar esența teoriei cuantice, care i-a creat atâtea probleme lui Einstein. Până la sfârșitul vieții sale, el a rămas cu convingerea că Universul există independent de noi. Răspunzând analogiilor legate de efectul pe care noi îl producem asupra lumii și de experimentele care au dovedit că materia se modifică atunci când o observăm, el a afirmat cu simplitate: „Îmi place să cred că luna există, chiar dacă nu mă uit la ea”².

Deși încă nu s-a înțeles complet care e rolul nostru exact în Creație, experimentele din domeniul cuantic demonstrează cu claritate faptul că există o influență directă a conștiinței asupra celor mai multe dintre particulele elementare ale Creației. Iar noi suntem sursa conștiinței. Poate că John Wheeler, a rezumat cel mai bine ideea despre acest rol al nostru, care doar de curând a fost înțeles.

Studiile întreprinse de Wheeler l-au condus la concepția că, probabil, noi trăim într-o lume care este creată de conștiința însăși – un proces pe care el îl numește *univers participativ*. „Potrivit acestuia [principiului participativ]”, spune Wheeler, „nici nu ne putem imagina un univers care să nu

cuprindă observatori, undeva sau pentru o anumită perioadă de timp, întrucât chiar materialele de construcție ale universului sunt aceste acte ale participării observatorilor.”³

El prezintă ideea centrală a teoriei cuantice, afirmând: „Niciun fenomen elementar nu este fenomen, până ce nu este observat (sau înregistrat)”⁴.

Spațiul este matricea

Dacă „materialele de construcție ale universului” sunt constituite din observație și participare – observația *noastră* și participarea *noastră* – atunci care este substanța cu care creăm? Pentru a face ceva, trebuie să existe mai întâi ceva, la dispoziția noastră, cu care să creăm, un fel de esență maleabilă, care este echivalentul plastilinei pentru Univers. Din ce sunt făcute Universul, planeta și corpurile noastre? Cum se îmbină toate? Chiar avem noi controlul asupra a tot ce există?

Pentru a răspunde la astfel de întrebări, trebuie să trecem dincolo de limitele surselor noastre tradiționale de cunoaștere – știința, religia și spiritualitatea – și să le îmbinăm pentru a forma o știință superioară. De aici provine Matricea Divină. Ea nu are doar un rol minor, de produs secundar, în Univers și nici nu este doar o parte a Creației; *Matricea este Creația*. Ea este atât materialul din care se face totul, cât și recipientul care cuprinde tot ce este creat.

Când mă gândesc la Matrice în acest fel, îmi amintesc de modul în care cosmologul Joel Primack, de la Universitatea din California, descria momentul în care a început Creația. În loc de a spune că Big Bang-ul a fost o explozie care s-a petrecut într-un singur loc, în modul tipic la care ne așteptăm noi pentru o explozie, el spune: „Big Bang-ul nu a apărut undeva în spațiu; el ocupa tot spațiul”⁵. Big Bang-ul a fost *spațiul însuși*, care a avut o izbucnire și a trecut la un nou tip de energie, *fiind* acea energie. După cum originea Universului a fost însuși spațiul manifestându-se energetic, tot așa Matricea

este realitatea însăși – toate posibilitățile, în continuă mișcare, ca o esență ce dăinuiește și care conectează toate lucrurile.

Forța de dinainte de început

Vedele se numără printre scrierile cele mai vechi din lume și unii savanți consideră că datează de nu mai puțin de șapte mii de ani. În textul care este poate cel mai cunoscut, Rig-Veda, există o descriere a forței care susține Creația și din care s-au format toate lucrurile – forța care a existat înainte de „început”. Această putere, numită *Brahman*, este identificată ca „nenăscutul... în care sunt cuprinse toate lucrurile care există”⁶. Mai departe în acest text devine clar precizat faptul că toate lucrurile există, întrucât: „Unicul se manifestă ca mai mulți, Cel fără formă își asumă forme”⁷.

Folosind alt limbaj, am putea vorbi despre Matricea Divină exact în același mod – ca fiind forța de dinainte de alte forțe. Ea este recipientul care ține Universul, precum și proiectul pentru tot ceea ce se întâmplă în lumea fizică. Întrucât ea este substanța Universului, este rezonabil să credem că ea a existat încă de la începutul Creației. Dacă așa stau lucrurile, atunci se pune întrebarea logică: „De ce oamenii de știință nu au găsit, până acum, dovezi ale existenței Matricei?”

Aceasta este o întrebare foarte bună și, ori de câte ori am ocazia, o pun oamenilor de știință și cercetătorilor care fac investigații în acest domeniu. De fiecare dată, răspunsurile sunt atât de asemănătoare între ele, încât aproape că pot să prezic ce urmează să se întâmple. Mai întâi, o privire neîncrezătoare legată de faptul că eu aș putea să insinuez că știința a ratat o așa de mare descoperire, precum câmpul energetic ce conectează toate lucrurile din Creație. Apoi, discuția se îndreaptă către tema echipamentelor și a tehnologiei. „Pur și simplu nu am avut tehnologia pentru a detecta un câmp atât de subtil” – acesta este răspunsul care se dă în mod uzual.

Chiar dacă acest lucru a fost adevărat într-o vreme, totuși, de cel puțin o sută de ani, noi chiar *am avut* capacitatea de a construi detectoare, care să ne spună dacă există Matricea Divină (sau eterul, rețeaua Creației, sau oricum am numi-o). Ar fi mult mai exact dacă am spune că principala piedică în calea descoperirii Matricei Divine a fost refuzul de a recunoaște că ea există, manifestat în curentul principal de opinie științifică. Această forță energetică primară furnizează substanța esențială pentru tot ceea ce noi experimentăm și creăm. Ea deține cheia pentru descifrarea celor mai profunde mistere legate de întrebarea „cine suntem?”, precum și pentru răspunsul la cele mai vechi întrebări, referitoare la funcționalitatea lucrurilor din lumea noastră.

Trei experimente care schimbă totul

Istoria va privi secolul care a trecut ca pe un secol al descoperirilor și al revoluțiilor științifice. După cum se poate demonstra, descoperirile-cheie, de pionierat, care au devenit apoi fundamentul pentru discipline întregi, au fost făcute în ultimii o sută de ani. Începând cu descoperirea, în 1947, a Manuscriselor de la Marea Moartă și până la modelul lui Crick pentru dubla spirală a ADN-ului, și la posibilitatea pe care o avem de a miniaturiza sistemele electronice pentru microcomputere, secolul al 20-lea a fost fără egal în ce privește progresul științific. Totuși, multe dintre descoperiri au apărut atât de repede, încât noi parcă am rămas în urma lor, dezorientați. Ele au deschis ușa către noi posibilități, dar noi nu eram încă în măsură să dăm un răspuns pentru întrebarea: „Ce semnificație are această nouă informație pentru viața noastră?”

Dacă secolul al 20-lea a fost o epocă a descoperirilor, s-ar putea ca secolul al 21-lea să fie o epocă pentru înțelegerea sensurilor lucrurilor pe care le-am descoperit. Mulți dintre oamenii de știință, profesorii și cercetătorii de astăzi,

sunt deja angajați în acest demers. Deși existența unui câmp energetic universal a fost multă vreme teoretizată, vizualizată, menționată în scrieri și imaginată, doar recent au fost efectuate experimente care demonstrează, o dată pentru totdeauna, că Matricea există.

Între anii 1993 și 2000, o serie de experimente fără precedent au demonstrat existența unui câmp energetic de fond, care „scaldă” întregul Univers. Având în vedere scopurile acestei cărți, am ales trei dintre ele, care ilustrează clar acele genuri de studii ce redefinesc concepția noastră despre realitate. Accentuez afirmația că aceste sunt doar experimente reprezentative, pentru că există și altele, despre care se fac relații aproape în fiecare zi și care oferă rezultate similare.

Studiile în sine sunt fascinante, dar ceea ce mă interesează pe mine, de fapt, este gândirea care a stat la baza fiecărei investigații. Atunci când oamenii de știință concep experimente cu scopul de a determina, de exemplu, relația dintre ADN-ul uman și materia fizică, putem fi siguri că o modificare majoră de paradigmă este iminentă. Spun aceasta deoarece, înainte ca aceste experimente să demonstreze că o astfel de relație există, credința comună era că în lumea noastră toate sunt separate. După cum afirmau oamenii de știință din „vechea școală”, că dacă ceva nu poate fi măsurat, atunci acel „ceva” nu există, tot astfel, urmând aceeași linie, se credea că dacă două lucruri sunt separate fizic, atunci ele nu au nicio influență unul asupra celuilalt – nu există niciun fel de legătură între ele. Dar totul s-a schimbat, în ultimii ani ai secolului care a trecut.

În această perioadă, biologul cuantic Vladimir Poponin a făcut relații despre cercetările pe care le-a întreprins el și colegii săi, printre care se număra și Peter Gariaev, la Academia Rusă de Științe. Într-o lucrare care a apărut în Statele Unite în 1995, ei au descris o serie de experimente, care sugerau ideea că ADN-ul uman influențează direct lumea fizică, prin intermediul a ceea ce ei credeau că este un nou câmp

energetic care le leagă pe acestea două⁸. Eu presimt că acest câmp, a cărui influență au descoperit-o ei, probabil că nu este chiar „nou”, în sensul mai riguros al cuvântului. Un scenariu mai credibil este că el a existat dintotdeauna, dar pur și simplu nu a fost cunoscut, deoarece este constituit dintr-o formă de energie, pentru a cărei detectare nu avem aparatura de corespunzătoare.

Dr. Poponin a vizitat o instituție americană, în vremea când această serie de experimente a fost repetată și dată publicității. Anvergura informației pe care ne-o prezintă studiul său, „Efectul ADN-ului fantomă”, referitoare la lumea noastră, poate că este cel mai bine descrisă chiar de cuvintele lui Poponin. În introducerea la relatarea sa, el spune: „Noi credem că această descoperire are o importanță imensă pentru explicarea și înțelegerea mai profundă a mecanismului ce stă la baza fenomenelor de energie subtilă, incluse fiind multe dintre fenomenele ce țin de vindecările alternative care au fost observate”⁹.

Așadar, ce anume ne spune de fapt Poponin? Experimentul I descrie efectul fantomă și ce ne sugerează el referitor la relația noastră cu lumea, la relațiile dintre noi și dintre noi și universul exterior. Totul este despre noi și ADN-ul nostru.

EXPERIMENTUL I

Poponin și Gariaev și-au propus ca, prin acest experiment să testeze comportarea ADN-ului sub influența particulelor de lumină (fotoni) – „materialul” cuantic din care este construită lumea noastră. Mai întâi, ei au scos aerul dintr-un tub special conceput, creând astfel ceea ce se crede că este un vacuum (vid). În mod tradițional, termenul *vacuum* semnifică faptul că acel container este gol, dar chiar dacă aerul este evacuat, oamenii de știință știu că ceva rămâne totuși în interior – fotonii. Folosind o aparatură specială, capabilă să detecteze particule, au măsurat localizarea lor în acel tub.

Ei doreau să verifice dacă particulele de lumină erau dispersate peste tot, dacă aveau la peretii de sticlă – sau poate că formau o aglomerare la fundul containerului. Ceea ce au descoperit mai întâi, nu a constituit nicio surpriză: fotonii erau distribuiți într-un mod absolut neordonat. Cu alte cuvinte, aceste particule se aflau peste tot în interiorul containerului – exact așa cum se așteptau Poponin și echipa lui.

În faza următoare a experimentului, au fost puse în tubul închis, împreună cu fotonii, niște eșantioane de ADN uman. În prezența ADN-ului, particulele de lumină au făcut un lucru pe care nimeni nu îl anticipaseră: În locul imaginii de dispersie pe care o văzuseră mai înainte, *particulele s-au aranjat* în mod diferit, în prezența aceluia material viu. Era evident că ADN-ul avea o influență directă asupra fotonilor, ca și cum i-ar fi ordonat în tipare regulate, prin intermediul unei forțe invizibile. Acest lucru este important, întrucât nu există absolut niciun element în teoriile fizicii convenționale care să explice acest efect. Și totuși, în acest mediu controlat, ADN-ul – substanța din care suntem noi alcătuiți – a avut un efect direct asupra *materialului cuantic din care este construită lumea noastră*. Acest fapt a fost observat și consemnat.

Următoarea surpriză a apărut când ADN-ul a fost scos din container. Oamenii de știință care făceau experimentul aveau toate motivele să creadă că particulele de lumină se vor întoarce la starea lor de dinainte, adică să se disperseze în întreg tubul. În urma experimentului Michelson-Morely (descries în capitolul 1), nimic din literatura tradițională nu sugera că lucrurile s-ar petrece altcumva. În schimb, acum, experimentatorii au fost martorii unui fenomen foarte diferit: fotonii au rămas ordonați, ca și cum ADN-ul s-ar fi aflat încă în tub. Cuvintele cu care Poponin a descris acest comportament al luminii au fost: „surprinzător și împotriva intuiției”¹⁰.

După ce au fost verificate instrumentele și rezultatele, Poponin și colegii săi au fost puși în situația de a trebui să găsească o explicație pentru ceea ce observaseră. ADN-ul fiind

îndepărtat din tub, ce anume exercita influență asupra particulelor de lumină? Oare ADN-ul lăsase ceva în urma lui, o forță reziduală care se mai păstra acolo după ce fusese îndepărtat materialul fizic? Sau poate că se manifesta atunci un fenomen și mai misterios? Oare ADN-ul și particulele de lumină încă mai erau conectate într-un fel și la un nivel pe care noi nu îl percepem, chiar separate fiind – mai ales că nu se mai aflau în același tub?

În sumarul pe care l-a scris, Poponin a spus că el și ceilalți cercetători au fost „obligați să accepte o ipoteză de lucru, conform căreia este stimulată o anumită structură de câmp, nouă”¹¹. Întrucât acest efect părea să fie în legătură directă cu prezența materialului viu, fenomenul a fost numit „efectul ADN-ului fantomă”. Conceptul „o nouă structură de câmp”, folosit de Poponin, sună surprinzător de asemănător cu „matricea” pe care a identificat-o Max Planck, cu mai mult de cincizeci de ani în urmă – și, totodată, cu efectele sugerate în tradițiile străvechi.

Rezumat pentru experimentul I: Acest experiment este important din mai multe motive. Poate că cel mai evident este acela că el ne indică cu claritate o legătură directă între ADN și energia din care este făcută lumea noastră. Dintre numeroasele concluzii pe care le putem trage din această demonstrație de mare importanță, două sunt sigure:

1. Există un anumit tip de energie care a trecut neobservată până acum.
2. Celulele/ADN-ul influențează materia, prin intermediul acestei forme de energie.

Astfel a apărut o dovadă – în condițiile unui control riguros dintr-un laborator (poate pentru prima dată) – a acelei relații strânse dintre viață și materie, pe care tradițiile străvechi au considerat-o sacră, timp de secole. ADN-ul a modificat comportamentul particulelor de lumină – esență a lumii noastre. Exact după cum ne-au informat unele dintre tradiții-

ile noastre și unele texte spirituale, acest experiment a confirmat ideea că noi avem un efect direct asupra lumii care ne înconjoară. Dincolo de gândirea pozitivă și de învățăturile New Age, acest impact este real. Efectul ADN-ului fantomă ne dovedește că, în condiții corespunzătoare și folosind aparatură adecvată, această relație poate fi certificată. (Vom face din nou referiri la acest experiment, într-un capitol ulterior al cărții). Efectul ADN-ului fantomă, chiar luat separat, reprezintă o demonstrație revoluționară atestată, pentru legătura dintre viață și materie, dar, în contextul următoarelor două experimente, el capătă o semnificație și mai cuprinzătoare.

EXPERIMENTUL II

Cercetările au dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că emoțiile umane au o influență directă asupra modului de funcționare al celulelor din corpul nostru.¹² În deceniul de după 1990, oamenii de știință din cadrul armatei au vrut să verifice dacă puterea emoțiilor noastre continuă să aibă efect asupra celulelor vii, în special asupra ADN-ului, după ce aceste celule nu mai fac parte din corp. Cu alte cuvinte, când sunt luate eșantioane de țesut, emoțiile mai au impact – pozitiv sau negativ – asupra lor?

Știința convențională presupune că nu. De ce ne-am putea aștepta la o astfel de descoperire? Să ne referim încă o dată la experimentul Michelson-Morely, despre ale cărui rezultate s-a crezut că ar dovedi că nu există nimic „acolo”, care să conecteze vreun lucru din această lume cu vreun alt lucru. Conform modului tradițional de gândire, odată ce anumite țesuturi, bucăți de piele, de organe sau oase sunt luate de la o persoană, nu mai există nicio legătură între aceasta și respectivele organe din corp. Dar experimentul de care vorbim ne arată că, de fapt, se petrece ceva foarte diferit.

În cadrul unui studiu din 1993, publicat în revista *Advances* (Progrese), armata a realizat anumite experimente, pentru a stabili cu exactitate dacă legătura emoții/ADN con-

tinuă după o separare și, dacă da, până la ce distanță?¹³ Cercetătorii au început prin colectarea unui eșantion de țesut și ADN din interiorul gurii unui voluntar. Acest eșantion a fost izolat și dus într-o altă cameră din aceeași clădire, unde au început să investigheze un fenomen, despre care știința modernă spune că nu ar trebui să existe. Într-o cameră special destinată, ADN-ul a fost supus unor măsurători electrice, pentru a se verifica dacă răspunde la emoțiile persoanei de la care provenea – persoana donatoare, care se afla într-o altă cameră, la distanță de circa o sută de metri.

În această cameră, subiectului i s-au prezentat o serie de imagini video. Acest material fusese selectat cu scopul de a-i crea stări emoționale autentice persoanei respective, de la secvențe din vremea războiului, până la imagini erotice și comedii. Ideea a fost ca persoana donatoare să experimenteze un anumit spectru de emoții reale, într-un scurt timp. În acest timp, în cealaltă cameră era măsurat ADN-ul său, pentru a se urmări răspunsul.

Când persoana donatoare experimenta „vârfuri” și „scăderi” emoționale, celulele sale și ADN-ul său prezentau un răspuns electric puternic, chiar în momentul respectiv. Deși persoana donatoare și eșantioanele erau separate de o distanță de circa o sută de metri, ADN-ul acționa ca și cum ar fi fost încă legat fizic de corp. Întrebarea este „de ce?”

Există o notă de subsol referitoare la acest experiment, pe care o voi prezenta aici. În timpul atacului din 11 septembrie asupra Pentagonului și clădirii World Trade Center, eram într-o călătorie în Australia. Când am ajuns înapoi la Los Angeles, imediat mi-a fost clar că mă întorsesem într-o țară diferită de cea pe care o părăsisem cu numai zece zile în urmă. Nimeni nu călătorea – aeroporturile și locurile lor de parcare erau goale. Lumea se schimbase enorm.

La scurt timp după întoarcere, trebuia să vorbesc la o conferință în Los Angeles. Deși se părea că urma să vină foarte puțini oameni, organizatorii au decis să mențină progra-

mul stabilit. Când a început prezentarea, s-a realizat lucrul de care se temeau organizatorii: au venit numai câteva persoane. Când oamenii de știință și autorii au început să vorbească, era ca și cum ne-am fi prezentat lucrările unii altora.

Am încheiat prin a prezenta programul meu pe tema interconectării specifice pentru toate lucrurile, completate cu experimentul armatei, pe care tocmai l-am descris. La masa din acea seară, un alt prezentator a venit la mine, mi-a mulțumit pentru program și mi-a spus că era implicat în studiul despre care vorbisem. Pentru a fi exact, acel om, Dr. Cleve Backster, *chiar concepu*se acel experiment pentru armată, ca parte dintr-un proiect în curs de derulare. Lucrările sale de pionierat, având ca temă modul în care intențiile omului afectează plantele, l-au condus către acele experimente militare. Motivul pentru care prezint aici aceste fapte îl constituie informațiile pe care le-a prezentat, în continuare, Dr. Backster.

Armata a oprit experimentele cu persoana donatoare și ADN-ul său, în stadiul când acesta și eșantioanele se aflau încă în aceeași clădire. Dar dr. Backster a relatat cum, pe baza acestor studii inițiale, el și echipa sa au continuat cercetările, pentru distanțe și mai mari. La un moment dat, s-a ajuns la o distanță de trei sute cincizeci de mile între persoana donatoare și celulele recoltate de la ea.

Mai mult, timpul scurs între experiența trăită de persoana donatoare și răspunsul celulelor a fost măsurat cu un ceas atomic din Colorado. La fiecare experiment, intervalul de timp măsurat între emoții și răspunsul celulelor a fost zero – *efectul apăsării instantaneu*. Fie că celulele erau în aceeași cameră, fie că erau separate de sute de mile, rezultatele erau aceleași. Când persoana donatoare avea o experiență emoțională, ADN-ul reacționa ca și cum ar fi fost conectat cu corpul acesteia.

Chiar dacă toate acestea sună ca o poveste cu fantome, luați în considerație următoarele: dacă există un câmp cuantic care leagă întreaga materie, atunci totul trebuie să fie – și

rămâne – conectat. După cum spune atât de elocvent dr. Jeffrey Thompson, coleg cu Cleve Backster, privind din acest punct de vedere: „De fapt, nu există niciun loc unde să se termine corpul unei persoane și nici un loc unde el să înceapă”¹⁴.

– **Rezumat pentru experimentul II:** Implicațiile acestui experiment sunt vaste și, pentru unii, sunt cumva tulburătoare pentru minte. Dacă noi nu putem separa oamenii de vreo parte din corpul lor, înseamnă, oare, că atunci când un organ viu este transplatat cu succes în corpul unei alte persoane, cele două persoane sunt cumva conectate una cu alta?

Într-o zi obișnuită, cei mai mulți dintre noi vin în contact cu zeci, uneori chiar cu sute de oameni – și adesea, contactul este fizic. De fiecare dată când atingem o persoană, chiar și printr-o simplă strângere de mână, o urmă din ADN-ul acelei persoane rămâne la noi, sub forma unor celule de piele pe care ea le pierde. Totodată, ceva din ADN-ul nostru rămâne la acea persoană. Înseamnă oare că noi continuăm să fim conectați cu cei pe care îi atingem, câtă vreme ADN-ul din celulele pe care le schimbăm cu ei este viu? Și, dacă este așa, cât de profundă este această legătură a noastră cu ei? Răspunsul la prima întrebare este „da” – se pare că această legătură există. Dar referitor la calitatea acestei legături, e posibil ca ea să fie determinată de măsura în care noi suntem conștienți de existența ei.

Toate asemenea posibilități ilustrează anvergura faptelor pe care ni le dezvăluie acest experiment. Totodată, ele așază un fundament pentru ceva și mai profund. Dacă persoana donatoare experimentează anumite emoții în corpul ei și ADN-ul răspunde la aceste emoții, înseamnă că ceva se deplasează între acestea două și permite ca emoțiile să ajungă de la unul la celălalt, nu-i așa?

Poate da..., sau poate nu. Acest experiment poate că doar ne indică altceva – o idee care este atât de simplă, încât poate fi trecută ușor cu vederea: *poate că emoțiile persoanei donatoare nici nu trebuie să se deplaseze!* Poate că nici nu e

nevoie ca energia să se deplaseze *de la* persoana donatoare și *până la* o locație la distanță, pentru ca ea să aibă un efect. Poate că emoțiile persoanei respective erau deja în ADN – și peste tot, de fapt – chiar în momentul în care au fost produse. Menționez aici acest lucru, ca să plantez sămânța unei posibilități uimitoare, pe care o vom explora, cu toată considerația pe care o merită, în capitolul 3.

Ideea de bază – motivul pentru care am ales să prezint acest experiment – este acesta: pentru ca ADN-ul și persoana donatoare să aibă vreo conectare între ele, trebuie să existe ceva care să le unească.

Acest experiment sugerează patru lucruri:

1. Între țesuturile vii există o formă de energie care nu a fost cunoscută până acum.
2. Celulele și ADN-ul comunică prin acest câmp energetic.
3. Emoțiile umane au o influență directă asupra ADN-ului viu.
4. Se pare că distanța nu are nicio influență în ce privește efectul.

EXPERIMENTUL III

Deși efectul emoțiilor umane asupra sănătății corpului nostru și asupra sistemului imunitar a fost de mult acceptat în tradițiile spirituale din întreaga lume, el a fost rar consemnat într-o formă care să fie utilă pentru o persoană obișnuită.

În anul 1991, a fost creată o organizație numită Institutul HeartMath, cu scopul specific de a cerceta puterea pe care o au emoțiile umane asupra corpului și rolul pe care aceste emoții îl pot avea în lumea noastră. Mai exact, HeartMath își propune să-și direcționeze cercetările asupra locului din corpul nostru unde se pare că își au originea emoțiile și sentimentele: inima omului. Lucrările de pionierat a cercetătorilor de aici au fost publicate pe larg în reviste prestigioase și au fost citate în lucrări științifice.¹⁵

Una dintre cele mai importante descoperiri prezentate de HeartMath este certificarea câmpului energetic în formă de gogoasă, care înconjoară inima și se extinde în afara corpului. Acest câmp de energie electromagnetică există într-o configurație numită tor și un diametru cuprins între 1,5 și 2,5 metri (a se vedea figura 2). Deși acest câmp al inimii nu este aura corpului sau *prana* care sunt descrise de tradițiile sanscrite străvechi, se prea poate să fie o manifestare a energiei, care își are originea în această zonă.

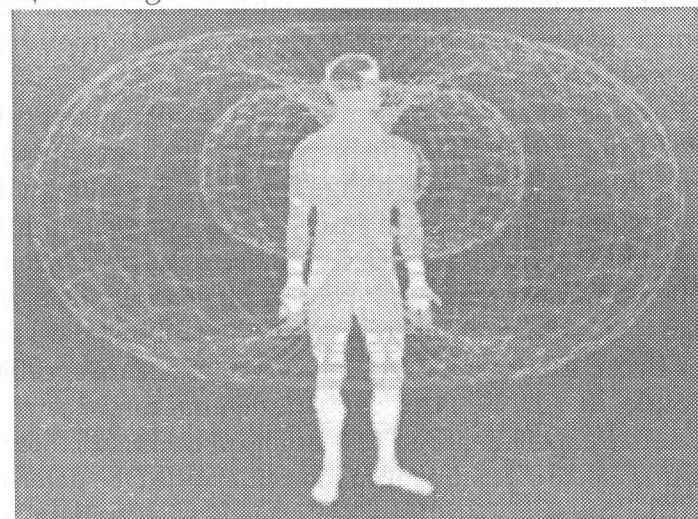

Figura 2. Această ilustrație prezintă forma și dimensiunile relative ale câmpului energetic ce înconjoară inima omului (obținut prin bunăvoința Institutului HeartMath).

Știind că acest câmp există, cercetătorii de la HeartMath s-au întrebat dacă nu cumva în acest câmp cunoscut este conținută o energie de un al tip, pe care noi încă nu o știm. Pentru a-și proba teoria, ei s-au decis să testeze efectele emoțiilor umane asupra ADN-ului – care este însăși esența vieții.

Experimentele au fost efectuate între 1992 și 1995 și au început prin a fi izolat ADN uman într-un vas de sticlă¹⁶, care apoi a fost expus unei forme puternice de emoție, cunoscută

sub numele de *emoție coerentă*. Potrivit afirmațiilor lui Geln Rein și Rollin McCraty, principalii cercetători, această stare fiziologică poate fi creată intenționat prin „folosirea unor tehnici de autocontrol mental și emoțional, special concepute, ce implică liniștirea intenționată a minții, deplasarea atenției către zona inimii și concentrarea asupra unor emoții pozitive”¹⁷. Ei au efectuat o serie de teste, fiind implicați până la cinci oameni antrenați în practicarea tehnicii emoției coerente. Folosind tehnici speciale de analizare a ADN-ului, atât din punct de vedere chimic cât și vizual, cercetătorii puteau să detecteze orice schimbare care avea loc.

Rezultatele au fost incontestabile și implicațiile lipsite de orice ambiguitate. Ideea de bază: emoțiile umane modifică forma ADN-ului! Fără a-l atinge fizic sau a face altceva decât să creeze anumite emoții în corpul lor, participanții au fost capabili să influențeze ADN-ul din acel vas de laborator.

În primul experiment, care a implicat doar o singură persoană, efectele erau produse printr-o combinație de „intenție directă, iubire necondiționată și o vizualizare specifică a moleculei de ADN”. După cum spune unul dintre cercetători, „Aceste experimente au revelat faptul că intenții diferite au produs efecte diferite asupra moleculei de ADN, determinând-o fie să se înfășoare, fie să se desfășoare”¹⁸. Evident, implicațiile sunt dincolo de orice concept avut în vedere în teoria științifică tradițională de până acum.

Am fost condiționați să credem că starea ADN-ului din corpul nostru este un dat. Modul contemporan de a gândi sugerează ideea că el este o cantitate fixă – noi „primim ce primim” când ne naștem – și, exceptând drogurile, substanțele chimice și câmpurile electrice, ADN-ul nostru nu se schimbă ca răspuns la nimic din ceea ce putem face în cursul vieții noastre. Dar acest experiment arată că nimic nu este mai departe de adevăr, decât această idee.

Tehnologia interioară pentru schimbarea lumii noastre

Așadar, ce anume ne spun aceste experimente despre relația noastră cu lumea? Numitorul comun pentru toate cele trei experimente este acela că ele implică ADN-ul uman. În știința convențională, nu există absolut nimic care să explice cum poate materialul vieții din corpul nostru să aibă o vreo influență asupra lumii exterioare. Și, de asemenea, nu există nimic care să sugereze că emoția umană poate să afecteze, în vreun fel, ADN-ul, atunci când acesta este în *interiorul* corpului persoanei respective, ca să nu mai vorbim de cazul în care ADN-ul este la o distanță de sute de mile. Și totuși, exact aceste fapte ni le indică rezultatele experimentelor.

Atunci când ne gândim la fiecare experiment luat separat, fără a le lua în considerare în niciun fel pe celelalte, este ceva interesant. Fiecare dintre ele ne arată ceva care pare a fi o anomalie, ce există dincolo de granițele gândirii convenționale, iar unele dintre descoperiri pot fi chiar puțin mai surprinzătoare. Neavând la dispoziție un context mai larg, am putea fi tentați să punem aceste experimente în categoria „Lucruri pe care trebuie să le mai analizăm odată, în altă zi, ... într-un viitor foarte, foarte îndepărtat”. Dar dacă privim global cele trei experimente, se întâmplă, nici mai mult nici mai puțin decât o spulberare a paradigmei: ele încep să contureze o relatare, un scenariu. Dacă privim fiecare experiment ca pe o piesă dintr-un joc de puzzle mai mare, atunci această relatare apare brusc în fața noastră, ca o imagine dintr-un desen Escher! Așadar, să privim lucrurile mai în profunzime...

La primul experiment, Poponin a demonstrat că ADN-ul uman are un efect direct asupra vibrației luminii. La al doilea – experimentul efectuat de armată – am aflat că fie că ne aflăm în aceeași cameră cu ADN-ul nostru, fie că ne separă de el distanțe de sute de mile, noi încă suntem conectați cu moleculele sale, iar efectul este același. În al treilea experiment, cercetătorii de la HeartMath ne-au demonstrat că emo-

ția umană are un efect direct asupra ADN-ului – care, la rândul lui, are impact direct asupra materialului din care este construită lumea noastră. Acesta este începutul unei tehnologii – o tehnologie *interioară* – care ne *spune* nu doar că putem crea un efect asupra corpului nostru și lumii noastre... ea ne *dovedește* că acest efect există și ne *arată* cum funcționează!

Toate aceste experimente sugerează două concluzii similare, care constituie esența acestei cărți:

1. Există ceva „acolo”: matricea unei energii care conectează fiecare lucru, cu toate celelalte lucruri din Univers. Prin acest câmp conector se explică rezultatele neașteptate ale experimentelor.
2. ADN-ul din corpul nostru ne oferă accesul la energia care conectează Universul nostru, iar cheia pentru conectarea la acest câmp este emoția.

În plus, experimentele ne arată că această conectare a noastră la câmp constituie esența existenței noastre. Dacă înțelegem modul în care funcționează și modul în care suntem noi conectați la el, atunci avem tot ce ne trebuie pentru a aplica în viața noastră, cunoștințele despre acest câmp.

Vă invit să vă gândiți la semnificația pe care o au, pentru viața voastră, aceste rezultate și concluzii. Atunci, care problemă nu ar putea fi rezolvată, ce boală nu ar putea fi vindecată și ce situație nu ar putea fi îmbunătățită, dacă suntem capabili să ne conectăm la această forță și să schimbăm tiparul cuantic original, de unde provin toate aceste lucruri?

Acest tipar cuantic original este acel câmp de energie care nu a fost recunoscut până acum și pe care Max Planck l-a descris ca fiind „Minte conștientă și inteligentă”.

Matricea Divină

Experimentele arată că Matricea este constituită dintr-o formă de energie care diferă de oricare alta dintre toate cele pe care le-am cunoscut noi până acum – acesta este motivul

pentru care a trecut atât de mult timp până când oamenii de știință au descoperit-o. Este numită „energie subtilă” și se comportă altfel decât câmpurile de energie tipice, convenționale. Se pare că ea este o rețea strâns țesută, care constituie urzeala Creației și pe care eu o numesc Matricea Divină.

Figura 3. Experimentele sugerează ideea că energia care conectează Universul există sub forma unei rețele strâns țesute și care constituie urzeala de susținere a realității noastre.

Dintre multele moduri în care am putea defini Matricea Divină, poate că cel mai simplu este să ne gândim că ea este, concomitent, trei lucruri fundamentale: (1) containerul în interiorul căruia există Universul; (2) puntea dintre lumea noastră interioară și lumea exterioară; și (3) oglinda care reflectă gândurile, sentimentele, emoțiile și credințele noastre de fiecare zi.

Mai există alte trei atribute, datorită cărora Matricea Divină este altfel decât oricare altă energie de genul ei. Mai întâi, se poate spune despre ea că este pretutindeni, întotdeauna... ea deja există. Spre deosebire de o emisiune de televiziune sau de radio, care trebuie mai întâi să fie creată într-un loc, înainte de a fi trimisă și recepționată într-un alt loc, acest câmp pare să existe deja pretutindeni.

Al doilea atribut: se pare că acest câmp a apărut atunci când a apărut și Creația – prin acel Big Bang, sau cum vrem noi să numim „începutul”. Evident, nimeni nu a fost acolo ca

să ne spună ce exista înainte, dar fizicienii cred că eliberarea masivă de energie care a aruncat Universul nostru în existență a fost chiar actul de creare a spațiului.

După cum sugerează Imnul Creației din străvechea Rig Veda, înainte de început „nu exista chiar nimic, încă nu exista aer și nici cer”. Când existența „nimicului” a explodat, devenind acel „ceva” din spațiu, s-a născut și materialul dintre nimicuri. Putem să concepem Matricea Divină ca fiind un ecou al acelui moment în care a început timpul și, totodată, ca fiind o legătură constituită din timp și spațiu, care ne conectează cu Creația a tot ce este. Tocmai caracterul acestei conexiuni prezente dintotdeauna este cel care permite non-localizarea lucrurilor ce există în interiorul Matricei.

A treia caracteristică a acestui câmp – poate cea care îl face să aibă o atât de mare importanță în viața noastră – este aceea că pare să posede „inteligentă”. Cu alte cuvinte, acest câmp *raspunde* la forța emoțiilor umane. Folosind limbajul din alte vremuri, tradițiile străvechi au făcut tot ce au putut pentru a ne împărtăși acest secret. Aceste instrucțiuni, inscripționate pe pereții templelor, scrise pe pergamente deteriorate de timp și sădite în însăși viața popoarelor, care ne spun cum să comunicăm cu energia ce conectează totul, ne-au fost lăsate de cei care au venit înaintea noastră. Strămoșii noștri au căutat să ne arate cum să ne vindecăm corpul și să insuflăm viață în dorințele noastre cele mai profunde și în visurile cele mai mărețe. De-abia acum, după aproape cinci mii de ani după ce a fost înscrisă prima dintre aceste instrucțiuni, limbajul științei a redescoperit aceeași relație dintre noi și lumea noastră.

Energia descoperită în cadrul acestor experimente (și teoretizată de alții) este ceva atât de nou, încât oamenii de știință încă nu au căzut de acord asupra unui termen unic, prin care să o denumească. Astfel, sunt folosite multe nume pentru a identifica acest câmp ce conectează totul.

De exemplu, Edgar Mitchell, fost astronaut, participant la programul *Apollo*, o numește „Mintea Naturii”. Fizicianul

Michio Kaku, coautorul teoriei supercorzilor, o descrie prin expresia „Hologramă cuantică”. Sunt etichetări moderne, pentru această forță cosmică despre care se crede că este responsabilă pentru Univers, dar găsim teme similare și chiar cuvinte similare în texte care au fost create cu mii de ani înainte de apariția fizicii cuantice.

De exemplu, în Evangheliile gnostice, care datează din secolul al IV-lea, se folosește de asemenea cuvântul *mente*, pentru a descrie această forță, și se spune cum „din puterea Tăcerii a apărut „o mare putere, Mintea Universului, care organizează toate lucrurile...”¹⁹ Oricât de diferit ar suna aceste nume, toate par să descrie același lucru – acea esență vie, care constituie țesătura realității noastre.

La această minte s-a referit Max Planck în Florența, pe la mijlocul secolului al 20-lea. În timpul unei conferințe pe care a ținut-o în 1944, el a făcut o afirmație care, după toate probabilitățile, nu a fost înțeleasă complet, nici chiar de oamenii de știință din acea vreme. În cuvinte profetice, care urmau să fie la fel de revoluționare în secolul al 21-lea, ca și în vremea când le-a rostit, Max Planck a spus:

„Ca om care și-a dedicat întreaga viață celei mai clare dintre științe, studiului materiei, vă pot spune, ca rezultat al cercetărilor mele în domeniul atomilor, cam aceste lucruri: Nu există materie ca atare! Întreaga materie își are originea și există numai în virtutea unei forțe care face să vibreze particulele unui atom și care menține starea acestui minuscul sistem solar al atomului... Trebuie să admitem că în spatele acestei forțe există o Minte conștientă și inteligentă. Această Minte este matricea pentru întreaga materie.”²⁰

Dincolo de orice dubii rezonabile, experimentele și ideile prezentate în acest capitol ne arată că matricea lui Planck există. Indiferent cum vrem să îl denumim și indiferent căror legi ale fizicii se conformează sau nu se conformează el, acest câmp, care conectează totul în Creație, este real. El este aici, chiar acum – el există la fel ca și mine, ca și voi. El este universul din interiorul nostru, precum și Universul care ne înconjoară, este puntea cuantică dintre toate câte sunt posibile în

mintea noastră și ceea ce devine real în lume. Matricea de energie care explică de ce toate cele trei experimente se desfășoară așa cum se desfășoară demonstrează de ce sentimentele pozitive și rugăciunile din *interiorul* nostru pot fi atât de eficiente în lumea *din jurul* nostru.

Dar legătura noastră cu Matricea întregii materii nu se oprește aici... ea se continuă în lucrurile pe care nu le vedem. Matricea Divină este pretutindeni și este totul. Începând de la pasărea care zboară prin aer, la mare înălțime deasupra noastră, și până la particulele cosmice care trec prin corpul nostru și prin locuințele noastre, ca și cum ar trece printr-un un spațiu gol, întreaga materie există în interiorul aceluiași container care cuprinde realitatea: Matricea Divină. Ea este cea care umple spațiul gol dintre voi și cuvintele de pe această pagină. Ea este materialul din care este făcut *însuși spațiul*. Când vă gândiți la Matrice și vă întrebați unde se află ea, puteți fi siguri că oriunde există spațiu, există și energie subtilă.

Așadar, ce înseamnă toate acestea

Precum un mare secret pe care toată lumea îl bănuiește, dar despre care se vorbește rareori, noi suntem cu toții conectați prin intermediul Matricei Divine, în modul cel mai intim pe care ni-l putem imagina. Dar ce înseamnă, de fapt, această conectare? Ce implică faptul de a fi prinși atât de profund în această plasă, cu lumea noastră și cu viețile noastre și ale altora care au în comun același spațiu pur cuantic, unde se află imaginația și unde se naște realitatea? Dacă suntem, cu adevărat, mai mult decât niște privitori indiferenți care urmăresc cum viața noastră și lumea „se petrec” în jurul nostru, atunci cu ce anume suntem noi „mai mult” decât atât?

Experimentele prezentate anterior demonstrează că există o putere în interiorul fiecăruia dintre noi, care nu seamănă cu niciuna dintre cele create vreodată de vreo mașinărie, într-un laborator. Este o forță care nu e limitată de legile

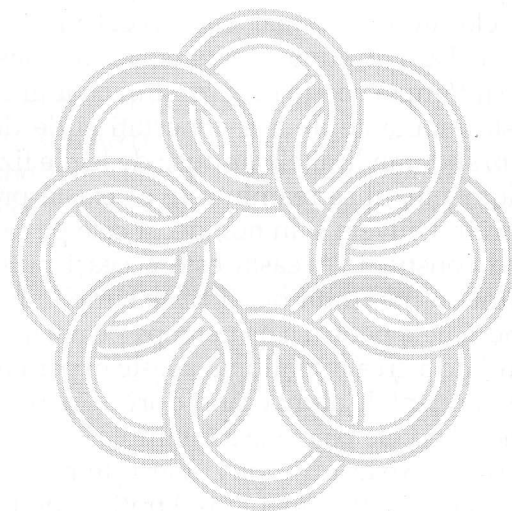
fizicii – cel puțin nu de cele pe care le înțelegem noi astăzi. Pentru a ști că aceasta conexiune există, nu avem nevoie de vreun experiment de laborator. De câte ori ați vrut să dați telefon cuiva și ați constatat că el sau ea era deja la telefon, când ați ridicat receptorul sau ați format numărul și ați constatat că era ocupat, deoarece acel prieten tocmai vă apela!? În câte ocazii ați petrecut timpul cu prietenii, aflându-vă pe o stradă aglomerată, într-un mare magazin sau într-un aeroport, și ați avut senzația stranie că ați mai fost și înainte în acel loc sau cu acei oameni, făcând exact ce făceați în acel moment?

Chiar dacă este atractiv de discutat despre aceste exemple simple, ele reprezintă mai mult decât niște coincidențe întâmplătoare. Deși nu suntem capabili să demonstrăm științific *de ce* se întâmplă aceste lucruri, știm cu toții că se întâmplă. În aceste momente de a fi conectați și de deja vu, noi *transcendem* spontan limitele impuse de legile fizicii. În acele scurte momente, ni se reamintește că există probabil mai multe lucruri în Univers și în noi, decât cele pe care le admitem, în mod conștient. Aceasta este aceeași putere care ne spune că suntem mai mult decât niște simpli observatori în această lume. Cheia pentru a ne percepe pe noi înșine în acest fel este faptul de a crea intenționat aceste experiențe – a avea intuiții transcendente atunci când dorim, în loc de a le avea numai atunci când ele par să „se întâmple”.

Se pare că există un motiv foarte temeinic pentru ca noi, cu excepția câtorva oameni înzestrați, să nu putem practica bilocația, călătoria în timp și comunicarea cu viteze mai mari decât cele permise de legile fizicii: totul se reduce la ce credem noi despre noi și rolul nostru în Univers. Despre acest lucru este vorba în secțiunea următoare a cărții.

Noi suntem creatorii – mai mult decât atât, suntem creatori conectați. Prin intermediul Matricei Divine, noi participăm la schimbarea permanentă care dă semnificație vieții. E mai puțin importantă întrebarea dacă suntem sau nu observatori pasivi, ci în ce mod putem crea în mod intenționat.

PARTEA A DOUA

PUNTEA DINTRE

IMAGINATIE

ȘI REALITATE:

**CUM FUNCȚIONEAZĂ
MATRICEA DIVINĂ**

CAPITOLUL TREI

SUNTEM OBSERVATORI PASIVI, SAU CREATORI PUTERNICI?

„Deci, de ce e universul așa de mare?

Pentru că suntem noi aici.”

John Wheeler (1911 - 2008), fizician

„Imaginația creează realitatea....

Omul este doar imaginație.”

Neville (1905 – 1972), vizionar și mistic

În 1854, șeful de trib, Seattle, i-a avertizat pe legiuitorii de la Washington că distrugerea naturii sălbatice din America de Nord va avea implicații ce se vor întinde mult după timpurile acelea și vor pune în pericol supraviețuirea generațiilor viitoare. Cu o înțelepciune profundă, care e la fel de adevărată și astăzi, ca și la jumătatea secolului al 19-lea, el ar fi spus, „Omul nu a țesut pânza vieții – el este doar un firicel din ea. Tot ce face pânzei, își face sieși.”¹

Paralela între modul în care Seattle descria locul nostru în „țesătura vieții” și legătura noastră cu Matricea Divină (și în cadrul ei) nu poate fi trecută cu vederea. Întrucât facem parte din tot ceea ce vedem, de fapt, suntem participanți la o conversație continuă – *un dialog cuantic* – cu noi înșine, cu lumea noastră și cu tot ce există. În cadrul acestui schimb cosmic, sentimentele, emoțiile, rugăciunile și credințele noastre din fiecare clipă reprezintă ceea ce transmitem universului. Și tot ceea ce avem – de la vitalitatea corpului și până la pacea în lume – reprezintă răspunsul pe care ni-l dă universul.

Ce înseamnă a „participa” la univers?

Așa cum am menționat în capitolul precedent, fizicianul John Wheeler sugerează că nu numai că interpretăm un rol, în ceea ce el numește „universul participativ”, ci jucăm chiar rolul *principal*. Ca să putem înțelege ce spune Wheeler, cheia este cuvântul *participativ*. În acest tip de univers, voi și cu mine facem parte din ecuație. Noi suntem atât catalizatorii evenimentelor din viața noastră, precum și „cei ce trăiesc experiența” a ceea ce creăm... și lucrurile astea se întâmplă în același timp! Facem „parte dintr-un univers care este o lucrare în plină desfășurare”. În această creație neterminată „noi suntem mici părți ale universului, care se contemplă pe sine – și se construiesc pe sine.”²

Ideea lui Wheeler face loc unei posibilități radicale. În cazul în care conștiința creează, atunci universul însuși ar putea să fie rezultatul unei astfel de conștiințe creatoare. Chiar dacă Wheeler își lansează ideile ceva mai târziu, în secolul al 20-lea, nu putem să nu ne gândim la Max Planck și la ce spunea el în 1944 – că totul există datorită unei „Minți inteligente”, pe care el o numea „matricea a tot ce este materie”. Întrebarea care se impune aici este simplă: *Care Minte?*

Într-un univers participativ, actul de a ne concentra conștiința – *de a privi undeva și de a examina lumea* – este un act de creație în și de la sine. Noi suntem cei care ne observăm și ne studiem propria lume. Noi suntem mintea (sau, cel puțin, parte dintr-o minte mai mare) pe care a descris-o Planck. Oriunde ne-am uita, conștiința noastră creează ceva *la care* să ne uităm.

Cheia 5: Actul de a ne concentra conștiința este un act de creație. Conștiința creează!

Cum noi căutăm cea mai mică particulă de materie și încercăm să definim marginile universului, această relație sugerează că s-ar putea să nu le găsim pe niciuna, niciodată.

Oricât de adânc am pătrunde în lumea cuantică a atomului, sau oricât de departe am ajunge în vastitatea spațiului cosmic, s-ar putea ca actul nostru de a privi, în speranța că acolo există ceva, să fie tocmai forța care creează ceva-ul la care să privim.

Un univers participativ... ce anume ar însemna asta? Dacă, într-adevăr, conștiința creează, atunci câtă putere avem să ne schimbăm lumea? Răspunsul s-ar putea să vă surprindă.

Neville, vizionarul din Barbados care a trăit în secolul al 20-lea, a descris poate cel mai bine capacitatea noastră de a ne transforma visele în realitate și de a da viață imaginației. Prin numeroasele sale cărți și prelegeri, în cuvinte simple și directe, el ne-a împărtășit marele secret al artei de a naviga printre multele posibilități ale Matricei Divine. Din perspectiva lui Neville, tot ce experimentăm – practic, tot ce *ni* se întâmplă sau ceea ce este făcut *de noi* – este doar produsul conștiinței noastre și nimic altceva. Capacitatea noastră de a aplica această înțelegere prin puterea imaginației, credea el, este singurul lucru care ne desparte de miracole, în viețile noastre. Având în vedere că Matricea Divină este recipientul care conține universul, Neville sugerează că este imposibil să se întâmple ceva în afara recipientului care este conștiința.

Cât de ușor este să crezi altfel! Imediat după actele teroriste din 11 septembrie 2001 de la New York și Washington, întrebările pe care și le punea lumea erau: „De ce ne-au făcut *ei* asta, *nouă*?” și „Ce le-am făcut *noi*, *lor*?”. Trăim în vremuri în care e așa de ușor să vedem lumea împărțită în „*ei*” și „*noi*” și să ne minunăm cum de se întâmplă lucruri rele unor oameni buni. Dacă există un singur câmp de energie, care leagă tot ce este în lumea noastră – și dacă Matricea Divină funcționează așa cum o sugerează dovezile – atunci nu se poate să existe „*ei*” și „*noi*”, ci doar *noi*.

De la conducătorii națiunilor noastre, de care am învățat să ne fie frică și pe care îi urâm, și până la oamenii din alte țări, care ne înduioșează și ne invită să iubim – cu toții suntem legați în cel mai profund mod cu putință: suntem legați

prin câmpul de conștiință, care este incubatorul realității noastre. Împreună creăm vindecarea sau suferința, pacea sau războiul. S-ar putea foarte bine ca acesta să fie cel mai dificil lucru pe care îl implică descoperirile științei. Și s-ar putea să fie și sursa celei mai mari vindecări și a supraviețuirii noastre.

Lucrările lui Neville menționează că, poate, cea mai mare greșală în modul în care vedem lumea este că noi căutăm motive exterioare pentru momentele bune și momentele grele ale vieții. Deși, cu siguranță, există cauze și efecte care ar putea să ducă la întâmplările de zi cu zi, se pare că ele își au originea într-un moment și într-un loc, care să nu aibă nicio legătură cu momentul prezent. Neville ne împărtășește cea mai mare taină, în ceea ce privește legătura cu lumea din jurul nostru: „Cea mai mare amăgire a omului este convingerea sa că există cauze, care sunt altele decât propriile sale stări de conștiință.”³ *Ce înseamnă asta?* este întrebarea care apare firesc, atunci când e vorba să trăim într-un univers participativ. Iar când căutăm să vedem în ce măsură avem efectiv puterea să producem o schimbare în viețile și în lumea noastră, răspunsul devine simplu.

Cheia 6: Deținem toată puterea de care avem nevoie, ca să creăm toate schimbările pe care alegem să le creăm!

Această capacitate ne stă la dispoziție prin modul în care folosim puterea propriei noastre conștiințe și locul pe care alegem să ne concentrăm. În cartea sa, *Puterea conștiinței*, Neville ne dă nenumărate exemple de studii de caz, care ilustrează tocmai modul de funcționare al acestui mecanism.

Vreme de mai mulți ani, mi-a rămas în minte una dintre cele mai impresionante povestiri ale sale. Este vorba de un bărbat de douăzeci de ani, care fusese diagnosticat cu o boală rară de inimă, despre care se credea că era letală. Cășatorit și cu doi copii mici, era iubit de toți cei pe care îi cunoștea și avea toate motivele din lume să se bucure de o viață

lungă și sănătoasă. Până în momentul în care Neville a fost rugat să vorbească cu el, omul pierduse enorm în greutate, căci „slăbise, aproape până la dimensiunile unui schelet”. Era atât de slab, încât îi era greu chiar și să poarte o conversație; totuși, a fost de acord să asculte și să dea din cap că înțelege, în timp ce Neville avea să-i împărtășească puterea sistemului său de credințe.

Din perspectiva participării noastre într-un univers dinamic și evolutiv, nu poate să existe decât o singură soluție, la orice problemă: o schimbare de atitudine și o schimbare în conștiință. Având în vedere această concepție, Neville i-a cerut omului să se experimenteze pe sine *ca și cum vindecarea ar fi avut deja loc*. Așa cum sugera William Blake, linia dintre imaginație și realitate e foarte îngustă: „Omul este doar imaginație”. Fizicianul David Bohm sugerează că această lume este o proiectare a unor întâmplări de la un nivel de realitate mai profund, iar Blake continuă, spunând: „Tot ceea ce vezi, deși pare să fie pe Dinafară, se află Înlauntru, / în Imaginația ta, căreia astă Lume Muritoare nu-i este altceva decât o Umbră.”⁴ Prin puterea de a ne concentra conștient pe lucrurile pe care le creăm în imaginația noastră, le dăm acestora „ghiontul” de care au nevoie, pentru a trece peste bariera dintre irealitate și realitate.

Într-o singură propoziție, Neville ne spune cum a găsit cuvintele care să-i ajute prietenul să realizeze noul mod de gândire: „I-am sugerat ca, în imaginație, să vadă că fața doctorului exprimă o mirare neîncrezătoare, când îl găsește vindecât împotriva oricăror așteptări, revenindu-și din fazele terminale ale unei boli incurabile; să-l vadă cum îi verifică analizele de două ori și să-l audă repetând: *E un miracol – e un miracol!*”³ Cred că vă dați seama de ce vă spun povestea asta: Omul *chiar* s-a însănătoșit. După câteva luni, Neville a primit o scrisoare în care i se spunea că, într-adevăr, tânărul se vindecase într-un mod miraculos. Neville l-a întâlnit mai

târziu și l-a văzut cum se bucură de familie și de viață, perfect sănătos.

Secretul – după cum a povestit omul mai târziu – fusese că, din ziua în care îl întâlnise pe Neville, mai degrabă decât să-și dorească tot timpul sănătatea, el trăise ca un om care „își asuma ideea că era deja vindecat”. Aici găsim secretul modului în care să ne propulsăm dorințele inimii, din starea de imaginație, în realitatea vieților noastre de zi cu zi: este vorba despre capacitatea noastră de a ne simți ca și cum visele ar fi prins deja viață, iar dorințele și rugăciunile noastre s-ar fi împlinit. Astfel, participăm activ la ceea ce Wheeler numea „universul participativ”.

A trăi din realitatea răspunsului

Există o diferență subtilă, dar puternică, între a face ceva *pentru* un rezultat, și a gândi și a simți *din perspectiva* unui rezultat. Atunci când facem ceva pentru ceva, ne angajăm într-o călătorie care nu se sfârșește nicicum și niciodată. Deși vom identifica jaloane și ne vom stabili obiective care să ne ducă mai aproape de împlinire, în mințile noastre vom fi întotdeauna „pe drumul” spre obiectivul nostru, mai degrabă decât „în” experiența de a-l fi realizat deja. De aceea, povăța lui Neville – că trebuie să „pătrundem în imaginea” din dorința inimii noastre și să „gândim din ea” – poate fi atât de puternică în viețile noastre.

În vechile școli de arte marțiale, găsim o frumoasă metaforă în lumea fizică, a modului în care funcționează acest principiu în conștiință. Fără îndoială că ați văzut demonstrațiile celor antrenați în aceste discipline, care își combină atenția și forța, într-un moment de concentrare intensă, când sunt capabili să facă o acțiune – cum ar fi, să spargă o cărămidă de beton, sau o stivă de scânduri – pe care, altfel, le-ar fi imposibil să o realizeze. Principiul care permite aceste performanțe

este chiar cel pe care l-a descris Neville, în povestea sa despre vindecarea tânărului.

Deși există și „trucuri”, care se folosesc uneori pentru a face toate aceste fapte uimitoare, fără a pune accentul pe latura spirituală – atunci când ele sunt autentice, cheia succesului se află acolo unde practicantul își concentrează atenția. Atunci când el alege să spargă o cărămidă de beton, de exemplu, ultimul lucru la care se gândește este punctul în care mâna va atinge suprafața ei. Așa cum i-a sugerat Neville tânărului muribund, secretul este să ne concentrăm atenția pe finalul acțiunii: vindecarea *deja* realizată, sau cărămida *deja* spartă.

Practicanții de arte marțiale fac acest lucru, concentrându-și conștiința pe un punct care se află *dincolo* de partea de jos a cărămidii. Singurul mod în care mâna lor poate fi în acest loc este dacă au trecut deja prin spațiul dintre ei și punctul respectiv. Faptul că, din întâmplare, spațiul este ocupat de ceva solid – cum ar fi o cărămidă de beton – devine aproape secundar. Astfel, ei gândesc *din* punctul de încheiere, mai degrabă decât să se gândească la cât de greu este *să ajungă acolo*. Ei trăiesc bucuria pe care o vor simți când vor fi realizat acțiunea, ca opus al tuturor lucrurilor ce se pot întâmpla, înainte ca ei să ajungă în acel moment. Acest exemplu ne oferă o analogie puternică pentru modul în care pare să funcționeze conștiința.

Eu am experimentat acest principiu personal, pe când aveam vreo douăzeci de ani. Cam în perioada aceea, punctul central al vieții mele a încetat să mai fie munca la o fabrică de cupru și cântatul într-o trupă rock – și s-a deplasat către concentrarea spirituală pe o putere lăuntrică. În dimineața în care am împlinit douăzeci și unu de ani, m-am trezit atras, așa dintr-o dată, de dorința de a practica alergări pe distanțe lungi, yoga, meditație și arte marțiale. Am început să le aprofundez pe toate cu pasiune, iar ele au devenit „stânca” de care mă agățam, ori de câte ori lumea din jurul meu părea să se sfărâme. Într-o zi, la dojo (sala de arte marțiale), înainte să

înceapă ora de karate, am asistat la demonstrarea puterii atenției concentrate – ceva ce eu, venit din inima statului Missouri de nord, nu mai văzusem niciodată până atunci.

În ziua aceea, instructorul nostru a intrat în sală și ne-a cerut să facem ceva foarte diferit de exercițiile obișnuite pe care le știam. Ne-a explicat apoi ce se va întâmpla: el avea să se așeze în centrul saltei groase pe care exersam de obicei, să închidă ochii și să intre în meditație. După aceea, avea să-și întindă brațele în lateral, de o parte și de alta a corpului, cu palmele îndreptate în jos. Ne-a rugat să-l lăsăm câteva minute, ca să se „ancoreze” în această poziție de T, iar apoi ne-a invitat să facem tot ce putem ca să-l mișcăm din loc.

La curs erau mai mulți bărbați decât femei – cam doi la o femeie, și întotdeauna fusese o atmosferă de competiție prietenoasă între toți. Dar, în acea zi, această diferențiere nu a mai existat. Ne-am așezat împreună lângă instructorul nostru, tăcuți și nemișcați. L-am privit apoi cum s-a îndreptat spre centrul saltei, s-a așezat cu picioarele încrucișate, a închis ochii, și-a întins brațele și și-a modificat felul respirației. Îmi amintesc că eram fascinat și îi observam îndeaproape pieptul care se umfla și se restrângea, din ce în ce mai încet cu fiecare respirație, cu greu mai puteai spune dacă respiră sau nu.

Apoi ne-am apropiat și am încercat să-l mutăm din loc. Am crezut că vă fi un exercițiu ușor și întâi am încercat doar câțiva dintre noi. L-am prins de mâini și de picioare, l-am tras și l-am împins în diferite direcții, fără niciun rezultat. Uimiți, ne-am schimbat strategia și ne-am adunat pe o parte a corpului său, ca să-l împingem în direcția opusă, folosindu-ne de greutatea noastră. Nici așa n-am reușit să-i clintim măcar brațele, sau degetele de la mâini!

După câteva momente, a inspirat profund, a deschis ochii și – cu umorul blând pe care ajunsese să-l respectăm – ne-a întrebat: „Ce s-a întâmplat? Cum de încă mai sunt aici?” După ce râsul a eliberat tensiunea, cu o strălucire familiară în ochi, ne-a explicat ce se întâmplase.

„Când am închis ochii”, ne-a spus el, „am avut o viziune care era ca un vis, iar visul acela a devenit realitatea mea. Mi-am imaginat doi munți, câte unul de fiecare parte a corpului meu, iar eu mă aflam pe pământ, între piscuri.” În timp ce vorbea, am văzut imaginea, cu ochii minții, și am simțit că, într-un fel, ne sugera o experiență directă a viziunii sale.

„La fiecare braț am văzut câte un lanț”, a continuat el, „care mă lega de vârful fiecărui munte. Atâta timp cât lanțurile se aflau acolo, eu eram legat de munți, într-un mod pe care nu putea să-l schimb nimic.” Instructorul a privit apoi la fețele noastre tulburate de fiecare cuvânt pe care-l spusese. Cu un zâmbet larg, conchise: „Nici măcar o clasă întreagă, cu cei mai buni elevi ai mei, nu putea să-mi schimbe visul.”

Astfel, printr-o scurtă demonstrație într-o sală de arte marțiale, acest om minunat tocmai ne dăduse fiecăruia dintre noi posibilitatea să simțim puterea de a ne redefini relația cu lumea. Lecția a fost nu despre cum să reacționăm la ceea ce ne arată lumea, ci despre cum să ne creăm propriile noastre reguli, pentru experiențele pe care vrem să le avem.

Aici, secretul era că instructorul nostru se experimenta pe sine, din perspectiva că el era deja fixat într-un punct de pe salteaua aceea. În acele clipe, el trăia *din* rezultatul meditației sale. Până ce nu a ales, în imaginația sa, ca să rupă lanțurile, nimic nu era cu putință să-l miște din loc. Și chiar asta s-a întâmplat.

Ca să folosesc cuvintele lui Neville, pentru a înfăptui așa ceva trebuie să „îți transformi visul despre viitor, într-un fapt al prezentului”⁶. Într-un limbaj neștiințific – și care aproape că sună prea simplu, ca să fie adevărat – Neville ne spune exact cum se face. Vă rog să nu fiți dezamăgiți de simplitatea cuvintelor vizionarului, atunci când ne sugerează că tot ce avem de făcut pentru a transforma imaginația în realitate este să ne „asumăm sentimentul dorinței noastre împlinite”⁷. Într-un univers participativ pe care îl facem singuri, de ce să ne așteptăm că ar fi așa de dificil să avem puterea de a crea?

Multe posibilități, o singură realitate

De ce să aibă modul în care ne gândim și ne simțim lumea, vreun efect asupra evenimentelor care se desfășoară în viața noastră? Oare cum modifică transformarea „visului despre viitor într-un fapt al prezentului” cursul unor evenimente care deja au pornit să se întâmple? Spre exemplu, atunci când se pare că toată lumea pavează drumul către un război mondial cu butoaie de praf de pușcă, oare chiar trebuie să și aibă loc acest conflict? Atunci când căsnicia noastră pare să se prăbușească sau se pare că suntem destinați să trăim cu o afecțiune handicapantă, oare rezultatul acestor experiențe trebuie să se întâmple chiar așa cum este prezis?

Sau, să mai existe și un alt factor – unul pe care îl trecem cu vederea de cele mai multe ori și care, poate, joacă un rol extrem de important, în modul în care experimentăm lucrurile care deja s-au pus în mișcare? Oare viața ne urmează previziunile sau ne împlinește așteptările? Cheia pentru a ne situa în locul în care ceea ce ne imaginăm s-a împlinit deja, iar visele și rugăciunile noastre și-au primit deja răspunsul, este să înțelegem că aceste posibilități există, de la bun început. Iar pentru asta, trebuie să revenim puțin la lucrul esențial pe care ni-l dezvăluie descoperirile fizicii cuantice, despre lumea noastră.

Această știință a reușit să descrie foarte bine comportamentul particulelor mai mici decât un atom – de fapt, a reușit acest lucru atât de bine, încât s-a creat și un set de „reguli”, care să arate la ce ne putem aștepta să se întâmple, în această lume mărunță și invizibilă. Regulile sunt puține și simple, dar ele pot să sune ciudat, atunci când descriu activitatea particulelor la nivel subatomic. De exemplu, aceste reguli ne spun că:

– „Legile” fizicii nu sunt universale, pentru că, la scară mică, lucrurile se comportă diferit față de modul în care se comportă ele în lumea de zi cu zi.

– Energia se poate exprima fie ca undă, fie ca particulă, iar uneori ia fel ca ambele.

– Conștiința observatorului determină modul în care se va comporta energia.

Însă oricât de bune ar fi aceste reguli, este important să ne amintim că ecuațiile fizicii cuantice nu descriu *existența efectivă* a particulelor. Cu alte cuvinte, legile nu ne pot spune unde sunt particulele și cum acționează ele când ajung acolo. Ele descriu doar *potențialul* pentru existența particulelor – adică unde *ar putea* ele să fie, cum *ar putea* să se comporte și care *ar putea* să fie proprietățile lor. Iar toate aceste caracteristici evoluează și se modifică în timp. Aceste lucruri sunt importante, pentru că și noi suntem făcuți din aceleași particule la care se referă aceste reguli. Dacă putem să înțelegem cum funcționează ele, poate că vom reuși să devenim conștiinți de o serie mai largă de posibilități, ale modului în care funcționăm noi.

Iată cheia care ne ajută să înțelegem ce anume ne spune fizica cuantică despre puterea pe care o avem în univers. Lumea noastră, viețile și corpurile noastre există așa cum sunt, pentru că așa au fost alese (imaginate) din lumea posibilităților cuantice. Dacă vrem să schimbăm vreunul dintre aceste lucruri, mai întâi trebuie să-l vedem în alt fel, iar asta înseamnă să-l alegem dintr-o „ciorbă primordială” de mai multe posibilități. Iar apoi, se pare că, în lumea noastră, doar unul dintre aceste potențiale cuantice poate deveni ceea ce experimentăm ca fiind realitatea *noastră*. De exemplu, în viziunea instructorului meu de karate, el s-a contemplat pe sine ca fiind fixat de saltea, într-un loc anume din timp – și chiar așa era... nimeni nu a putut să-l miște.

Conștiința și actul observării par să determine care anume dintre multele posibilități devine reală. Cu alte cuvinte, obiectul atenției noastre devine realitatea lumii noastre. Acesta este domeniul în care chiar și Einstein a avut o problemă cu teoria cuantică și a spus: „Eu cred că o particulă trebu-

ie să aibă o realitate separată, care nu depinde de măsurători.”⁸ În acest context, „măsurătorile” sunt echivalentul observatorului – adică noi.

Cheia 7: Obiectul pe care ne concentrăm atenția conștientă devine realitatea lumii noastre.

În mod clar, în încercarea de a răspunde la întrebarea *de ce lumea cuantică funcționează în modul în care pare să o facă*, este esențial să înțelegem locul nostru în univers. Tocmai de aceea, este important să înțelegem mai întâi ce ne dezvăluie observațiile științifice, pentru a putea să înțelegem cum le putem aplica în viețile noastre.

Răspunsul la întrebarea *de ce avem nevoie de două seturi de reguli pentru a descrie lumea* poate fi găsit într-un experiment, efectuat pentru prima dată în 1909, de către fizicianul britanic Geoffrey Ingram Taylor. Deși experimentul este vechi de aproape un secol, rezultatele lui încă mai stârnesc controverse și îndoieli. De atunci, experimentul a fost efectuat de mai multe ori, dar de fiecare dată rezultatele sunt identice și la fel de tulburătoare.

Experimentul, numit și experimentul „fantei duble”, implică proiectarea unor lucruri – cum ar fi particulele cuantice – printr-un obstacol în care se află două găuri mici și măsurarea modului în care sunt detectate acestea, după ce ies prin deschizături. Bunul simț ne spune că, dacă un lucru pornește dintr-o parte sub formă de particulă, el va parcurge experimentul în acest fel și va ajunge la destinație tot ca particulă. Însă dovezile ne arată că, la un moment dat, se întâmplă ceva extraordinar, între locul din care pornesc particulele și cel în care ajung ele.

Oamenii de știință au observat, de exemplu, că atunci când un electron trece prin bariera în care este deschisă o singură fantă, acesta se comportă chiar așa cum ne-am așteptat să o facă: începe și își încheie deplasarea sub formă de particulă. Nu există surprize în acest comportament.

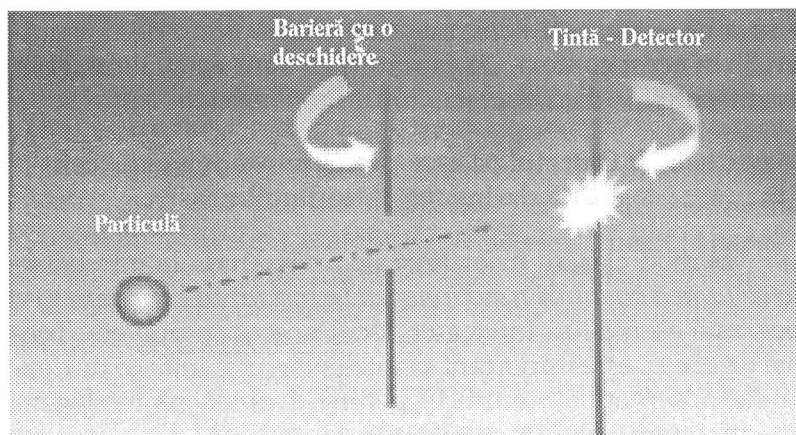

Figura 4. Atunci când bariera are o singură deschizătură, particula se comportă așa cum ne-am aștepta să o facă.

Pe de altă parte, atunci când se folosesc două fante, același electron face un lucru care pare imposibil. Deși este clar că își începe deplasarea ca și particula, pe drum se întâmplă ceva misterios: electronul trece prin ambele deschizături *în același timp*, așa cum numai o undă de energie poate să o facă, și formează pe ecranul țintă un tipar, pe care îl poate crea numai o undă de energie.

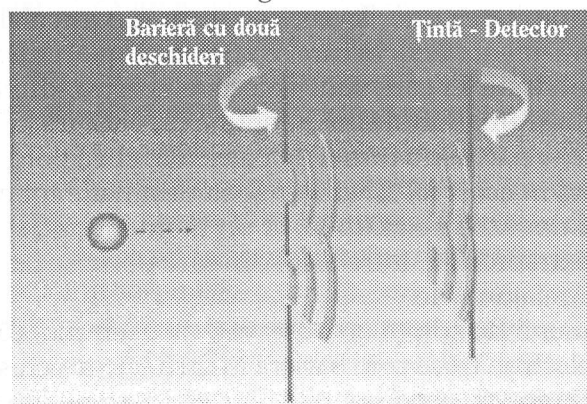

Figura 5. Atunci când există două deschizături, particula se comportă ca și undă, trecând prin ambele deschizături în același timp.

Acesta este un exemplu de tip de comportament, pe care oamenii de știință nu pot să-l numească altfel, decât „ciudățenie cuantică”. Singura explicație aici este că, într-un fel sau altul, a doua deschizătură a obligat cumva electronul să se deplaseze exact *ca și cum* ar fi fost o undă, dar să ajungă la destinație în aceeași formă sub care a pornit: ca și particula. Pentru a se comporta așa, un electron trebuie să perceapă cumva că există o a doua deschizătură și că ea este disponibilă. Și aici intervine rolul conștiinței. Deoarece se presupune că electronul nu poate să „știe” nimic, în adevăratul sens al cuvântului, singura sursă conștientă care mai rămâne este persoana care observă experimentul. Astfel, concluzia este că, într-un fel, informația că electronul are la dispoziție două căi pe care le poate urma se află în mintea observatorului, iar conștiința celui care observă este cea care determină modul în care se va comporta electronul.

Ideea de bază la acest experiment este următoarea: uneori, electronii se comportă așa cum ne așteptăm să se comporte. În astfel de cazuri, par să se aplice regulile lumii noastre de zi cu zi, în care lucrurile sunt distincte și separate. Însă în anumite momente, electronii ne surprind și acționează ca și unde. Atunci când se întâmplă acest lucru, comportamentul lor trebuie explicat cu ajutorul regulilor cuantice. Astfel, avem ocazia să vedem lumea în care trăim și pe noi înșine într-o lumină nouă, iar asta înseamnă că noi suntem parte din tot, și conștiința are un rol esențial în univers.

Din punct de vedere istoric, oamenii de știință au folosit două teorii principale, pentru a explica rezultatele experimentului cu fanta dublă.

Fiecare teorie își are punctele ei forte și are anumite aspecte care sunt mai logice decât cealaltă explicație. La momentul la care scriu cartea, ambele sunt încă la nivel de teorii, iar nu demult a fost avansată și o a treia posibilitate. Să analizăm, pe scurt, toate cele trei interpretări.

Interpretarea pe baza teoriei de la Copenhaga

În 1927, fizicienii Niels Bohr și Werner Heisenberg, de la Institutul de Fizică Teoretică din Copenhaga, Danemarca, au încercat să înțeleagă ciudățenia cuantică pe care o scoteau la iveală noile teorii. Rezultatul muncii lor este cunoscut ca - teoria de la Copenhaga. Până acum, aceasta este teoria acceptată, în general, ca și explicație a comportamentului particulelor cuantice.

După Bohr și Heisenberg, universul există ca un număr infinit de posibilități care se suprapun, aflate toate într-un soi de „ciorbă cuantică”, fără nici o locație sau stare precisă de a fi, până când se întâmplă ceva, care fixează în loc una dintre posibilități.

Acest „ceva” este starea de conștiință a unei persoane – simplul act de a observa. După cum o dovedește experimentul, atunci când ne uităm la ceva, cum ar fi un electron care se deplasează printr-o fantă din barieră, însuși actul observației este cel care pare să transforme în realitate una dintre posibilitățile cuantice. În acel moment, tot ce vedem este versiunea pe care ne-am concentrat.

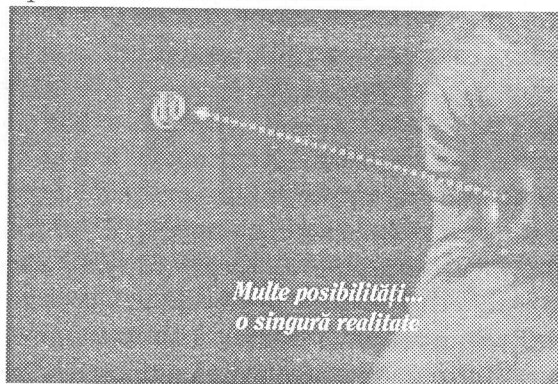

Figura 6. Din punctul de vedere al teoriei de la Copenhaga asupra realității cuantice, concentrarea conștiinței noastre este cea care determină care dintre posibilități (A, B, C, D și așa mai departe) devine realitatea noastră.

Argument pro: Această teorie a reușit să explice extraordinar de bine comportamentul particulelor cuantice observate în experimente.

Argument contra: Principala critică adusă acestei teorii (dacă îi putem spune așa) este aceea că sugerează că universul se poate manifesta doar în prezența cuiva sau a ceva care să-l observe. În plus, teoria de la Copenhaga, nu ține seama de gravitație.

Interpretarea pe baza teoriei existenței mai multor lumi

După teoria de la Copenhaga, următoarea teorie, care este folosită frecvent pentru a explica modul bizar în care se comportă particulele cuantice, se numește teoria universurilor paralele sau a existenței mai multor lumi.

Figura 7. În cazul interpretării realității cuantice pe baza teoriei existenței mai multor lumi, avem un număr infinit de posibilități (A, B, C, D și așa mai departe) care deja există. Fiecare posibilitate există în propriul ei univers, pe care celelalte posibilități nu îl pot vedea. La fel ca și în cazul teoriei de la Copenhaga, concentrarea conștiinței noastre este cea care determină care posibilitate va deveni realitatea noastră.

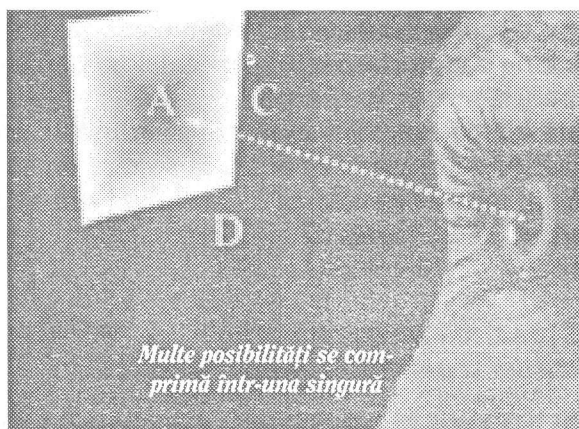

Figura 8. Teoria Penrose sugerează că există mai multe posibilități (A, B, C, D și așa mai departe) care, până la urmă, se comprimă toate într-o singură realitate, pur și simplu pentru că este nevoie de prea multă energie pentru a le susține pe toate la nesfârșit. Deși la un anumit moment din timp există toate posibilitățile, starea care are nevoie de cantitatea cea mai mică de energie este starea cea mai stabilă și cea pe care o experimentăm ca fiind realitatea noastră.

Propusă prima oară în 1957 de fizicianul Hugh Everett III, de la Universitatea Princeton, teoria și-a atras o mare popularitate și o mulțime de susținători, deoarece ea pare să explice multe dintre aparentele mistere ale lumii cuantice. La fel ca și teoria de la Copenhaga, această interpretare sugerează că, în orice moment dat în timp, apare un număr infinit de posibilități, care deja există și care se întâmplă simultan.

Diferența între această interpretare și varianta de la Copenhaga este că teoria existenței mai multor lumi spune că fiecare posibilitate se întâmplă în propriul ei spațiu și nu poate fi văzută de celelalte. Spațiile acestea unice sunt numite universuri alternative. Se presupune că noi ne deplasăm pe o linie temporală a unei singure posibilități, într-un singur univers – și că, din când în când, facem câte un salt cuantic într-o altă posibilitate, într-un alt univers. În acest context, ci-

neva poate să trăiască o viață de boală și durere, iar printr-o deplasare a punctului în care se concentrează, poate să se trezească vindecat în mod „miraculos”, iar lumea din jurul său să arate, mai mult sau mai puțin, la fel ca înainte.

Teoria lui Everett sugerează că noi existăm deja în fiecare dintre aceste universuri alternative. Atunci când le luăm în considerare pe toate, trăim fiecare vis și fiecare fantezie pe care ne-am putea-o imagina vreodată. Unii susținători ai acestei teorii chiar sugerează că, atunci când dormim, visele noastre sunt rezultatul relaxării concentrării care ne ține fixați aici, în realitatea noastră – lucru care ne permite astfel să trecem printre alte posibile lumi paralele. La fel ca și observatorii din interpretarea de la Copenhaga, noi vedem doar posibilitatea pe care ne concentrăm. Și tocmai asta este cheia prin care putem fixa acea posibilitate anume, sub formă de „realitate”.

Argument pro: Această teorie pare să explice de ce nu vedem multe posibilități pe care le propune varianta de la Copenhaga.

Argument contra: Ca și în cazul tuturor celorlalte idei bazate pe teoria cuantică, această teorie nu explică forța de gravitație. Deși poate că ea explică o parte din ceea ce vedem în lumea cuantică – până ce nu va putea să explice *toate* forțele din natură, ea va fi percepută ca și incompletă.

Nu demult s-a mai propus și o a treia teorie, care pare să se ocupe de neajunsurile teoriei de la Copenhaga și ale interpretării prin teoria existenței mai multor lumi. Denumită după autorul său – sir Roger Penrose, profesor de matematici la Universitatea Oxford – teoria Penrose sugerează că tocmai forța de gravitație, cea pe care specialiștii în fizica cuantică o ignoră deseori, este cea care ține universul laolaltă.

Teoria Penrose

La fel ca și susținătorii celorlalte teorii, și Penrose crede că, la nivel cuantic, există multe posibilități sau multe proba-

bilități. Însă teoria sa propune o explicație diferită a modului în care se „fixează” o anumită posibilitate, în realitatea noastră.

Penrose sugerează că posibilitățile cuantice ale celorlalte tărâmurii sunt o formă de materie. Pentru că orice materie creează gravitație, fiecare dintre posibilități își are propriul câmp gravitațional. Însă pentru a le menține, este nevoie de energie – și cu cât o probabilitate are nevoie de mai multă energie, cu atât este mai instabilă. Pentru că este imposibil să producem suficientă energie încât să menținem toate posibilitățile la nesfârșit, până la urmă, ele se comprimă toate într-o singură stare – starea cea mai stabilă, aceea pe care o vedem ca fiind „realitatea” noastră.

Argument pro: Punctul forte al acestei teorii este că ea abordează pentru prima oară gravitația – factorul care separa ideile lui Einstein de teoriile cuantice – și consideră această forță ca fiind elementul central al existenței realității.

Argument contra: Poate că cel mai mare neajuns al teoriei lui Penrose (dacă îl putem considera așa) este acela că cei care o critică cred că s-ar putea ca ea să nu fie necesară.

Deși teoria cuantică încă rămâne doar o teorie, până acum ea a reușit să prezică foarte bine rezultatele experimentelor cuantice. Astfel că deja avem o teorie a realității care este viabilă. Interpretarea lui Penrose ne oferă o teorie a realității care include, în același timp, și factorul gravitație – lucru pe care celelalte teorii nu l-au făcut.

Deci, care e varianta cea bună?

Fizicianul și teoreticianul Michio Kaku, coautor al teoriei unificatoare a super-corzilor, se pare că a descris cel mai bine bizareriile fizicii cuantice: „Se spune adesea că, dintre toate teoriile avansate în acest secol, teoria cuantică este cea mai stupidă. Unii spun că, practic, singurul lucru care este în favoarea teoriei cuantice este faptul că, în mod neîndoielnic, ea este corectă.”

Oare să explice vreuna dintre cele trei teorii principale, atât „anomaliile” minusculului tărâm subatomic, cât și motivul pentru care lumea pe care o vedem funcționează așa cum funcționează? Oricât de bună ar fi fiecare dintre interpretări – și oricât de bine ar putea ea să explice ceea ce observăm în laborator – factorul care ar putea să fie „veriga lipsă” este rolul pe care îl joacă Matricea Divină în a ne conecta cu conținutul care conține tot ceea ce este observat.

Dacă observatorul pare să fie elementul surpriză din experimente – acela care produce rezultatele neașteptate – atunci ce ar fi dacă „anomaliile” nu ar fi deloc anomalii? Dacă „ciudățenia” particulelor cuantice ar fi, de fapt, comportamentul normal al materiei? Este oare posibil ca totul – de la informația care circulă cu viteze mai mari decât viteza luminii și până la existența a două lucruri în același loc, în același moment din timp – să ne arate, de fapt, potențialul pe care îl avem, mai degrabă decât limitările noastre? Dacă este așa, atunci trebuie să ne punem întrebarea: „Care este factorul care ține laolaltă toate aceste lucruri și care ne împiedică să ne bucurăm de aceeași libertate de care par să se bucure particulele cuantice?”

Noi suntem factorul care lipsește în teoriile existente! Mai precis, capacitatea noastră de a crea intenționat condițiile de conștiință (gânduri, sentimente, emoții și credințe) care să fixeze o posibilitate aleasă de noi, în realitatea vieții noastre. Și în acest punct, știința face un cerc complet și se întâlnește cu străvechile tradiții spirituale ale lumii. Atât știința, cât și misticismul descriu o forță care leagă totul laolaltă și care ne dă puterea de a influența modul în care se comportă materia – și realitatea însăși – pur și simplu, prin felul în care percepem lumea din jurul nostru.

Cheia este că semnificația pe care diferitele tradiții spirituale și știința o dau descoperirilor din lumea cuantică este foarte diferită. Din motivele pe care le-am descris mai devreme, cei mai mulți dintre fizicieni cred că modul în care se

comportă electronii și fotonii are prea puțină legătură cu modul în care ne trăim viața de zi cu zi. Pe de altă parte, tradițiile străvechi sugerează că, *datorită* modului în care merg lucrurile la nivel subatomic, noi putem să ne schimbăm corpul și lumea. Dacă acest lucru este adevărat, atunci ceea ce se întâmplă în târâmul cuantic are *foarte mare* legătură cu viața noastră de zi cu zi.

După cum sugera prietenul meu, amerindianul Joseph, când era în canion, nu avem nevoie de aparate speciale pentru a crea efectele miraculoase pe care le vedem la particulele cuantice. Prin puterea tehnologiei noastre lăuntrice, pe care se pare că am uitat-o, putem să ne vindecăm, să ne bilocăm, să fim peste tot în același timp, să ne conectăm telepatic, să vedem la distanță, să alegem pacea și să facem orice altceva. Este vorba doar de puterea noastră de a ne concentra conștiința – iar acesta este marele secret al câtorva dintre cele mai străvechi și mai prețuite tradiții ale noastre.

Crearea realității – curs pentru începători

Învățăturile budismului Mahayana se structurează pe credința că realitatea poate exista numai acolo unde se concentrează mintea noastră. Înțelepciunea sugerează că atât lumea formei pure, cât și lumea fără forme rezultă dintr-un mod de conștiință denumit „imaginația subiectivă”¹⁰. Deși este clar că orice experiență ni se pare destul de reală, o realitate posibilă devine acea experiență „reală”, numai atunci când ne concentrăm atenția, *având* un anume sentiment cu privire la obiectul concentrării noastre. În afară de niște mici variațiuni de natură lingvistică, această tradiție străveche sună foarte asemănător cu teoria cuantică a secolului al 20-lea.

Dacă acțiunile și nonacțiunile posibilităților cuantice sunt adevărate, iar emoțiile sunt cheia pentru alegerea unei realități, atunci întrebarea este: „Cum să simțim ca și cum ceva s-ar fi întâmplat deja, atunci când persoana de lângă noi

ne privește drept în ochi și ne spune că nu s-a întâmplat?” De exemplu: ne mințim atunci când spunem că persoana pe care o iubim este deja vindecată, dar ea se află încă la secția de terapie intensivă, a spitalului Sfântul Cutare?

Ironia acestei din urmă întrebări este că, prin însăși natura ei, ea nu permite un singur răspuns. Într-un univers în care sunt posibile mai multe realități, există mai multe răspunsuri potențiale. Undeva, printre toate aceste realități alternative, există un scenariu în care vindecarea persoanei iubite s-a întâmplat deja. Undeva, există o realitate în care boala nici măcar nu a apărut. Însă, din motive pe care s-ar putea să nu le știm sau să nu le înțelegem niciodată, nu acesta este rezultatul care a fost trezit la viață – nu aceasta este realitatea așternută pe targa din fața noastră.

Răspunsul la întrebarea noastră se reduce la ceea ce credem despre lume și despre puterea noastră de a alege. Astfel, întrebarea devine: „Ce posibilitate alegem? Pentru ce realitate se hotărăște persoana iubită sau doctorul?” Pentru a răspunde la acestea, trebuie mai întâi să recunoaștem că avem puterea să facem o astfel de alegere.

Așa cum a arătat povestea lui Neville, despre bărbatul cu boala sa aproape fatală, realitatea prezentă nu este bătută în cuie. Ea pare să fie mai degrabă flexibilă – ba chiar, poate să se schimbe atunci când pare să nu existe niciun motiv pentru care să o facă. În povestea lui Neville, doctorii tânărului puseseră un diagnostic (aleseră o realitate) cu un rezultat așteptat. La început, neștiind că poate să aleagă, omul i-a crezut și s-a lăsat convins de versiunea lor de realitate. Numai atunci când i s-a dat o altă posibilitate *și el a acceptat-o*, corpul său a reacționat, rapid, la noul său set de credințe. (În Capitolul 4 voi mai prezenta încă un exemplu grăitor pentru a ilustra o astfel de posibilitate.)

Einstein a făcut o afirmație celebră care spune că nu putem rezolva o problemă, atâta timp cât ne aflăm la același nivel de gândire cu gândul care a creat-o. La fel, nu putem

schimba o realitate, dacă rămânem în aceeași conștiință care a creat-o. Pentru a ancora una dintre multele posibilități descrise de cele trei teorii (teoria de la Copenhaga, teoria existenței mai multor lumi, sau de teoria Penrose), trebuie mai întâi să o scoatem în evidență. Și o facem prin modul în care o „observăm” – adică, ce simțim în privința ei, în viața noastră.

După ce recunoaștem că putem să alegem *ce* anume vedem ca fiind realitatea noastră, următoarele întrebări care apar în mod obișnuit sunt: „Cum facem asta? Cum să vedem pe cineva ca fiind vindecat, dacă organismul acelei persoane ne apare ca fiind bolnav?” Răspunsul începe cu dorința noastră de a privi dincolo de iluzia a ceea ce ne arată lumea. În exemplul cu boala persoanei iubite, suntem invitați să vedem dincolo de starea de boală în care se află și să ne gândim că e deja vindecată, simțind bucuria de a fi cu ea, în această nouă realitate.

Însă, pentru a alege o altă posibilitate, trebuie să facem mai mult decât doar să *ne gândim* la noul mod de a fi, sau să *dorim* ca persoana iubită să se fi refăcut deja. Poate că acesta este elementul cu care trebuie să fim cei mai precauți, dacă avem de gând să procedă în felul acesta – și elementul care poate reprezenta cea mai mare capcană. În teama noastră de a pierde oamenii, locurile și lucrurile care ne sunt dragi, există tentația de a face față unei situații copleșitoare, prin negarea realității pe care o avem în fața ochilor, spunând pur și simplu că nu credem. Însă, dacă nu întreprindem și *acțiunile* care înlocuiesc acea realitate cumplită, cu o realitate a vindecării, neacceptarea noastră nu va produce decât frustrare și dezamăgire.

Personal, am avut prieteni care au căzut în această capcană și care, astăzi, nu mai sunt în această lume. Deși ei sunt singurii care vor ști vreodată ce s-a întâmplat în inima și în mintea lor, înainte să treacă dincolo, am avut ocazia să fiu martor la lupta lor cu propriile credințe. „Dacă sunt o ființă

asa de puternică”, se gândeau ei, „atunci de ce mai am boala asta? Mi-am schimbat credințele... de ce nu m-am vindecat?”

Tema este profundă, personală și foarte sensibilă. Adevse, răspunsul poate scoate la iveală emoții puternice, când vorbim despre ceea ce „este”, cum pare să funcționeze universul și unde este locul lui Dumnezeu în toate astea. Ideea de bază e următoarea: există un echilibru delicat între a alege, pur și simplu, o nouă posibilitate și a-i da curs efectiv, prin gândurile, sentimentele și credințele care trezesc acel rezultat, ca pe o nouă realitate.

Cheia 8: Nu este suficient doar să spunem că alegem o nouă realitate!

Pentru a alege o posibilitate cuantică, trebuie să *devenim* modul acela de a fi. Așa cum sugerează Neville, trebuie să ne „abandonăm” noii posibilități și, în „iubirea noastră pentru acea stare... să trăim în noua stare și să uităm de vechea stare.”¹¹ Exact asta ne invită să facem și străvechile învățături pe care ni le transmit unele dintre cele mai prețuite tradiții ale noastre. Tehnica pentru această interfață între omenesc și Divin este numită, în mod obișnuit, rugăciune.

Să vorbim în termeni cuantici: cheia este să simți

Ceva mai devreme în acest capitol, am identificat diferite interpretări, care încearcă să explice de ce par să se întâmple ciudățeniile cuantice așa cum se întâmplă. În mod special, teoriile sunt interesate să explice de ce actul nostru de a observa, pur și simplu, materia pare să o schimbe. Deși fiecare dintre explicații diferă, în ceea ce privește *motivul* pentru care apare efectul respectiv, toate par să sugereze un numitor comun: noi și rolul nostru de observatori în lume.

Atunci când observăm ceva – adică, atunci când ne concentrăm în mod conștient atenția într-un singur loc din timp – se pare că, în acel moment, ancorăm în acel loc una dintre

multele posibilități cuantice. Fie că ea vine dintr-o „realitate paralelă” sau din ciorba probabilităților cuantice, teoriile sugerează că ceea ce vedem ca Realitate (cu R mare) este ceea ce este, datorită prezenței noastre.

Deși aceasta pare să fie o veste revoluționară pentru știința modernă, tradițiile străvechi și culturile indigene au acceptat ideea cu secole în urmă, ca fiind descrierea modului în care stau lucrurile. În decursul vremurilor, scribii, misticii, vindecătorii și învățații au făcut tot ce au putut ca să păstreze acest mare secret al relației noastre cu universul și să ni-l transmită și nouă. Uneori, îl găsim în locurile în care ne așteptăm cel mai puțin să găsim o înțelepciune atât de puternică.

De la templele și mormintele din deșerturile Egiptului, până la înțelepciunea gnostică a vechii biblioteci de la Nag Hammadi și la medicina tradițională care se practică astăzi în toată America de Sud-Vest – peste tot ne însoțește limbajul care dă viață posibilităților din imaginația noastră, din visele și din rugăciunile noastre. Poate că cel mai clar exemplu este cel al unui om care trăia într-o mănăstire, la aproape cinci mii de metri deasupra nivelului mării, pe podișurile Tibetului:

În toamna lui 1998, am avut ocazia să însoțesc un grup, într-o călătorie de douăzeci și două de zile în podișurile înalte ale Tibetului central, cu un dublu scop, de cercetare și pelerinaj. În acea călătorie, grupul și cu mine ne-am trezit cu fundați într-unul dintre cele mai magnifice, mai aspre, mai curate și mai izolate ținuturi de pe planetă. Pe drum, am vizitat douăsprezece mănăstiri, două așezăminte de maici și unii dintre cei mai frumoși oameni pe care vi i-ați putea imagina vreodată, printre care se numărau călugări, călugărițe, nomazi și pelerini. Atunci am avut ocazia să fiu față în față cu conducătorul uneia dintre mănăstiri și să pun întrebarea pentru care venisem de atât de departe.

Într-o dimineață geroasă, ne găseam îngrămădiți într-o capelă mică, înconjurați de altare budiste și de *thangka* vechi (tapiserii brodate iscusit, care înfățișează mărețele învățături

ale trecutului). Mi-am concentrat atenția în ochii bărbatului ce părea să fie în afara timpului, așezat în lotus în fața mea. Prin translator, i-am pus aceeași întrebare pe care o pusesem fiecărui călugăr și fiecărei maici pe care îi întâlnisem în pelerinajul nostru. „Când noi te vedem în rugăciune”, am început eu, „tu ce faci, de fapt? Când te vedem intonând și incantând timp de 14-16 ore pe zi, când noi vedem, în afară, clopoțele, gongurile, clopoțeli, mudrele și mantrele, *ce ți se întâmplă ție, în interior?*”

În timp ce îi ascultam răspunsul prin translator, corpul mi-a fost străbătut de o senzație puternică. „Nu ne-ai văzut niciodată în rugăciunile noastre”, a spus el, „pentru că o rugăciune nu poate fi văzută.” Potrivindu-și veșmintele grele de lână sub picioare, abatele continua: „Ceea ce ai văzut este ceea ce facem noi, ca să creăm în corpul nostru simțirea. *Acea simțire este rugăciunea!*”

Ce frumos, m-am gândit. *Și ce simplu!* Așa cum au arătat experimentele de la sfârșitul secolului al 20-lea, sentimentele și emoțiile umane sunt cele care afectează materialul din care este făcută realitatea noastră – limbajul nostru lăuntric este cel care schimbă atomii, electronii și fotonii lumii exterioare. Cu toate acestea, este vorba mai puțin despre cuvintele efective pe care le rostim – și mai mult despre sentimentul pe care acestea îl creează în noi. Forțele cuantice ale universului le exprimăm în limbajul emoțiilor... sentimentul este limbajul pe care îl recunoaște Matricea Divină.

Cheia 9: Sentimentul este limbajul pe care îl înțelege Matricea Divină. Simțiți-vă ca și cum obiectivul vostru ar fi deja atins și rugăciunea voastră și-ar fi aflat deja răspuns.

Abatele ne spunea același lucru pe care ni-l spun și marii oameni de știință ai secolului al 20-lea. Și nu numai că ne transmitea aceleași idei pe care cercetătorii le documentaseră în experimentele lor, dar le și ducea cu un pas mai de-

parte: el ne împărtășea instrucțiunile care ne spun cum putem să vorbim limbajul posibilităților cuantice, printr-o tehnică pe care astăzi o cunoaștem ca fiind o formă de rugăciune. Nu e de mirare că rugăciunile fac minuni! Ele ne pun în contact cu spațiul pur, în care miracolele minții noastre devin realitatea lumii noastre.

*Compasiunea: o forță a naturii
și o experiență umană*

Claritatea răspunsului abatelui mi-a dat ameteți. Cuvintele lui susțineau ideile pe care gnostica și creștinismul le înregistraseră cu două mii de ani în urmă. Pentru ca rugăciunile noastre să-și afle răspuns, trebuie să depășim îndoiala, care, de multe ori, însoțește natura pozitivă a dorinței noastre. În câteva învățături scurte despre cum să depășim astfel de polarități, cuvintele lui Iisus, păstrate în biblioteca de la Nag Hammadi, ne amintesc de puterea comenzilor noastre. Cu vorbe care deja ar trebui să ne sune cunoscute, ni se amintește că, atunci când îi spunem muntelui: „Munte, dă-te la o parte”, acesta se va da la o parte.¹²

Prin claritatea cuvintelor sale, abatele a dezvăluit misterul a ceea ce fac călugării și maicile în rugăciunile lor: Ei vorbesc în limba cuantică a sentimentului și a emoției, o limbă care nu are cuvinte sau expresii exterioare.

În anul 2005, am avut șansa să vizitez din nou mănăstirile din Tibet și să petrec acolo treizeci și șapte de zile. În timpul călătoriei, grupul nostru a aflat că abatele care ne împărtășise secretul simțirii, în 1998, murise. Deși circumstanțele nu ne-au fost clarificate niciodată, am știut pur și simplu că el nu se mai afla în această lume. Nu îl cunoșteam pe cel care îi luase locul, însă acesta, auzind că eram din nou acolo, ne-a urat bun venit și ne-a permis să continuăm conversația care începuse în 1998.

Astfel, într-o altă dimineață geroasă, în Tibet și într-o altă capelă, ne-am trezit față în față cu noul abate al mănăstirii. Cu numai câteva clipe mai devreme, fusesem conduși prin culoarul sinuos și pietruit care dădea în această încăpere micuță, rece și slab luminată – în întuneric absolut, pipăiam drumul pas cu pas, pe podeaua lunecoasă și periculos de netedă, după multele secole de lustruit cu untură de iac. În aerul rece și tare al străvechii încăperi din inima acestei mănăstiri, i-am pus noului abate întrebările mele: „Ce anume ne conectează unii de ceilalți, de lumea noastră și de univers? Care este *materialul* care ne poartă rugăciunile dincolo de trup și care ține lumea laolaltă?” Abatele m-a privit drept în ochi, în timp ce translatorul îi traducea întrebarea în tibetană.

Instinctiv, am aruncat o privire către ghidul nostru, care fusese intermediarul în toată conversația. Nu eram pregătit pentru răspunsul pe care l-am auzit. „Compasiunea”, a zis el. „Geshe [marele învățător] spune că ceea ce ne unește este compasiunea.”

„Cum se poate să fie așa?”, am întrebat, căutând să-mi clarific ceea ce auzeam. „El descrie compasiunea ca pe o forță a naturii, sau ca pe o experiență emoțională?” Traducerea întrebării mele a stârnit dintr-o dată o conversație animată.

„Compasiunea este cea care conectează toate lucrurile”, a fost răspunsul său final. Și asta era tot! După aproape zece minute de dialog intens, care implicase cele mai profunde elemente ale budismului tibetan, tot ce îmi era dat să aud erau aceste șapte cuvinte!

Câteva zile mai târziu, am avut aceeași discuție și am pus aceeași întrebare unui călugăr de rang superior, dintr-o altă mănăstire. Spre deosebire de formalismul pe care îl simțisem în prezența abatelui, acum ne aflam în chilia călugărului – în micuța încăpere în care acesta mânca, dormea, se ruga și studia, atunci când nu se afla în sala cea mare.

Translatorul nostru se obișnuise deja cu forma întrebărilor mele și cu ceea ce încercam eu să înțeleg. Ne-am ghemu-

it cu toții în jurul lămpilor cu untură de iac, în încăperea slab luminată, iar eu mi-am ridicat ochii înspre tavanul scund. Era acoperit cu funingine de la lămpile ce ardeau de ani nenumărați, ca să lumineze și să încălzească locul în care ne aflam și noi în acea după-amiază.

Așa cum îl întrebam și pe abate, cu numai câteva zile în urmă, i-am pus și călugărului aceeași întrebare (prin translator): „Compasiunea este o forță a creației sau o experiență?” Ochii săi s-au îndreptat către locul din tavan la care mă uitasem cu câteva clipe mai devreme. A inspirat profund și s-a gândit o clipă, ca pentru a concentra înțelepciunea celor învățate de când intrase la mănăstire, la vârsta de opt ani. (Acum părea să aibă vreo douăzeci.) Dintr-o dată, și-a coborât privirea și s-a uitat la mine, răspunzându-mi. Scurt, puternic și extrem de clar. „Este amândouă”, au fost cuvintele pe care mi le-a transmis călugărul. „Compasiunea este atât o forță a universului, cât și o experiență umană.”

În acea zi, în chilia unui călugăr, într-un loc uitat de lume, la aproape cinci mii de metri deasupra nivelului mării și la ore întregi depărtare de cel mai apropiat oraș, am auzit cuvinte de o înțelepciune atât de simplă, încât multe tradiții occidentale au trecut-o cu vederea până acum. Călugărul tocmai îmi împărtășise secretul despre ce anume ne leagă de tot ce este în univers, dar și despre calitatea care dă intensitate sentimentelor și emoțiilor noastre: sunt unul și același lucru.

Nu orice sentiment e suficient

Traducerile recente ale vechilor rugăciuni în limba aramaică – limba esenienilor (cei care au scris Manuscrisele de la Marea Moartă) – par să sprijine exact ceea ce ne spunea călugărul despre secretul construirii realității. Aceste noi interpretări oferă și noi indicii, care explică de ce aceste învățături par adesea atât de vagi. Prin traducerea repetată a documentelor originale ale Noului Testament, este clar că, de-a lungul

secolelor, cuvintele și intenția autorului au fost transpuse într-o traducere extrem de liberă. După cum se spune, foarte multe [s-au pierdut prin traducere]. (Am prezentat acest exemplu în ultima mea carte, *Secretele unui vechi mod de a ne ruga*, dar, fiind atât de relevante, am decis să le includ și aici.)

În legătură cu capacitatea noastră de a participa la viață, de a avea sănătate și de a ne bucura de familie, o comparație între versiunea biblică modernă a lui „Cere și ți se va da” și textul original, spre exemplu, ne dă posibilitatea să ne facem o idee despre cât de mult se poate pierde! Versiunea modernă și condensată a Bibliei (versiunea Regelui Iacob) spune:

„Orice vei cere Tatălui în numele meu,
El îți va da. Până acum nu ai cerut nimic în numele meu:
Cere și vei primi, pentru ca bucuria ta să fie deplină.”¹³

Comparând această versiune cu textul original, ne dăm seama care este cheia care a fost omisă. În paragraful următor, am subliniat partea care lipsește.

„Toate lucrurile pe care le ceri drept, direct...
dinlăuntrul numelui Meu – ți se vor da.
Până acum nu ai făcut asta...”

Asa că, cere fără motiv ascuns și fii înconjurat de răspunsul tău – Fii învăluit de ceea ce dorești, astfel ca bucuria ta să fie deplină.”¹⁴

Aceste cuvinte ne amintesc de principiul cuantic, care spune că sentimentul este un limbaj care ne direcționează și ne concentrează conștiința. Este o stare de a fi în care *suntem*, mai degrabă decât ceva ce *facem* la un anumit moment al zilei.

Este clar că limbajul pe care îl recunoaște Matricea Divină este cel al emoțiilor, dar și faptul că nu orice sentiment este potrivit. Dacă ar fi așa, atunci în lume ar fi mare debandadă, iar ideea unei persoane despre cum ar trebui să stea lucrurile s-ar suprapune cu concepția diferită a altcuiva. Călugărul a descris compasiunea ca fiind atât o forță a creației, cât

și experiența care o accesează. Elementele cele mai profunde ale învățăturii ne spun că, pentru a atinge starea de compasiune, trebuie să abordăm o situație fără a avea așteptări legate de cât de corect sau de greșit este rezultatul acesteia. Cu alte cuvinte, trebuie să percepem totul fără judecată și fără ego. Și se pare că exact emoția de această calitate anume este cheia pentru a-i vorbi Matricei Divine, inteligibil și eficient.

Așa cum sugerează fizicianul Amit Goswami, e nevoie de mai mult decât de o stare obișnuită de conștiință, pentru a transforma o posibilitate cuantică, într-o realitate prezentă. De fapt, pentru a face acest lucru, el spune că trebuie să fim în ceea ce descrie ca fiind o „stare neobișnuită de conștiință”¹⁵.

Pentru a exprima această idee, traducerea aramaică spune că trebuie să „cerem, fără un motiv ascuns”. Un alt mod de a clarifica această parte foarte importantă a instrucțiunii este, în termeni moderni, să spunem că trebuie să ne luăm deciziile dintr-o dorință care *nu vine din ego-ul nostru*. Marele secret, pentru a aduce lucrurile pe care se concentrează imaginația noastră, credințele, vindecarea și pacea în realitatea prezentă, este că nu trebuie să ne atașăm foarte mult de rezultatul alegerii noastre.

Cu alte cuvinte, suntem invitați să ne rugăm, fără a aprecia noi ce ar trebui sau nu ar trebui să se întâmple.

Cheia 10: Nu orice sentiment este potrivit. Sentimentele care creează trebuie să fie în afara ego-ului și să nu emită judecăți.

Poate că una dintre cele mai bune descrieri ale modului în care experimentăm acest loc neutru o găsim în lucrarea marelui poet sufi, Rumi. În cuvinte simple și puternice, el spune: „Dincolo de ideea de ce anume facem bine și ce anume facem rău, se află un câmp. Ne întâlnim acolo.”¹⁶ Cât de des putem să spunem în viață că ne aflăm în câmpul non-judecății despre care ne vorbește Rumi – mai ales când în balanță atârână soarta unei persoane iubite? Totuși, aceasta pare

să fie tocmai lecția cea mai măreață a puterii noastre, cea mai mare provocare a vieții noastre și enorma ironie a capacității noastre de a crea într-un univers participativ.

Se pare că *puterea* noastră de a ne schimba lumea *se îndepărtează de noi* cu cât este *mai puternică dorința* de a ne schimba lumea. Asta pentru că ceea ce vrem adesea pornește din ego. Dacă nu ar fi așa, schimbarea nu ar avea atâta importanță pentru noi. Însă, pe măsură ce ne maturizăm în starea de conștiință în care *știm* că ne putem modifica realitatea, se pare și că devine mai puțin important pentru noi să o facem.

La fel ca și în cazul dorinței de a șofa, de exemplu, care dispare după ce începem să conducem efectiv o mașină, atunci când avem capacitatea să facem minuni de vindecare și pace, nevoia imperioasă de a le face pare să dispară. Asta, deoarece știind că putem să schimbăm lucrurile, ne este mai ușor să acceptăm lumea așa cum este ea.

Tocmai această libertate – de a avea puterea, fără a-i atașa prea multă importanță – ne permite să fim și mai eficienți în rugăciunile noastre. Și aici s-ar putea să găsim răspunsul la întrebarea celor care au meditat, au incantat, au spus mantră, au dansat și s-au rugat pentru vindecarea celor iubiți.

Deși, fără îndoială, fiecare dintre aceste acte a fost bine intenționat, el a implicat adesea un atașament puternic față de un rezultat – acela ca vindecarea persoanei iubite să se întâmple. El includea credința că era necesară o vindecare miraculoasă. Iar dacă vindecarea *se lăsa așteptată*, implicația era că aceasta nu avusese încă loc – căci dacă s-ar fi produs, nu am mai fi cerut-o în rugăciunile noastre. Este ca și cum dorind rezultatul de însănătoșire, eforturile noastre de a crea o vindecare, practic nu fac altceva decât să întărească realitatea că boala există! Astfel, ajungem la a doua parte a vechilor învățături, care, de multe ori în încercările de a face miracole în viața noastră, este trecută cu vederea.

În continuare, vechiul text ne invită să fim „înconjurați” de răspunsul nostru și „învăluți” de ceea ce dorim, ast-

fel încât bucuria noastră să se poată întâmpla. Cuvintele acestui pasaj ne amintește exact ceea ce sugerează experimentele, dar și tradițiile străvechi, prin înțelepciunea pe care o împărtășesc. Mai întâi, trebuie să avem *sentimentul* de vindecare, abundență, pace, să simțim răspunsurile la rugăciunile noastre de bună-stare în inimă, *ca și cum s-ar fi întâmplat deja*, înainte ca ele să devină realitatea vieții personale.

În acest pasaj, Iisus sugerează că cei cu care vorbește nu au făcut acest lucru. Ca și prietenii mei, cu puternicul lor medicament al rugăciunii și intențiilor bune, chiar dacă e posibil ca ei *să fi crezut* că cereau să li se răspundă la rugăciuni, dacă cererea lor era formulată doar din cuvintele: *Te rog, fă ca această vindecare să se întâmple*, Iisus spune că aceasta nu este limbajul pe care îl recunoaște câmpul universal al Matricei Divine. Iisus reamintește discipolilor săi că trebuie să-i „vorbească” universului, într-un fel care să aibă înțeles. Atunci când ne *simțim* ca și cum am fi înconjurați de vindecarea persoanelor pe care le iubim și suntem învăluiți de pace în lumea noastră, acesta este limbajul și codul care deschide ușa tuturor posibilităților.

Cu acest sentiment, trecem de la punctul de vedere în care *bănuim*, pur și simplu, că experimentăm tot ce ne iese în cale, la perspectiva în care *știm* că facem parte din tot ce este. Astfel, creăm o deplasare a energiei, care poate fi descrisă ca și clasicul „salt cuantic”. La fel cum electronul unui atom sare de la un nivel de energie la altul, fără a se deplasa prin spațiul dintre acestea, atunci când știm cu adevărat că vorbim limbajul cuantic al alegerii – și nu doar credem că o facem – ne aflăm într-o altă stare de conștiință: aceea care devine *spațiul pur*, unde încep visele, rugăciunile și miracolele.

Suntem echipați pentru a crea

În timpul unei conversații pe care a avut-o cu poetul și misticul indian Rabindranath Tagore, în 1930, Albert Einste-

în a rezumat cele două puncte de vedere ale începutului secolului al 20-lea, cu privire la rolul nostru în univers. „Există două concepții diferite cu privire la natura universului”, a început el. „Prima vede lumea ca pe o unitate *dependentă* de omenire, iar cea de a doua percepe lumea ca pe o realitate *independentă* de factorul uman” – sublinierile autorului.¹⁷ Deși experimentele descrise în Capitolul 2 ne arată, în mod sigur, că faptul de a observa materialul din care este făcută lumea noastră – inclusiv atomii și electronii – afectează direct modul în care se comportă acel material, s-ar putea să aflăm că există și o a treia posibilitate – una care se înscrie undeva între cele două extreme ale lui Einstein.

Această posibilitate ar putea să arate că universul nostru a luat viață printr-un proces care, inițial, nu ne-a implicat pe noi. Deși creația poate să fi început fără prezența noastră, acum suntem aici, iar creația continuă să crească și să evolueze. De la stelele atât de îndepărtate, încât viețile lor se încheie încă înainte ca lumina lor să ajungă la noi – și până la energia care dispare în vortexuri misterioase, pe care le numim simplu „găuri negre”, schimbarea este constanta universală pe care putem conta întotdeauna. Ea se întâmplă ca parte din tot ce vedem – ba, chiar și în tărâmurile pe care nu le vedem.

Până acum ar trebui să ne fie clar că nu putem fi simpli spectatori în lumea noastră. Ca observatori conștienți, facem parte din tot ceea ce vedem. În plus, deși oamenii de știință încă nu s-au hotărât care teorie explică *modul* în care ne schimbăm realitatea, cu toții sugerează că universul se modifică în prezența noastră. Este ca și cum a fi conștient înseamnă un act de creație în sine. Așa cum spunea fizicianul John Wheeler, trăim într-un univers „participativ” – și nu într-unul în care manipulăm sau ne impunem voința, sau în care putem să controlăm complet lumea din jur.

În calitatea noastră de parte a universului de astăzi, avem capacitatea să modificăm și să schimbăm mici bucăți din el, prin modul în care ne trăim viețile. În tărâmul posibi-

lităților cuantice, se pare că suntem făcuți pentru a participa la crearea noastră. Avem circuite care ne dau posibilitatea să creăm! Întrucât se pare că suntem cu toții uniți la nivel cuantic, până la urmă, această stare de conectare ne sugerează că schimbările aparent mărunte din viața noastră pot avea o influență uriașă asupra lumii noastre – și chiar asupra universului. Legătura noastră cuantică cu cosmosul este atât de profundă, încât oamenii de știință au creat un nou vocabular, pentru a descrie ce înseamnă cu adevărat aceste conexiuni.

De exemplu, „efectul fluturelui”, menționat în Capitolul 1, descrie modul în care micile schimbări pot avea efecte cu adevărat considerabile.

Cunoscută oficial ca o *sensibilitate dependentă de condițiile inițiale*, ideea de bază a acestui fenomen ne sugerează că o singură schimbare mică într-o parte a lumii poate declanșa o modificare uriașă, într-un alt loc și într-un alt timp. Analogia folosită cel mai des este că, „Dacă un fluture dă din aripi la Tokyo, după o lună s-ar putea să se producă un uragan în Brazilia”.¹⁸ Un exemplu des folosit pentru a ilustra acest efect este rezultatul manevrei șoferului arhiducelui Ferdinand, de a coti pe o stradă greșită, în 1914. Această greșeală l-a pus pe conducătorul Austriei față în față cu asasinul său, iar istoria ne arată că moartea lui Ferdinand a fost catalizatorul care a dus la începerea primului război mondial. Totul a început cu producerea, din întâmplare, a unei erori simple, pe care am făcut-o cu toții, la un moment sau altul. Deosebierea este că acea manevră a avut consecințe globale.

În Capitolul 2, am analizat trei experimente care descriu relația noastră cu lumea din jur. Acestea ne-au arătat că ADN-ul modifică materialul din care este făcută lumea noastră, iar emoțiile modifică ADN-ul. Experimentele militare și cele desfășurate de Cleve Backster au demonstrat că acest efect nu este restricționat de timp sau de distanță. Rezultatul sugerează clar că voi și cu mine conducem o forță dinlăun-

trul nostru, care operează într-un tărâm ce nu se supune restricțiilor fizicii, pe care le cunoaștem noi.

Studiile sugerează concluzia că nu suntem supuși legilor științifice, așa cum le înțelegem astăzi. S-ar putea ca aceasta să fie tocmai puterea la care se referea Sfântul Francisc, cu peste șase sute de ani în urmă, atunci când spunea: „Există înlăuntrul nostru forțe minunate și sălbatice”.

Dacă în noi există o putere care poate să modifice esența universului, astfel încât să creeze vindecare și pace, atunci pare extrem de logic să existe și un limbaj care să ne permită să facem acest lucru, în mod conștient și după voie. Și chiar există – interesant e că, acesta este tocmai limbajul emoțiilor, al imaginației și al rugăciunii, pe care Occidentul l-a pierdut prin modificările pe care Biserica Creștină le-a făcut asupra Bibliei, în secolul al 4-lea.

Când miracolul nu mai funcționează

Efectele conexiunii minte-corp și ale anumitor tipuri de rugăciuni sunt bine documentate în literatură. Studii ale unor universități importante și cercetările de teren, desfășurate în țări sfâșiate de războaie, ne spun clar că modul în care ne simțim înlăuntrul corpului ne afectează nu numai pe noi, dar și lumea din jur.¹⁹ Această relație dintre experiențele noastre lăuntrice și cele exterioare pare să fie motivul pentru care unele forme de rugăciune ne dau atâta putere. Deși mecanismul exact care să explice *de ce* funcționează rugăciunile, s-ar putea să nu fie înțeles pe deplin, ele funcționează – și există dovezi clare în acest sens. Totuși, un mister rămâne neexplicat. În cadrul studiilor, impactul pozitiv al rugăciunilor pare să dureze numai pe perioada desfășurării acestora. Atunci când ele încetează, se pare că iau sfârșit și efectele lor.

De exemplu, în experimentele cu rugăciuni pentru pace, studiile arată clar că au existat scăderi semnificative ale indicatorilor pe care îi urmăreau cercetătorii. Incidența acci-

dentelor de circulație, a cazurilor ajunse la urgență și chiar rata criminalității violente a scăzut. În prezența păcii, tot ce putea să aibă loc era pacea. Dar, pe cât de interesante sunt aceste rezultate, ceea ce arată ele în continuare continuă să rămână un mister pentru cei care studiază acest efect.²⁰

Când experimentele au încetat, violențele au revenit – iar în unele cazuri, au atins cote chiar mai ridicate decât înainte de experimente. Ce s-a întâmplat? De ce au încetat efectele meditațiilor și ale rugăciunilor? Răspunsul la aceste întrebări poate fie cheia care să ne ajute să înțelegem natura specială a stării de conștiență care creează. Discipolii *s-au oprit* din ceea ce făceau – și-au încetat meditațiile și rugăciunile. Iar acesta este răspunsul la misterul nostru.

Dacă credem că alegerea propriei noastre realități este ceva ce facem doar o clipă, atunci este foarte logic ca, atunci când încetăm să ne mai simțim ca și cum noua noastră realitate ar exista, efectul să înceteze și el. Crearea realității poate să fie o alegere care să dureze puțin, dacă presupunem că sentimentele de vindecare, pace și abundență sunt experiențe care durează, de fiecare dată, doar câteva minute. Situați între experimentele moderne și învățăturile conținute în textele străvechi, noi știm că a crea realitatea înseamnă mai mult decât ceea ce *facem*... înseamnă ceea ce *suntem*!

Cheia 11: Trebuie să devenim, în viața noastră, exact lucrurile pe care alegem să le experimentăm ca fiind lumea noastră.

Dacă alegem prin simțire și simțim tot timpul, atunci înseamnă că alegem tot timpul. Putem să simțim, cu convingere, recunoștință pentru pacea din lumea noastră, căci ea există întotdeauna undeva. Putem să simțim bucurie pentru bună-starea celor iubiți și a noastră, pentru că, într-o oarecare măsură, suntem vindecați și reînnoiți în fiecare zi.

Poate că tocmai asta încercau să le transmită oamenilor din viitor, versiunile în aramaică ale Evangheliilor, prin lim-

bajul pe care ni l-au lăsat cu aproape două mii de ani în urmă. Poate că tocmai acesta este efectul pe care îl descrie și textul gnostic al Evangheliei pierdute a lui Toma: „Ceea ce veți avea vă va mântui, dacă îl scoateți la iveală din voi înșivă. Ceea ce nu aveți înăuntrul vostru [vă va] ucide, dacă nu îl aveți înăuntrul vostru.”²¹

Deși avertismentul este scurt, implicația e puternică. Prin cuvintele atribuite maestrului Iisus, ni se amintește că puterea de a da formă vieților și lumii noastre este ceva ce trăiește înăuntrul nostru, ca o abilitate pe care o avem cu toții.

Viața nu urmează întotdeauna legile fizicii

Ce se întâmplă dacă trăim într-un mod care nu respectă regulile acceptate ale fizicii? Sau dacă nici măcar nu știm că regulile există? Să fie oare posibil să urmărim exemplul particulelor cuantice – care tocmai asta par să facă?

Bunul simț ne spune că, dacă ceva există într-un loc, atunci, cu siguranță, nu poate să fie în același timp și în altă parte, orice ar fi acest „ceva”. Și totuși, experimentele ne arată tocmai acest lucru.

Întrebarea evidentă care urmează după astfel de descoperiri este: Dacă materialul din care este făcută lumea poate să se afle în două locuri în același timp și dacă noi facem parte din lume, atunci noi de ce n-am putea face același lucru? De ce nu putem să ne îndeplinim datoria la locul de muncă sau în clasă și, în același timp, să ne simțim bine undeva, pe o plajă însorită sau drumețind pe o potecă de munte? Deși cu toții ne întrebăm, din când în când, dacă s-ar putea întâmpla așa ceva, posibilitatea rămâne totuși doar pură fantezie... nu-i așa?

De obicei, când auzim despre un anumit lucru că se întâmplă de mai multe ori și chiar unor persoane diferite, poveștile au ceva adevărat. Deși detaliile pot să varieze, de multe ori putem să urmărim tema de bază, într-o întâmplare care a avut loc cu adevărat, la un anumit moment în timp. Poto-

pul este exemplul perfect pentru ceea ce vreau să spun. De-a lungul istoriei și într-o multitudine de culturi, apare o temă aproape universală, repovestită mereu. Deși se desfășoară pe diverse continente, în diferite limbi și cu personaje diferite, povestea și încheierea ei sunt aproape identice.

Chiar dacă detaliile variază, istoria este presărată de relatări despre persoane cărora li s-a întâmplat fenomenul de bilocație – adică, au apărut fizic în locații diferite, în același moment din timp. Adesea, astfel de fapte sunt atribuite yoghinilor, misticilor sau persoanelor care, într-un fel sau altul, stăpâneau o abilitate specială (dar nu întotdeauna). Firul comun care pare să unească aceste relatări este că cei care sunt capabili de bilocație, în general, stăpânesc puterea unor emoții omenesti, cum ar fi iubirea și compasiunea. Adesea, relațiile sunt asociate cu faptele sfinților și sunt bine documentate de misionari, de popoarele indigene și de alții, considerați martori credibili ai minunilor.

Printre cele mai bine documentate – dintre multele cazuri de bilocație atribuite Sfântului Francisc de Paola, de exemplu – a fost și o situație care s-a petrecut în 1507. În timp ce cuviosul își îndeplinea îndatoririle la altarul bisericii, oamenii care veniseră să-l vadă, găsindu-l cufundat într-o stare de rugăciune profundă, se hotărâseră să nu-l tulbure. Însă, la plecare, aceiași oameni au fost extrem de surprinși să-l vadă și în curtea bisericii. Și nu stătea pur și simplu acolo, de unul singur, ci vorbea cu localnicii. Repede, oamenii au alergat înapoi în capelă și l-au găsit și acolo, „pierdut în rugăciune”, fără să se fi mișcat din loc. Cumva, printr-o stare de conștiință misterioasă, asociată cu o stare meditativă profundă, Sfântul Francisc din Paola le-a apărut acelorași persoane în două locuri, în aceeași perioadă de timp.

Între 1620 și 1631, Maria de Agreda, o călugăriță care trăise vreme de patruzeci și șase de ani într-o mănăstire din Spania, a relatat despre mai mult de cinci sute de călătorii peste ocean, într-o țară îndepărtată. În ceea ce-i privea pe cei

care o cunoșteau și care trăiau cu ea, călugărița nu părăsise niciodată mănăstirea. Dar Maria povestea despre „zborul” ei către un loc îndepărtat, în timpul unor „experiențe extatice”, după cum le numea ea.

Astăzi, un astfel de eveniment ar putea fi catalogat drept o relatare al unei ședințe de vedere la distanță, (este vorba de capacitatea de a percepe și de a asista la evenimente de la distanță, prin direcționarea conștiinței către o locație anume), dar cu o diferență ciudată: Maria de Agreda nu numai că a vizitat țărâmurile pe care le-a descris, dar le-a și povestit băștinașilor pe care i-a întâlnit acolo despre viața lui Iisus. Deși vorbea doar limba ei maternă, spaniola, indienii o înțelegeau, când le împărtășea învățăturile marelui maestru.

Viziunile ei au fost înregistrate în documente, atunci când experiența ei a ajuns la urechile arhiepiscopului de Mexic, Don Francisco Manzo y Zuniga. Când a trimis misionari să cerceteze, aceștia au descoperit cu uimire că indienii băștinași din zonă cunoșteau bine viața lui Iisus – de fapt, atât de bine, încât misionarii au botezat pe loc întregul trib.

Cu aproape zece ani mai târziu, în sfârșit, călătoriile mistice ale Mariei de Agreda au fost validate. Pe când se afla sub jurământ de umilință, ea a descris, în detaliu, o țară pe care nu o vizitase niciodată fizic. Descrierea ei era atât de completă, încât includea încât detalii legate de climă și de schimbarea anotimpurilor, cât și aspecte ale culturii și credințelor oamenilor pe care îi învățase. În urma unei „examinări eclesiastice riguroase”, biserica a declarat călătoriile mistice ale Mariei de Agreda drept autentice, iar călugărița a fost considerată ca fiind „de rang înalt printre misticii din vechime”.²²

Nu toate relatările despre bilocație datează din anii tulburi ai secolelor al 16-le și al 17-lea. Chiar în timpul celui de-al doilea război mondial, au existat multe situații în care oameni sfinți au apărut în mai multe locuri, în același timp. Unul dintre cazurile cel mai bine documentate este acela al călugărului italian, Padre Pio. În urma promisiunii sale, că

orașul San Giovanni Rotondo, ocupat de naziști, avea să fie cruțat de la jaful și prăpădul ce avea să vină cu armatele aliaților, el a fost văzut în plină zi, într-un fel care este rar chiar și pentru cazurile de bilocație.

Când bombardierele au apărut deasupra orașului, ținând fortărețele germane, imaginea lui Padre Pio în robă maro a apărut în fața avioanelor, plutind în aer! Spre deosebire de aparițiile scurte, despre care se spune că apar uneori în condițiile stresului de pe câmpul de luptă, imaginea a zăbovit acolo destulă vreme, cât să fie văzută de toată lumea. Și atâta timp cât a rămas acolo, orice tentativă de a arunca bombe asupra orașului a eșuat.

Frustrați și uimiți, piloții au schimbat cursul și au aterizat pe un aeroport din apropiere, având la bord toate bombele cu care pleaseră în misiune. La scurt timp după aceea, unul dintre piloți s-a dus la o capelă din apropiere. Spre uimirea sa, în capelă l-a găsit pe același călugăr pe care îl văzuse plutind în fața avionului său... era chiar Padre Pio!

Padre nu era o fantomă, nu era apariția vreunui sfânt mort demult, așa cum bănuise pilotul. Era adevărat. Era viu. Și în ziua aceea, el fusese în două locuri în același timp: pe pământ, în capelă, dar și în aer, în fața avioanelor. În timp ce armatele aliate au eliberat Italia, orașul San Giovanni Rotondo a fost cruțat de prăpăd, întocmai cum promisese Padre Pio.²³

Când trăim experiența a ceva ce pare să se întâmple dincolo de tărâmul a ceea ce știm că este adevărat, clasificăm adesea întâmplarea drept miracol. Deci, ce ar trebui să înțelegem din cazurile documentate de bilocație și din poveștile despre alte fapte aparent miraculoase, care se întind pe o perioadă de peste șase sute de ani? Oare putem să le socotim ca pe niște simple fantezii sau dorințe?... Poate. Întotdeauna există și șansa ca ele să fi fost inventate de oameni care aveau prea mult timp liber, sau care chiar doreau cu sinceritate ca ele să fie adevărate.

Dar dacă aici se întâmplă ceva mai mult? Dacă ni se dovedește – dincolo de orice îndoială – că nu suntem limitați de actualele legi ale fizicii, această confirmare ne permite să ne vedem într-o lumină cu totul nouă, ne oferă ceva pe care să ne bazăm convingerile – ceva mai mult decât simpla credință.

Așa cum inițiatii menționați în poemul din introducea acestei cărți au găsit o nouă libertate prin experiențele lor neașteptate – dacă ne dăm seama că putem să pășim pe „urmele” particulelor cuantice, care funcționează dincolo de restricțiile spațiului și ale timpului, atunci, cu siguranță ne putem folosi capacitatea de a ne vindeca trupurile și de a aduce bucurie în viața noastră. Cheia este următoarea: Pentru a face ceea ce *pare* a fi imposibil, trebuie ca, mai întâi, o persoană să forțeze limitele a ceea ce credeam până atunci că este adevărat. Așa cum inițiatii, de îndată ce și-au depășit frica de „a ajunge la margine”, au descoperit că erau mai mult decât credeau înainte că sunt, la fel și noi, pentru a avea experiența miracolului în viețile noastre, trebuie mai întâi să trecem peste credința și convingerea că astfel de fenomene sunt imposibile.

Cheia 12: Nu suntem limitați de legile fizicii, așa cum le cunoaștem astăzi.

Pentru ca și noi să putem face acest lucru, trebuie ca, mai întâi, să facă altcineva minunea respectivă, astfel ca noi să o putem vedea întâmplându-se. Poate că acea persoană va fi cineva cu un talent deosebit într-un anumit domeniu al vieții, cum ar fi vindecarea. Sau poate că, pur și simplu, va fi o persoană care are deschiderea să vadă viața diferit. Indiferent de cum se întâmplă, atunci când o persoană – fie că este vorba de Iisus sau de vecinul de alături – face acel lucru deosebit, minunea aceea devine accesibilă pentru toată lumea.

Un exemplu minunat al acestui principiu este ilustrat de incapacitatea popoarelor băstinașe din America de Nord de a vedea vapoarele primilor europeni, ancorate ceva mai încolo de țărmurile lor. Conceptul unui vas masiv de lemn, cu

catarge și cu pânze uriașe, le era atât de străin, încât nu aveau niciun punct de referință pentru ceea ce vedeau. Fără îndoială că – la fel cum vederea noastră poate să detecteze cadrele unui film – și ochii băștinașilor puteau să distingă silueta vapoarelor la orizont. Și așa cum creierele noastre încearcă să dea un sens imaginilor pe care le vedem, punând laolaltă cadrele și unindu-le în experiența continuă a unui film, cu siguranță că și băștinașii încercau să facă același lucru. Problema era că nimeni nu mai făcuse acest lucru înainte: Nimic din experiența lor colectivă nu le spunea cum să vadă un vapor european. Abia când vraciul tribului și-a încrucișat ochii și și-a folosit vederea puțin diferit, a reușit să înceapă să distingă vapoarele. După ce a făcut-o, nu a mai durat mult, până ce tot tribul a fost în stare să vadă ceea ce fusese invizibil, cu numai câteva ore înainte. Totul a depins doar de modul în care oamenii își dădeau voie să perceapă. Pentru că erau dispuși să încerce și altceva, li s-a deschis înainte o întreagă lume.

Poate că nici noi nu suntem foarte diferiți de acei băștinași, de acum peste cinci sute de ani. Putem să ne imaginăm ce ne rezervă viața, numai atunci când ne gândim la lumea noastră, la universul nostru și la noi înșine, puțin altfel.

La începutul acestei secțiuni, am pus întrebarea: „Dacă un electron poate să se afle în două locuri în același timp, de ce nu putem și noi același lucru?” Poate că am găsi răspunsul, dacă am pune întrebarea puțin diferit. Decât să credem că particulele pot să facă ceva ce noi nu putem face, mai bine hai să întrebăm ce anume îi este necesar unui electron, pentru a se afla în două locuri în același timp. Dacă înțelegem cum se comportă materialul din care suntem făcuți, în condițiile unui miracol, poate vom reuși să reconstituim acele condiții și în viețile noastre. Iar pentru a înțelege cum funcționează acest lucru, va trebui să explorăm unicul aspect al existenței noastre, care ne dă – fiecăruia dintre noi – capacitatea de a ne modifica lumea, schimbându-ne pe noi înșine: puterea hologramei.

CAPITOLUL PATRU

ODATĂ CONECTAȚI, SUNTEM CONECTAȚI PENTRU TOTDEAUNA: VIAȚA ÎNTR-UN UNIVERS HOLOGRAFIC

„Deci, iată-ne ajuși aici – cu toții parte din marea hologramă numită Creație, care este SINELE tuturor celorlalți... Totul este un joc cosmic; nu există nimic altceva – decât tu!”

– Itzhak Bentov (1923 – 1979), om de știință, autor și mistic

*„Să vezi o lume într-o boabă de nisip
și Paradisul în mărunta floare,
în palma ta căuș infinitatea să o ții
și veșnicia toată – într-o clipă trecătoare.”*

– William Blake (1757-1827), poet și mistic vizionar

În experimentele din secțiunea anterioară am ajuns aproape de un mister care nu a fost rezolvat niciodată. În parte, dovada că Matricea Divină chiar există a apărut atunci când două „ceva-uri”, care fuseseră unite la un moment dat (doi fotoni, ADN-ul și fotonii sau donatorul și ADN-ul său), au acționat ca și cum ar fi fost încă unite, deși erau separate, de distanțe de metri și chiar kilometri. Întrebarea este, *de ce?*

E real, sau este o hologramă?

Am auzit cu toții că o imagine face cât o mie de cuvinte. Ca un om care mă bazez foarte mult pe percepția vizuală, știu că acest lucru este adevărat pentru mine. De exemplu,

pentru mine are mult mai mult sens să văd o demonstrație, care să-mi arate *cum* să pornesc motorul mașinii, decât să citesc un întreg manual, care descrie *de ce* se mișcă pistoanele și de ce fac scânteii bujiile când învârt de cheie! După ce văd imaginea în întregime, pot să revin oricând și să înțeleg detaliile, dacă ele se mai dovedesc a fi importante; uneori, tot ce vreau este doar să-mi pornesc mașina.

Presupun că mulți dintre noi funcționăm în felul acesta. Deși ne găsim în lumea high-tech a manualelor „cum să facem” și a tutorialelor de calculator, care ne explică *de ce* un lucru este așa cum este, tot o experiență directă este modul cel mai bun de a explica clar o idee nouă. Un exemplu bun pentru o astfel de experiență este introducerea ideii de hologramă în spațiul nostru mental. Hologramele s-au folosit în cercetare, încă de când au fost descoperite, la sfârșitul anilor '40.¹ Însă de atunci, ce anume este o hologramă și cum funcționează ea, nu prea a fost de înțeles pentru omul obișnuit, fără o pregătire tehnică – asta, până când s-a făcut filmul *Războiul Stelelor*, în 1977.

Într-una din scenele de la începutul filmului, o vedem pe reprezentanta unei planete întregi – Prințesa Leia – care cere ajutor pentru a își salva poporul. Ea își codifică mesajul sub forma unei holograme digitale, stocată în memoria lui R2-D2, androidul care a înmuiat inimile și a înfierbântat imaginația spectatorilor din toată lumea.

În timp ce prințesa Leia rămâne într-o parte a universului, R2-D2 îi poartă imaginea holografică într-o altă lume, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată. Mesajul rămâne secret, până când un tânăr luptător, Luke Skywalker, îl convinge pe android să i-o dea. Într-o prezentare grafică uluitoare, R2-D2 transmite cererea prințesei, proiectând în încăperea o imagine în miniatură a acesteia, ca și cum ea s-ar fi aflat acolo, în persoană.

Imaginea ei apare dintr-o dată în aer, ca și cum ar fi fost vie, pentru a-și rosti rugămintea. Pentru că spectatorii filmu-

lui o percepe tridimensională, sentimentul pe care îl avem este că, dacă am fi fost acolo, am fi putut să întindem mâna și să o atingem – la fel cum putem să atingem persoana care stă lângă noi, la cinematograful. Însă dacă am fi făcut acest lucru, mâinile noastre ar fi trecut prin aer: Era doar o hologramă.

În anii '70, pentru mulți oameni, această scenă a fost prima experiență a unei proiecții holografice și a realității aparente pe care o poate avea. De asemenea, scena ne-a permis și să aruncăm o privire asupra unei posibile lumi a convorbirilor telefonice, undeva, într-un viitor nu prea îndepărtat. Chiar și astăzi, după zeci de ani, simpla menționare a cuvântului *hologramă* ne readuce în minte imaginea Prințesei Leia.

Indiferent de scop și sens, o hologramă este considerată în general a fi o poză – o imagine tridimensională – care arată ca și cum ar fi vie, atunci când este proiectată într-un anumit fel sau văzută într-un anumit tip de lumină. Deși prezentarea filmului ne oferă un exemplu de ce anume ar putea să facă o hologramă – totuși, ea este mult mai mult decât o simplă fotografie.

Principiul holografic este, poate, unul dintre cele mai simple și cele mai puțin înțelese fenomene din natură. În același timp, s-ar putea ca acest principiu să conțină cel mai mare potențial pentru a produce o schimbare, la cea mai mare scară posibilă, într-un timp uluitor de scurt. Însă pentru a aplica această putere în viața noastră personală, trebuie să înțelegem exact ce este o hologramă și cum funcționează ea. Așa că, să începem cu începutul: Ce anume *este* o hologramă?

Să înțelegem holograma

Dacă ar fi să le cerem oamenilor de știință să explice o hologramă, probabil că ar începe prin a o descrie ca pe un tip special de fotografie, în care imaginea de la suprafață apare dintr-o dată ca tridimensională, atunci când este expusă la lumină directă. Procesul prin care se creează astfel de ima-

gini implică un anumit mod de utilizare a razelor laser, astfel încât imaginea să fie distribuită pe întreaga suprafață a filmului. Această proprietate de distribuire este cea care face filmul holografic atât de unic. Astfel, fiecare parte a suprafeței conține întreaga imagine, așa cum a fost ea văzută inițial, numai că la o scară mai mică. Cu alte cuvinte, fiecare fragment este o hologramă. Dacă imaginea inițială ar fi împărțită în oricâte părți, fiecare dintre ele – indiferent cât de mică – ar arăta la fel ca imaginea inițială.

Figura 9: Atunci când ceva este holografic, el există în întregime în fiecare fragment al său, indiferent în câte bucăți ar fi împărțit. Ilustrația de mai sus transmite ideea că, indiferent cât de mult am mărunți universul – de la cele patru părți arătate mai sus, până la galaxii, oameni sau atomi – fiecare segment va oglindi întreg universul, dar la o scară mai mică.

La fel cum experiența directă a pornirii motorului unei mașini este modul cel mai eficient de a arăta cum funcționează acesta, probabil că cea mai bună metodă pentru a arăta cum funcționează o hologramă este tot printr-un exemplu.

În anii '80 au apărut pe piață o serie de semne de carte (care acum sunt obiecte de colecție), care foloseau tehnologia holografică. Fiecare dintre ele era făcut dintr-o fâșie strălucitoare de hârtie argintie, care la prima vedere arăta ca o folie lucioasă de aluminiu. Dar când era ținută sub o lumină puternică și înclinată într-o parte sau alta, se întâmpla ceva care

facea aceste semne să fie deosebite de cele tradiționale: Dintr-o dată, imaginile din folie arătau de parcă ar fi prins viață și pluteau în aer, chiar deasupra hârtiei. În oricare parte ai fi înclinat poza, imaginea rămânea prezentă și tridimensională și părea vie. Îmi amintesc câteva versiuni diferite: una era cu fața lui Iisus, alta cu Fecioara Maria, mai era un delfin care sărea peste o piramidă și un trandafir înflorit.

Dacă aveți un astfel de semn de carte, puteți să faceți un experiment, ca să vedeți cum funcționează o hologramă. Dar, atenție: problema este că semnul de carte va fi distrus, în acest experiment! Astfel, folosiți niște foarfeci ascuțite și tăiați minunatul și strălucitorul semn de carte în sute de bucățele, de orice formă. Apoi, luați cea mai mică bucată și tăiați-o în bucățele și mai mici. Dacă semnul de carte este cu adevărat holografic, atunci veți putea să vă uitați la orice fărâma cu lupa și să vedeți imaginea întreagă, dar la o scară mai mică. Și asta pentru că imaginea există peste tot, în semnul de carte.

Cheia 13: Într-un „ceva“ holografic, fiecare bucățică din acel ceva oglindește întregul care înseamnă acel ceva.

Rezolvarea misterului fotonilor îngemănați

Acum, înțelegând mai clar ce este o hologramă și cum este creată, să trecem din nou în revistă experimentul Universității din Geneva, descris în Capitolul 1. Să recapitulăm: doi fotoni îngemănați au fost separați la o distanță de paisprezece mile. Atunci când unul dintre ei era forțat să aleagă între două căi, la capătul deplasării sale, cel de-al doilea foton făcea întotdeauna exact aceeași alegere, ca și cum ar fi „știut“ ce făcea geamănul lui. Același experiment a fost repetat cu diferite ocazii, iar rezultatele au fost identice, de fiecare dată. Cele două particule acționează *ca și cum* ar fi încă legate, deși se află la kilometri întregi depărtare.

Înțelepciunea tradițională ne spune că, pentru ca să aibă loc acest gen de conexiune, trebuie ca fotonii să-și transmită cumva semnale, unul celuilalt. Și aici apare o problemă pentru fizicieni: Pentru ca între fotoni să circule un mesaj, acest mesaj ar trebui să se deplaseze cu o viteză *mai mare* decât viteza luminii. Iar, conform teoriei relativității a lui Einstein, nimic nu poate să se deplaseze așa de repede.

Deci, e oare posibil ca aceste particule să încalce legile fizicii... sau ele ne arată altceva? Oare ele ne arată ceva care este atât de străin de felul în care ne imaginăm lumea, încât noi încă ne mai chinuim să înghesui cumva misterul a ceea ce vedem, în familiaritatea confortabilă a modului în care credem noi că ajunge energia dintr-un loc într-altul?

Dar dacă semnalul de la un foton nu s-a deplasat niciodată până la celălalt? Să fie oare cu puțință să trăim într-un univers în care informația dintre fotoni, rugăciunea pentru cei iubiți, sau dorința de pace într-un loc de la celălalt capăt al lumii, să nu trebuiască niciodată să fie transportată undeva, pentru a fi primită?

Răspunsul este *da!* Se pare că trăim tocmai într-un astfel de univers. Russel Targ, co-fondatorul programului de științe cognitive de la Institutul de Cercetare Stanford din Menlo Park, California, descrie foarte frumos și cu mare elocvență această conexiune: „Trăim într-o lume non-locală, în care lucrurile separate fizic unul de celălalt pot totuși să comunice instantaneu.”² Targ clarifică ce înseamnă o astfel de conexiune, spunând: „Asta nu înseamnă că închid ochii și trimit un mesaj unei persoane aflată la mii de kilometri depărtare – ci, mai degrabă că, într-un fel, nu există nicio separare între conștiința mea și conștiința acelei persoane.”³ Motivul pentru care semnalele între fotoni nu s-au deplasat deloc este pentru că ele se aflau deja acolo – niciodată nu au plecat *de* nicăieri și niciodată nu au fost purtate *către* nicio altă locație, în sensul convențional.

Prin definiție, orice loc dintr-o hologramă este o reflexie a oricărui alt loc. Iar o proprietate care există oriunde în ea va exista și oriunde altundeva. Astfel, în holograma non-locală a universului nostru, energia subiacentă care leagă toate lucrurile, le și conectează instantaneu. În general, învățătorii spirituali sunt de acord cu oamenii de știință, în ceea ce privește această perspectivă a realității. După cum descrie Ervin Laszlo, fondatorul filosofiei sistemelor: „Viața evoluează, ca și universul, într-un 'dans sacru' cu un câmp subiacent”.⁴

Asta pare să fie tocmai ce străvechea Avata Saka Sutra din budismul Mahayana descrie ca fiind „măiastra țesătură” de energie, care conectează toate lucrurile din cosmos. Dacă universul este non-local și holografic, nu numai că această rețea leagă toate lucrurile laolaltă, dar fiecare punct din ea le reflectă pe toate celelalte. Sutra începe prin a spune că la un moment dat, în trecutul îndepărtat, țesătura a fost „atârnată”, astfel încât să „se întindă la infinit în toate direcțiile”, ca fiind universul însuși.

Pe lângă faptul că *este* universul, rețeaua îl și conține și îi dă calități holografice. Vechea Sutra pomeneste de un număr infinit de nestemate, care se află în toată țesătura aceas- ta și care funcționează ca niște ochi cosmici. Astfel, toate lucrurile pot fi văzute de toate celelalte lucruri. Într-un text, care ar putea să fie cea mai veche descriere a unei holograme descoperită până acum, Sutra ne dezvăluie apoi puterea fiecărei nestemate de a crea schimbarea, în toată rețeaua: „Fiecare dintre nestematele reflectate în acest singur giuvaer reflectă, la rândul său, toate celelalte giuvaeruri, astfel că are loc un proces infinit de reflexie.”⁵ Conform traducerii Sutrei la care m-am referit, această rețea „simbolizează un cosmos în care are loc o inter-relaționare care se repetă la infinit, între toți membrii cosmosului”.⁶

Ce descriere minunată a subtilului, dar puternicului principiu pe care îl folosește natura pentru a supraviețui, a se dezvolta și a evolua! Într-un univers holografic, în care fieca-

re bucătărică deja oglindește întreaga lume, la o scară mai mică, toate lucrurile sunt deja peste tot. Principiul holografic afirmă că tot ce ne trebuie pentru a supraviețui și a crește este tot timpul cu noi, peste tot, mereu... de la simplitatea unui fir de iarbă și până la complexitatea trupurilor noastre.

Înțelegând puterea hologramei noastre cu conexiuni infinite, devine din ce în ce mai clar că nimic nu este ascuns și că nu există secrete – aceste lucruri sunt doar produse secundare ale simțului nostru de separare. Deși poate să pară că suntem deconectați unii de ceilalți și de restul lumii, această stare de deconectare nu există în planul de unde provine holograma: în cadrul Matricei Divine. La acest nivel de unitate, chiar nu poate să existe „aici” și „acolo”.

Acum putem să dăm un răspuns la „de ce”-ul mistereilor din experimentele descrise în prima parte a acestei cărți. Când armata americană a făcut experimentele cu donatorul și celulele acestuia, ADN-ul a acționat ca și cum încă ar fi fost conectat cu persoana care avea emoțiile. Chiar și atunci când donatorul și ADN-ul său se aflau la distanțe de treizeci de mile unul de altul, rezultatele erau aceleași, iar misterul a rămas nerezolvat, pentru că modul în care explicăm de ce reacționează ADN-ul la emoțiile proprietarului său, nu este valabil.

Cei mai mulți dintre noi ar presupune că în experiment este implicat un soi de energie, care este comună în toate. Când ne gândim la energie, de obicei ne imaginăm că ea este generată într-un loc și apoi este transmisă cumva sau transferată în alt loc. Așa cum imaginea de pe televizor sau piesa noastră preferată la radio este rezultatul unei transmisii de energie din punctul A în punctul B, ne așteptăm să existe un fel de forță, care să se deplaseze de la donator la ADN-ul acestuia. Însă, ca să aibă loc un transfer, este nevoie de timp pentru a ajunge de la o locație la alta. Chiar dacă nu este un interval lung – poate doar o nanosecundă – tot trebuie să treacă un timp, pentru ca o energie convențională să se deplaseze dintr-un punct în altul.

Însă, în acest experiment, problema este că un ceas atomic (cu o eroare de o secundă la un milion de ani) arată că nu s-a scurs niciun timp. Efectul a fost simultan, pentru că nu a fost necesar niciun schimb. La acest nivel cuantic, donatorul și ADN-ul făceau amândoi parte din același tipar, iar informația din oricare dintre ei era deja prezentă la celălalt: Erau deja conectați. Energia de la emoțiile donatorului nu s-a deplasat niciodată *niciunde*, pentru că deja se afla *peste tot*.

Orice schimbare pe care dorim să o vedem în lumea noastră – de la vindecarea și siguranța celor iubiți și până la pacea în Orientul Mijlociu sau în oricare dintre cele șaiszeci și ceva de țări implicate în conflicte armate – nu trebuie trimisă din inimile și mințile noastre în locurile în care este nevoie de ea. Nu este nevoie să „trimitem” nimic, nicăieri. De îndată ce rugăciunile noastre sunt în noi, ele sunt deja peste tot.

Cheia 14: Holograma cu conexiuni universale a conștiinței ne asigură că exact în momentul în care ne creăm dorințele și rugăciunile, acestea sunt deja primite la destinație.

Implicațiile acestui principiu sunt vaste și profunde. Dar pentru a ști cu adevărat ce înseamnă el în viețile noastre, trebuie să analizăm și ultima parte a modului în care funcționează o hologramă: puterea de a crea schimbare, în cadrul ei. Dacă, într-adevăr, totul este conectat și deja se află peste tot și tot timpul, ce se întâmplă atunci când schimbăm ceva într-o parte a hologramei? Din nou, răspunsul s-ar putea să vă surprindă.

O schimbare undeva înseamnă o schimbare peste tot

În filmul *Contact* există niște scene care duc înapoi la copilăria personajului principal și arată influența pe care tatăl fetei l-a avut asupra ei, înainte de moartea lui subită. Ofe-

rindu-și sprijinul pentru modul ambițios în care ea își aborda obiectivele, el comenta adesea că lucrurile mărețe din viitorul fiicei lui aveau să fie realizate, pas cu pas.

Acesta nu numai că este un sfat prețios, pe care toți părinții ar trebui să-l transmită copiilor lor, dar pare să fie tot mai modul în care funcționează holograma vieții și a conștiinței. Atunci când facem o schimbare mică aici și o alta acolo, dintr-o dată, *totul* pare să se schimbe. De fapt, o modificare mică într-un loc, poate să schimbe pentru totdeauna, o întreagă paradigmă.

Vizionarul și filosoful Ervin Laszlo descrie motivul pentru care se întâmplă așa: „Tot ce se întâmplă într-un loc se întâmplă și în alte locuri; tot ce s-a întâmplat la un moment se întâmplă și la momentele ulterioare. Nimic nu este [local], nimic nu este limitat la locul și la momentul la care se întâmplă”⁷. După cum au demonstrat atât de clar mari învățători spirituali ca Mahatma Gandhi și Maica Tereza, principiul holografic și cel al non-localității este o forță imensă – un „David” pentru „Goliath-ul” schimbării, în lumea cuantică.

Așa cum o hologramă conține imaginea originală în toate fragmente ei, orice schimbare făcută într-unul din aceste fragmente este reflectată peste tot, în tot modelul. Ce relație puternică! O singură schimbare, într-un loc, poate să schimbe ceva peste tot! Poate că cel mai bun exemplu al modului în care micile modificări pot afecta un sistem întreg îl putem vedea în ceva ce ne este familiar: ADN-ul corpurilor noastre.

Dacă ne uităm la orice film polițist modern, în care se fac investigațiile criminologice la locul crimei, aflăm că identitatea făptașului poate fi detectată din urmele pe care acesta le lasă acolo. Dacă cercetătorii pot să identifice orice particulă din corpul unei persoane, sau orice provine de la acesta – de la o picătură de sânge sau un fir de păr rupt și până la pete de spermă sau chiar fragmente de unghii – atunci persoana poate fi identificată. Datorită principiului holografic, nu conține din ce parte a corpului provine ADN-ul – toate părțile

oglesc întregul. Fiecare bucată de ADN este exact la fel ca și celelalte (cu excepția mutațiilor).

Se estimează că un om obișnuit are între 50 și 100 de trilioane de celule în corp. Fiecare dintre aceste celule posedă 23 de perechi de cromozomi, care conțin ADN-ul (codul vieții) persoanei respective. Dacă facem calculele, asta înseamnă că purtăm între 2300 și 4600 de trilioane de copii de ADN în corpul nostru. Imaginați-vă cât de mult timp i-ar trebui cuiva să facă o schimbare în ADN-ul cuiva, dacă am încerca să actualizăm fiecare copie, celulă cu celulă. Însă atunci când ADN-ul modifică tiparul unei specii, nu este neapărat nevoie să o facă în mod linear, catenă cu catenă. Datorită principiului holografic, atunci când este modificat ADN-ul, modificarea se reflectă în întreg.

Cheia 15: Prin holograma conștiinței, o mică schimbare din viața noastră este reflectată peste tot în lume.

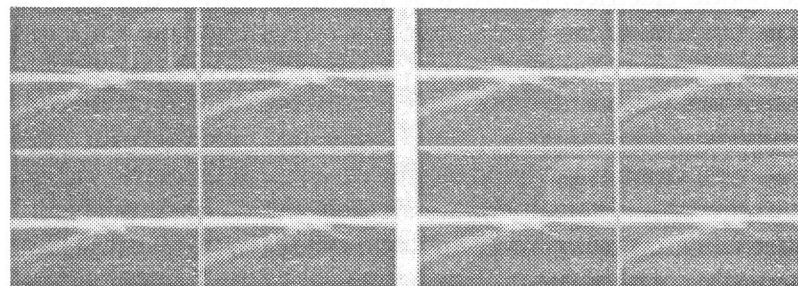

Figura 10: Într-o hologramă, fiecare parte din „ceva” reflectă orice altă parte, iar schimbarea este oglindită în tot întregul. Chiar dacă împărțim universul în patru fragmente mai mici, de exemplu, fiecare bucată va fi o oglindă a întregului univers. O schimbare într-un loc (indicată prin secțiunea mai luminoasă) este reflectată în fiecare oglindă.

Probabil că vă întrebați, *De ce este acest lucru, atât de important pentru viața mea?* E o întrebare firească, dar răspunsul poate să nu fie chiar așa de clar. Puterea subtilă a ho-

logramei este aceea că ea ne oferă o pârgie pentru a induce o schimbare uriașă, la scară largă, modificând un tipar doar într-un singur loc. Este important să înțelegem principiul holografic, pentru că el pare să descrie tocmai modul în care funcționăm noi. De la ADN-ul corpurilor noastre, la structura atomică a lumii din jurul nostru, și până la modul în care funcționează memoria și conștiința, se pare că suntem holograme ale unei existențe mai mărețe, pe care abia începem să o înțelegem.

Creiere holografice într-un univers holografic

Îmi amintesc că în anii '70 am văzut un documentar despre creierul omenesc, în care niște chirurghi se pregăteau să elibereze presiunea formată în interiorul țesutului cerebral, din cauza unui accident. În timp ce omul era perfect treaz și conștient, părți din creierul lui expus erau stimulate cu niște sonde electrice, pentru a se identifica partea din corp la care corespundeau segmentele respective. De exemplu, când un loc era atins cu un electrod, pacientul „vedea” o explozie de culori, iar locația respectivă era însemnată ca fiind un centru vizual.

Pe lângă experiența stranie de a vedea un creier viu expus, în luminile strălucitoare ale unei săli de operație, faptul pentru care acest film era atât de interesant a fost revelația modului în care funcționează creierul omului. Atunci când anumite locații erau stimulate electric și se producea experiența de a vedea culori, spre exemplu, locurile respective pareau să nu corespundă cu zonele care, în mod normal, sunt asociate cu vederea. Era ca și cum părți din creierul lui învățaseră cumva să „vadă”, într-un mod pe care ne-am aștepta să-l vedem într-o altă zonă a creierului.

În activitatea sa extrem de revoluționară, neurologul Karl Pribram a descoperit și el că funcțiile cerebrale sunt mai complete decât se credea înainte vreme. Înainte de lucrările

lui Pribram, se credea că creierul nostru funcționează ca niște uimitoare computere biologice, care stochează anumite tipuri de informație, în anumite locuri, foarte precis definite. În acest model mecanic al memoriei, exista o corespondență, unu la unu, între anumite tipuri de amintiri și locațiile în care erau stocate acestea. Problema era că acest sistem de memorie localizată nu a fost descoperit în experimentele de laborator.

În afară de acel documentar care arăta cum unele locuri din creierul omului respectiv „cunoșteau” funcția altor zone, au mai fost și alte experimente, care au demonstrat că animalele își păstrează amintirile și trăiesc la fel, chiar dacă anumite părți din creierul lor – până atunci considerate a avea niște funcții specifice – sunt îndepărtate. Cu alte cuvinte, se părea că nu există o corespondență directă între amintiri și o locație fizică din creier. Era clar că modelul de creier și memorie mecanică nu era răspunsul potrivit – trebuie că aici se întâmplă altceva, ceva ciudat și minunat.

La începutul anilor 1970, Pribram a fost pionierul care a lansat un model nou și puternic, prin care să explice dovezile acumulate în decursul experimentelor. El a început să considere creierul și amintirile din acesta ca și cum ar funcționa ca niște holograme. Una dintre cheile care i-au confirmat lui Pribram că se afla pe calea cea bună a fost validarea în laborator a modului în care procesăm informația mental. Pentru a-și testa ipoteza, el s-a bazat și pe cercetările anterioare. În anii '40, omul de știință Dennis Gabor a folosit un set complex de ecuații, cunoscut ca și transformările lui Fourier (denumite după cel care le-a descoperit, Joseph Fourier), pentru a crea primele holograme; pentru această lucrare, el a primit premiul Nobel, în 1971. Pribram a intuit că, dacă într-adevăr creierul funcționează ca o hologramă și distribuie informații prin circuitele sale software, atunci el trebuie să prelucreze informațiile în același mod în care le prelucrează și ecuațiile lui Fourier.

Știind că celulele creierului creează unde electrice, Pribram a putut să testeze modelele acestor circuite, folosind transformările lui Fourier. Teoria lui s-a dovedit exactă – experimentele au demonstrat că, în creierul nostru, informația este prelucrată într-un mod echivalent cu ecuațiile unei holograme.

Pribram și-a clarificat modelul printr-o metaforă simplă, a hologramelor în interiorul hologramelor. Într-un interviu, el a spus: „Hologramele din cadrul sistemului vizual sunt... petice de holograme”⁸. Este vorba de porțiuni mai mici dintr-o imagine mai mare. „Imaginea totală este compusă aproape la fel cum se compune ea în ochiul unei insecte, care are sute de lentile mici, în loc să aibă o singură lentilă mare... Atunci când îl experimentezi, obții modelul în totalitatea sa, țesut laolaltă ca o bucată unitară”⁹.

Un lucru interesant este că, deși Pribram și David Bohm (ale cărui idei sunt discutate în Introducere) și-au început activitatea independent, ei au folosit aceeași explicație, pentru a descrie rezultatele experimentelor pe care le făceau. Fiecare dintre ei aplica modelul holografic pentru a explica viața. Bohm, ca și fizician specialist în fizica cuantică, privea universul ca pe o hologramă. Pribram, ca și neurolog, studia creierul ca pe un procesor holografic și vedea mintea noastră ca efectuând procese holografice. Atunci când combinăm cele două teorii, ceea ce rezultă este o posibilitate care spulberă orice paradigmă.

Această posibilitate sugerează că facem parte dintr-un sistem mult mai mare, cu mai multe realități în cadrul altor realități, în cadrul altor realități. În acest sistem, lumea noastră este considerată ca o umbră, sau o proiecție a unor evenimente care au loc, într-o realitate mai profundă, subiacentă. Ceea ce vedem ca fiind universul nostru, suntem de fapt noi – mințile noastre individuale și colective, transformând posibilitățile tărmurilor profunde în realitate fizică. Acest mod extrem de nou de a ne vedea pe noi înșine și universul, ne

oferă posibilitatea să accesăm direct, orice posibilitate pe care am putea să o dorim (sau pentru care am putea să ne rugăm) vreodată, pe care am putea să o visăm sau să ne-o imaginăm.

În studiile sale, Pribram oferă un motiv care explică tocmai aceste posibilități. În modelul holografic al creierului care interacționează cu universul, el spune că modul în care funcționează creierul nostru permite experiențe care transcend timpul și spațiul. În contextul acestui model holografic, toate lucrurile devin posibile. Secretul pentru a trăi efectiv puterea acestor potențiale rezultate este că trebuie să ne vedem, pe noi înșine, în acest fel nou. Și când facem acest lucru, începe să se întâmple ceva minunat: suntem schimbați.

Nu se poate să ne vedem „oarecum” sau „un fel de” ființe puternice, într-un univers de posibilități – ori suntem așa, ori nu. Și tocmai pe asta se concentrează această carte. Putem să ne vedem altfel, numai atunci când avem un motiv să o facem. Conceptul Matricei Divine, ca hologramă cu conexiuni universale, ne spune că singurul lucru care ne limitează sunt credințele și convingerile noastre.

După cum sugerează străvechile tradiții spirituale, zidurile invizibile ale credințelor noastre cele mai profunde pot deveni închisoarea noastră cea mai dură. Dar aceleași învățături ne spun că ele pot deveni și cea mai mare sursă de libertate. Oricât de diferite ar fi tradițiile înțelepciunii omenesti, toate ne conduc la aceeași concluzie: *Oportunitatea de a fi în închisoare sau de a fi liberi este a noastră; noi suntem singurii care putem să facem această alegere.*

Puterea unei boabe de muștar

Lucrările de pionierat ale lui Karl Pribram și studiile celorlalți cercetători de după el au arătat că creierul nostru funcționează ca niște procesoare holografice de informație. Dacă lucrul acesta este adevărat pentru noi ca persoane, ar fi logic ca și mintea și conștiința noastră colectivă să funcționeze

tot așa. Astăzi, pe planetă locuiesc peste șase miliarde de oameni (și de minți). În recipientul Matricei Divine, mintea fiecărui individ este o parte dintr-o conștiință unică, mai vastă.

Indiferent de cât de diferită poate părea o minte de alta, fiecare conține modelul întregii conștiințe. Iar prin această legătură, fiecare dintre noi avem acces direct la întregul model. Cu alte cuvinte, cu toții avem puterea să schimbăm holograma propriei noastre lumi. Deși pentru unii acest mod de a ne percepe este neconvențional, pentru alții, el se aliniază perfect la experiențele și credințele lor.

Studiile științifice sprijină aceste principii și au descoperit că, atunci când oamenii *din cadrul* unui grup au o experiență comună de conștiință, efectele pot fi detectate *dincolo* de grupul în sine și chiar în afara clădirii în care se întâlnesc persoanele. În mod clar, experiențele lăuntrice sunt transmise printr-un cablu subtil, într-un fel care nu este restricționat de așa-numitele legi ale fizicii sau limitat la imediata vecinătate. Un exemplu al acestui fenomen este destul de evident, în efectul pe care îl poate avea meditația transcendențială (MT) asupra unor grupuri mari de populații.

În anul 1972, în douăzeci și patru de orașe din Statele Unite, cu populații de peste zece mii de locuitori, au avut loc schimbări semnificative la nivelul comunităților, prin participarea la studii a unui singur procent (1%=100 de oameni) din populație. Cei implicați au folosit tehnici specifice de meditație, pentru a crea experiențe lăuntrice de pace, care erau oglindite în lumea din jurul lor. Acest efect se numește „efectul Maharishi”, în onoarea lui Maharishi Mahesh Yogi, care spunea că, dacă un singur procent dintr-o comunitate ar practica metodele de meditație pe care le oferă el, violența și rata criminalității în acea comunitate ar scădea.

Studiile acestea și altele similare au condus la un proiect foarte important – „Proiectul Internațional de Pace în Orientul Mijlociu”, publicat în *Journal of Conflict Resolution* în 1988.¹⁰ În timpul războiului dintre Israel și Liban, de la înce-

putul anilor '80, au fost pregătiți medici, care au învățat anumite tehnici de MT pentru a crea pace în corpurile lor – în loc să se gândească, pur și simplu, la pace sau să se roage ca ea să se petreacă.

În anumite zile ale lunii, la anumite ore din zi, oamenii aceștia erau poziționați în diferite zone de război din Orientul Mijlociu. În perioada de timp în care acești oameni erau în meditație într-o stare de pace, incidentele teroriste, crimele împotriva oamenilor, vizitele la secțiile de urgență și accidente de circulație au scăzut ca număr. Când participanții și-au încetat practica, statisticile au arătat valori total opuse. Studiile acestea au confirmat concluziile anterioare: Atunci când un mic procent din populație atinge pacea lăuntrică, această pace este reflectată în lumea din jurul lor.

Rezultatele luau în considerare zilele săptămânii, săptămânile și chiar ciclurile lunii – și erau atât de consecvente, încât cercetătorii puteau să calculeze numărul minim de oameni de care era nevoie să experimenteze pacea lăuntrică, pentru ca pacea să fie oglindită în lumea din jur: valoarea rădăcinii pătrate din unu la sută din populație. Acesta este doar numărul de bază, de care este nevoie pentru ca efectul să înceapă – cu cât participă mai mulți oameni, cu atât rezultatul este mai pronunțat. Deși poate că nu înțelegem pe deplin toate motivele pentru care apar aceste efecte, corelările și rezultatele demonstrează că ele există. Putem aplica acest principiu în viețile noastre, la orice grup de oameni, indiferent dacă este vorba de o comunitate mică, de o congregație religioasă, de un oraș mare sau de întreaga planetă. Pentru a determina de câți oameni este nevoie să lucreze împreună pentru pace și vindecare în grupul respectiv, formula sugerează următoarele:

1. Determinați numărul total de persoane prezente.
2. Calculați unu la sută din acel număr total. (înmulțiți totalul de la etapa 1 cu 0,01)
3. Calculați radical din unu la sută.

Rezultatele sunt niște numere mai mici decât ne-am așteptat. De exemplu, într-un oraș cu un milion de locuitori, totalul este de o sută de oameni. Într-o lume cu șase miliarde de oameni, este vorba de aproximativ opt mii de oameni. Iar acesta este doar numărul minim de care este nevoie pentru a începe procesul. Cu cât sunt implicați mai mulți, cu atât mai rapid se creează efectul.

Desigur că studiile acestea și altele asemănătoare merită analizate mai profund, însă ele arată că efectul nu poate să fie rezultatul întâmplării.

Cheia 16: Numărul minim de oameni necesar pentru a „da startul” unei schimbări în conștiință este $\sqrt{1\%}$ dintr-o populație.

Poate că acesta este motivul pentru care atâtea tradiții subliniază importanța pe care o are fiecare individ pentru întreg. Într-una dintre cele mai binecunoscute parabole despre puterea credinței, Iisus a folosit principiul holografic, pentru a ilustra cum doar un pic de credință e necesar, pentru a deschide calea unei posibilități mai mărețe. „Cu adevărat”, a spus Iisus, „dacă ați avea credință cât un grăunțe de muștar, ați zice muntelui acestuia: *Mută-te de aici, acolo*, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.”¹¹ Vom studia implicațiile a ceea ce înseamnă acest lucru, în secțiunea următoare. Însă înainte de asta, este momentul să clarificăm, pe scurt, ce înțelegem prin „credință”.

Cuvântul *credință*, în sine, poate să aibă uneori o încărcătură emoțională, deoarece el este asociat deseori cu o încredere care nu are un fundament sau o bază vizibilă pe care să se sprijine. De obicei, expresia folosită în astfel de cazuri este „credință oarbă”. Din câte înțeleg eu, nu există credință absolut oarbă. Undeva adânc, înlăuntrul nostru, toate credințele noastre vin din sentimentul unei conexiuni mai profunde, între lucrurile care „sunt” și lucrurile care pot să fie. Deși s-ar putea să nu fim întotdeauna conștienți de acest lucru, sau ca-

pabili să spunem *de ce* credem că un lucru este într-un anumit fel – pentru noi, credințele noastre sunt adevărate. Iar adevărul acesta este fundamentul credinței.

Însă există un fel de credință care, de fapt, are un fundament științific foarte solid și este sprijinită de descoperirile fizicii cuantice. În Capitolul 3 am discutat, pe scurt, din ce motive ar putea lumea fizică să fie schimbată prin simplul act de a o observa. Toate explicațiile care au urmat au recunoscut co-existența mai multor realități, într-o „ciorbă” de posibilități. După cum au arătat experimentele, actul nostru de a privi ceva – adică *observarea conștientă* – este cel care fixează una dintre acele posibilități în loc, ca fiind realitatea *noastră*. Cu alte cuvinte, *așteptarea sau credința pe care o avem în timp ce observăm* este ingredientul din ciorbă, care „alege” ce posibilitate va deveni experiența noastră „reală”.

Dacă înțelegem aceste lucruri, ne dăm seama că, în spusesele lui Iisus, credința înseamnă mai mult decât simpla rostire a cuvintelor care să-i ceară muntelui să se miște. Într-o parabolă veche de aproape două mii de ani, ni se dă o învățătură despre un limbaj puternic, cu care să ne alegem realitatea, dintre posibilitățile infinite care există deja. După cum spune Neville atât de clar, în descrierea pe care o dă credinței, „dacă stăruiești în a presupune că dorința îți este deja împlinită... lumea ta se conformează inevitabil acestei presupunerii.”¹²

În exemplul cu muntele, atunci când știm cu adevărat că acesta s-a mișcat deja, credința/presupunerea/convingerea că acest lucru s-a întâmplat este chiar energia care împinge acea posibilitate în realitatea noastră.

În târâmul cuantic al tuturor posibilităților, muntele nu are de ales – trebuie să se miște.

Exemplul de mai jos ilustrează cât de simplă și de naturală poate fi credința de acest fel. Ea deschide și calea către nenumărate posibilități, care ne spun că o mică schimbare a punctului nostru de vedere poate crea o diferență uriașă în lumea noastră.

Acum câțiva ani, am avut ocazia să asist la echivalentul biologic al „mișcării muntelui din loc”. În acest caz, „muntele” era o tumoră fatală, aflată în vezica unei femei de vârstă mijlocie. Doctorii diagnosticaseră formațiunea drept malignă și o considerau inoperabilă. În sala de curs improvizată în salonul de recepții al hotelului, grupul din care făceam parte a asistat la proiecția unui film, realizat de instructorul nostru pe când asistase la miraculoasa vindecare a tumorii fără medicamente, într-un spital din Beijing.¹³

Clinica era una care, la fel ca multe altele din regiune, folosea metode netraditionale de tratament, în mod curent și cu un succes uriaș. După schimbul de saluturi și formalitățile de prezentare, am fost pregătiți pentru ceea ce urma să vedem. Instructorul a subliniat că scopul filmului era să ne arate că puterea de a ne vindeca se găsește în fiecare dintre noi. Nu era o reclamă pentru clinică și nici o invitație pentru cei care sufereau de o boală în fază terminală, să dea fuga la Beijing. Ceea ce urma să vedem se putea face chiar aici, în clasa noastră, sau acasă, în sufragerie. „Secretul vindecării” – ne spunea el – „este să dezvolti capacitatea de a-ți concentra emoția și energia din corpul tău sau al persoanei iubite (cu permisiunea persoanei), într-un mod non-invaziv și plin de compasiune.”

Femeia pe care am văzut-o în film venise la clinică fără medicamente, ca o ultimă speranță, pentru că tot ce încercase până atunci dăduse greș. Instituția subliniază responsabilitatea personală în ceea ce privește sănătatea fiecăruia și pune la dispoziție noi stiluri de viață, orientate pe afirmarea vieții, în loc să se ocupe să „repare” oamenii, pur și simplu, și să-i trimită acasă. Protocoalele lor de tratament cuprind noi obiceiuri de alimentație, forme blânde de mișcare, pentru a stimula forța vitală (*chi*-ul) dinlăuntrul corpului, ca și metode inovatoare de respirație. Prin aplicarea acestor simple schimbări în stilul de viață, corpul pacientului este întărit, pentru a primi posibilitatea vindecării. Urmând aceste proceduri, la

un moment dat, pentru pacienții clinicii este logic să se supună tratamentului care a fost înregistrat pe film.

La începutul peliculei, am văzut-o pe femeia cu tumoarea, care stătea întinsă pe ceea ce părea a fi o targă de spital. Era trează, pe deplin conștientă și nu îi fusese administrat niciun sedativ sau anestezic. Trei medici, în halate albe de laborator, stăteau în spatele ei, în picioare, iar un tehnician de ultrasunete era așezat în fața ei, ținând în mână o baghetă, ce avea să fie folosită pentru a crea o sonogramă, pentru a vedea formațiunea din interiorul corpului femeii. Ni s-a spus că imaginea nu era comprimată în timp, așa cum este arătat procesul înfloririi unui trandafir, condensat în numai câteva secunde. Filmarea era făcută în timp real, astfel că puteam să vedem adevăratul efect al vindecării făcute de acești medici.

Filmul era scurt – dura mai puțin de patru minute. În acest timp, am văzut cu toții ceva ce ar putea fi considerat un miracol, după standardele medicinei occidentale. Totuși, în contextul holografic al Matricei Divine, lucrul este foarte logic. Medicii au convenit asupra unui cuvânt, care avea să înțarească pentru ei un anumit fel de sentiment, în interiorul corpurilor lor. Amintind de indicația lui Neville, să „facem din visele noastre viitoare, un fapt al prezentului... asumându-ne sentimentul împlinirii dorinței noastre”, sentimentul cu care au lucrat medicii a fost, pur și simplu, acela al femeii deja vindecate.¹⁴ Deși știau că tumoarea exista în momentele care conduseseră la acest proces, ei recunoșteau și că prezența ei era doar o posibilitate, dintre multele care există. În ziua aceea, medicii au activat tocmai codul care cheamă o altă posibilitate. Și au făcut acest lucru în limbajul pe care îl recunoaște Matricea Divină și la care ea răspunde – acela al emoției omenesti, care direcționează energie (a se vedea Capitolul 3).

Privindu-i pe medici, i-am auzit repetând cuvintele unui soi de mantră, care într-o traducere liberă ar suna cam așa: „deja realizat, deja realizat”. La început, părea că nu se întâmplă nimic. Dintr-o dată, tumoarea a început să pâlpâie,

dispărând și apărând în câmpul vizual, ca și cum ar fi oscilat între realități. Încăperea fusese cuprinsă de o tăcere absolută și priveam cu toții ecranul, cu uimire. În câteva secunde, tumoarea păli, apoi dispăru complet de pe ecran... nu mai era. Tot restul rămăsese la fel cum fusese cu câteva secunde înainte – totul, cu excepția tumorii care amenințase viața femeii. Încăperea arăta la fel. Medicii și tehnicianul erau tot acolo și nicăieri nu părea să se fi întâmplat ceva „însămănător”; doar afecțiunea care amenințase viața femeii dispăruse.

Îmi amintesc că m-am gândit la vechiul avertisment, că munții nu se mișcă din loc, cu credință puțină. De asemenea, m-am gândit cum, înainte de clipa aceea, crezusem întotdeauna că a mișca munții din loc e o metaforă – acum știu că este o descriere literală. Folosind formula cu radical din unu la sută, cei de la clinică tocmai dovediseră că realitatea noastră poate fi modificată, în mod direct, de conștiință.

În timpul vindecării, în încăperea s-au aflat șase persoane (trei medici, tehnicianul, operatorul video și femeia cu tumoarea). Aplicând formula, radical din unu la sută din populația încăperii respective era numai 0,244 de persoane! Cu această cerință îndeplinită – ca mai puțin de un om să aibă credința și să știe, în mod absolut, că vindecarea a avut deja loc – realitatea fizică a corpului femeii s-a schimbat.

Deși în acest caz numărul a fost mic, formula tot s-a dovedit adevărată. Așa cum am remarcat mai înainte, totalul acesta este *minimul* de care este nevoie, pentru a da un impuls unei noi realități. Probabilitatea este ca 100% din persoanele din încăperea să fi experimentat sentimentul vindecării ei, iar corpului ei i-au trebuit două minute și patruzeci de secunde ca să reflecte această realitate.

De atunci, cu permisiunea celor implicați, am arătat acest film la mulți oameni, din toată lumea – inclusiv la persoane care lucrau în serviciile medicale. Reacțiile erau variate și previzibile. În general, după ce se întâmplă vindecarea, se lasă o tăcere scurtă – timp în care spectatorii înregistrează în

inimile și în mințile lor ceea ce au văzut cu ochii. Tăcerea face loc unor chiote de bucurie, râsete și chiar aplauze. La unii oameni, filmul vine ca o confirmare a ceea ce deja cred ei că este adevărat. Chiar și credința este întărită, atunci când este validată prin vederea efectivă a unei posibilități realizate.

Pentru alții, care sunt mai sceptici, întrebarea obișnuită este, „Dacă e adevărat, noi de ce nu știm despre asta?” Răspunsul meu este: „Păi, acum știți!” „Cât durează efectul vindecării?”, vine următoarea întrebare. Studiile au arătat că, la clienții care continuă să practice modelele de nutriție, respirație și mișcare învățate la clinică și care duc un stil de viață care afirmă viața, rata de succes este de 95%, după cinci ani.

După un oftat, care vine de undeva dintre dorința de a crede și frustrarea că tehnicile moderne nu au reușit să ajute foarte mulți oameni, de obicei, se aude ceva de genul: „E prea simplu... nu poate să fie așa de ușor!”

Răspunsul meu este: „De ce ar trebui să ne așteptăm la mai puțin?” În lumea holografică a Matricei Divine, toate lucrurile sunt posibile, iar noi alegem posibilitățile.

Însă credința că noi ne aflăm „aici”, iar posibilitățile sunt „acolo” ne dă uneori sentimentul că ele sunt inaccesibile. Aceleași reguli care descriu *cum* anume funcționează Matricea Divină ne spun și că, în realitatea mai profundă, ceea ce considerăm de obicei a fi „altundeva” se află, de fapt, „aici” – și invers. Totul depinde doar de modul în care ne percepem pe noi înșine, în câmpul de posibilități.

Știind că totul, de la cea mai groaznică suferință și până la cel mai înălțător extaz – precum și toată gama de posibilități dintre ele – există deja, ne dăm seama că este foarte logic să avem puterea de a elimina spațiul dintre ele și de a aduce aceste posibilități în viața noastră. Și o facem... prin limbajul tăcut al imaginației, al viselor și al credinței.

CAPITOLUL CINCI

CÂND „AICI“ ESTE „ACOLO“ ȘI „ATUNCI“ ESTE „ACUM“: SALTUL PESTE TIMP ȘI SPAȚIU ÎN MATRICE

Timpul nu este deloc ceea ce pare. El nu curge într-o singură direcție, iar viitorul există simultan cu trecutul.

– Albert Einstein (1879 - 1955), fizician

„Timpul este cel care împiedică lucrurile să se întâmple toate în același timp.”

– John Wheeler (1911 - 2008), fizician

„Timpul este
prea Lent pentru cei ce Așteaptă
prea Iute pentru cei ce se Tem
prea Lung pentru cei care Plâng și
prea Scurt pentru cei ce se Bucură,
dar pentru acei ce Iubesc,
Timpul nu există.”

Cu aceste cuvinte, poetul Henry Van Dyke ne amintește de ironica noastră relație cu timpul.

Timpul este, poate, una dintre experiențele omenești cel mai greu de sesizat. Nu-l putem fotografia sau înregistra în vreun fel. Timpul nu poate fi strâns la un loc, pentru a fi folosit în alt loc. Atunci când încercăm să descriem ce înseamnă timpul în viața noastră, rămânem doar cu niște cu-

vinte, care nu fac decât să-l analizeze într-un sens relativ. Spunem că ceva s-a întâmplat *atunci*, în trecut, că se întâmplă *acum*, în prezent, sau că se va întâmpla *la un moment dat*, în viitor. Singurul mod în care putem descrie timpul este să descriem lucrurile care se întâmplă *în* el.

Pe cât de misterios este timpul, el a fost în centrul atenției omenirii, vreme de mii de ani. Secole la rând, oamenii au trudit să inventeze și să rafineze sisteme prin care să măsoare timpul, sub formă de cicluri și cicluri în cadrul altor cicluri – și pe bună dreptate. De exemplu, pentru a ști când să semeni culturile care să hrănească o civilizație întreagă, este important să știi câte zile, cicluri ale lunii și eclipse au trecut de la ultimul semănat. Sistemele străvechi de măsurare a timpului înregistrează foarte clar aceste momente. De exemplu, calendarul maias calculează cicluri de timp care au început în 3113 î.Ch. (cu peste cinci mii de ani în urmă), pe când sistemul hindus al ciclurilor *yuga* urmărește progresia ciclurilor de creație, care a început cu peste patru milioane de ani în urmă!

Până în secolul al 20-lea, în lumea occidentală, timpul era considerat de obicei într-un sens poetic, ca un artefact al experienței omenești. Filosoful Jean-Paul Sartre a descris relația noastră cu timpul ca fiind „un tip special de separare: o împărțire care reunește”. Dar această viziune poetică s-a schimbat în 1905, când Einstein și-a postulat teoria relativității. Înainte de relativitate, se credea că timpul este o experiență în sine, distinctă de cele trei dimensiuni – înălțime, lungime și lățime – care definesc spațiul. Însă Einstein, în teoria sa, propune ipoteza că spațiul și timpul sunt întretesute foarte îndeaproape și că nu pot fi separate. Spațiul-timp – spune Einstein – formează un tărâm dincolo de experiența noastră familiară, tridimensională: cea de-a patra dimensiune. Dintr-o dată, timpul a devenit mai mult decât un simplu concept filosofic... era o forță care trebuia luată în considerare.

Dând sensuri noi modului în care percepeam noi timpul, Einstein a descris natura misterioasă a acestuia, decla-

rând, pur și simplu, ceea ce era evident: „Deosebirea între trecut, prezent și viitor este doar o iluzie încăpățânat de persistentă.”¹ Cu această afirmație, Einstein a schimbat pentru totdeauna modul în care vedem relația noastră cu timpul. Gândiți-vă la implicații... dacă trecutul și viitorul sunt prezente în acest moment, am putea să comunicăm cu ele? Putem să călătorim în timp?

Chiar și înainte de curajoasa declarație a lui Einstein, posibilitățile pe care le deschideau aceste întrebări i-au intrigat pe oamenii de știință, pe mistici și pe scriitori deopotrivă. De la templele ascunse din Egipt, dedicate experimentării timpului, și până la romanul lui H. G. Wells din 1895 – *Mașina timpului* – ideea de a avea, cumva, o capacitate care să ne permită să călătorim înainte și înapoi, pe firul timpului, ne-a înfierbântat imaginația și ne-a populat visele. De la începutul existenței noastre suntem fascinați de timp, iar întrebările despre el par fără sfârșit.

Oare timpul este real? Oare el există fără noi? Există oare ceva legat de conștiință, care dă timpului un înțeles? Și dacă este așa, avem oare puterea sau dreptul să-i întrerupem cursul, suficient de mult cât să aruncăm o privire în viitor... sau poate, cât să vizităm sau să comunicăm cu oameni din trecut? Putem oare să contactăm alte țărâmură, poate chiar alte lumi, cu care împărțim același prezent?

În următoarele relatări, putem vedea cum granița dintre „aici” și „acolo” apare din ce în ce mai ștersă – ceea ce ne invită să ne gândim încă o dată ce înseamnă, de fapt, timpul în viața noastră.

Un mesaj de dincolo de timp

În cartea lor plină de forță, *Small Miracles: Extraordinary Coincidences from Everyday Life**, Yitta Halberstam și

* Micile miracole: Coincidențe extraordinare din viața de zi cu zi (n.t.)

Judith Leventhal scriu o poveste uimitoare despre puterea iertării.² Deși am făcut tot ce am putut ca să surprind esența acestei relatări înălțătoare, vă încurajez să o experimentați în întregime, în textul original. Ceea ce face această poveste atât de interesantă – și motivul pentru care o citez aici – este că, în acest caz, iertarea este atât de puternică, încât ea transcende timpul.

Joey a primit vestea morții tatălui său ca pe un șoc. Nu își mai vorbiseră de când el împlinise nouăsprezece ani, moment la care își exprimase îndoiala cu privire la credința iudaică tradițională a familiei sale. Pentru tatăl său, nu exista decădere mai mare decât să pui la îndoială o asemenea filosofie, încărcată de onoarea atâtor veacuri. Îl amenințase că va pune capăt relației lor, dacă el nu avea să-și accepte rădăcinile și să înceteze să se mai îndoiască. Când a înțeles că nu se putea supune cererii tatălui său, Joey a plecat de acasă, ca să cerceteze lumea. El și tatăl său nu își mai vorbiseră niciodată.

În micuța cafenea din India, un prieten îl găsisese pe Joey și îi dăduse vestea morții tatălui său. Joey atunci afla despre întâmplare. S-a întors imediat acasă și a început să-și cerceteze moștenirea evreiască. Mișcat profund de noile detalii pe care le afla despre el și despre tatăl său, Joey și-a făcut planuri să întreprindă un pelerinaj, în țara de unde porneau rădăcinile tradiției familiei sale: Și porni către Israel.

Aici, povestea ia o întorsătură profundă și mistică și ne dezvăluie puțin din puterea Matricei Divine.

Joey a ajuns la Zidul Plângerii, în Ierusalim – o bucată din împrejmuirea unui templu străvechi, care rămăsese în picioare după distrugerea templului, cu peste două mii de ani în urmă. Aici vin evreii ortodocși în fiecare zi, să se roage, repetând de sute de ani cuvintele acelorași rugăciuni.

Joey i-a scris tatălui său un bilet, în care îi declara iubirea sa și îi cerea iertare pentru durerea pe care o provocase fa-

miliei. După obicei, voia să lase biletul într-una din multele crăpături care se formaseră după ce mortarul original căzuse dintre pietre. Când Joey a găsit locul potrivit ca să-și pună bilețelul, s-a întâmplat ceva minunat – ceva care nu are nicio explicație rațională în ochii științei occidentale tradiționale.

Pe când Joey își puneia scrisoarea în crăpătura din zid, dintr-o dată, dintre pietre a căzut un alt bilet, chiar la picioarele sale. Era o rugăciune, scrisă de altcineva și care fusese pusă în zid, cu săptămâni sau poate cu luni înainte. Joey s-a aplecat după bucata de hârtie și un sentiment ciudat l-a cuprins. Când a deschis biletul și a început să citească, a recunoscut scrisul – era al tatălui său! Biletul pe care îl ținea în mână Joey era cel pe care îl scrisese tatăl său și îl lăsase în zid, înainte să moară. Acesta își declara dragostea pentru fiul său și îi cerea lui Dumnezeu să-l ierte. La un moment dat, în trecut nu prea îndepărtat, tatăl său călătorise în același loc în care se afla și Joey acum. Printr-o sincronicitate ciudată, tatăl își pusese rugăciunea în același loc din zid, iar aceasta rămăsese acolo până ce apăruse Joey.

Ce poveste emoționantă! Oare cum s-a putut întâmpla un lucru atât de extraordinar? Evident, trebuie că între realități și între lumi există un fel de comunicare. Joey trăiește în tărâmul prezentului, pe care îl numim „lumea noastră”. Deși tatăl său nu mai era în viață, conform credinței iudaice, acesta continua să existe într-un alt tărâm, numit *ha-shamayim* sau raiul, care se află deasupra lumii noastre. Se crede că ambele tărâmurile coexistă în prezent și comunică unul cu celălalt.

Deși mecanismul exact prin care mesajul de la tatăl său i-a parvenit lui Joey rămâne un mister, un lucru este sigur: pentru ca Joey să primească un indiciu că tatăl său încă este în contact cu el, trebuie să existe ceva care îi leagă pe amândoi, un mediu care conține ambele tărâmurile ale experienței. Matricea Divină este acest mediu – ea se potrivește cu descrierea locului pe care cei din vechime îl numeau rai: casa sufletului, care este vasul ce conține trecutul, prezentul și viitorul.

Prin mijlocirea Matricei Divine, între Joey și tatăl său s-a întâmplat ceva minunat. Dincolo de timp, de spațiu și (în povestea sa) chiar dincolo de moarte și de viață, s-a produs o comunicare, prin care tatăl și fiul au primit vindecare și s-au putut despărți cum se cuvine. Trebuie să privim încă și mai adânc în relația noastră cu spațiul – care creează pe *aici* și *acolo* – și cu timpul – care permite existența lui *atunci* și *acum* – pentru a înțelege cum și de ce s-a întâmplat acest lucru.

Atunci când „aici” e „acolo”

Dacă universul nostru și tot ce se află în el sunt continute cu adevărat în recipientul Matricei Divine, după cum o sugerează experimentele, poate că, în curând, o să ne redefinim conceptele de spațiu și timp. Ba chiar, s-ar putea să descoperim că distanțele, care par să ne despartă unii de alții și de cei pe care îi iubim, nu separă decât corpurile noastre. După cum am văzut în povestea despre Joey și tatăl său, există în noi ceva care nu este restricționat de distanță sau limitat de legile statornicite ale fizicii.

Deși aceste posibilități pot părea de domeniul științifico-fantasticului, ele fac și obiectul unor cercetări serioase – de fapt, atât de serioase, încât în ultimii ani ai Războiului Rece, atât SUA, cât și fosta Uniune Sovietică au alocat sume uriașe de bani pentru a implementa numeroase proiecte de cercetare, încercând să înțeleagă cât de reală este Matricea care leagă tot ce este. Astfel, superputerile voiau să știe dacă este cu putință să navigheze la distanțe mari în Matrice, folosind vederea interioară a minții – capacitățile extrasenzoriale ale unui anumit fel de telepatie, cunoscută ca *vederea la distanță*. Rezultatele ar putea părea surprinzător de asemănătoare cu niște filme recente destul de cunoscute – și s-ar putea chiar să stea la baza scenariilor acelor filme. De asemenea, experimentele fac ca linia deja atât de subțire dintre adevăr și ficțiune să fie mai neclară decât oricând.

În 1970, SUA au început, în mod oficial, să studieze posibilitatea de a folosi metode parapsihologice pentru a „naviga” în Matrice și a vedea țintele inamice, în regiuni îndepărtate. În acea vreme, CIA a fost cea care a finanțat experimentele, în care s-au folosit persoane cu sensibilitate parapsihologică, de exemplu persoanele empatice (persoane care au capacitatea să simtă experiențele altora, fără a avea nevoie de indicii verbale sau vizuale), care să-și concentreze mintea pe anumite locații secrete.³ După aceea, persoanele acestea au fost antrenate să descrie ceea ce vedeau, cu cât mai multe detalii. Numit cu acronimul SCANATE („scan by coordinate”), acest program de pionierat a dus la deja renumitele studii ale Institutului de Cercetare Stanford (Stanford Research Institute, SRI) în domeniul vederii la distanță.

Deși, în anumite privințe, vederea la distanță poate părea un pic exagerată, ea se bazează pe principii cuantice solide, dintre care pe unele deja le-am analizat în această carte. Chiar și experții recunosc că nimeni nu știe cu exactitate cum anume funcționează vederea la distanță. În general, succesul ei este atribuit ideii din fizica cuantică, prin care se spune că, deși lucrurile ne pot apărea ca solide și separate ele există și sunt conectate cu tot restul, ca un câmp universal de energie. De exemplu, chiar dacă noi ținem în mână o scoică minunată, dintr-o perspectivă cuantică, o părticică energetică din acea scoică se află peste tot. Pentru că scoica noastră există dincolo de locul *punctual* în care o ținem în mână, se spune că ea este „non-locală”.

Un număr din ce în ce mai mare de oameni de știință acceptă dovezile furnizate de experimente, care spun că universul, planeta și chiar corpurile noastre sunt non-locale. Suntem deja și întotdeauna peste tot. După cum spunea Russel Targ în Capitolul 4, deși se poate ca – fizic – să fim separați unii de alții, putem totuși să comunicăm instantaneu, iar vederea la distanță pe asta se bazează.

De fapt, vizualizatorii din programul SCANATE au fost învățați cum să aibă un vis treaz sau „lucid”. În starea lor conștientă modificată, ei i-au dat conștiinței libertatea să se concentreze pe locații precise. Aceste locuri puteau să se afle în încăperea de alături, în aceeași clădire, sau la capătul celălalt al lumii. Clarificând starea de conectare a universului nostru în tărâmul cuantic, Targ spune, „Nu e mai greu de descris ce se întâmplă în îndepărtata Uniune Sovietică, decât ce se întâmplă peste drum.”⁴ Participanții au fost instruiți timp de trei ani, înainte să fie trimiși în misiuni secrete.

Detaliile proiectelor de vedere la distanță ale armatei americane, care au fost puse la dispoziția publicului larg nu demult, descriu cel puțin două tipuri de ședințe. În primul tip, numit vedere coordonată la distanță, vizualizatorul descrie ceea ce găsește la anumite coordonate geografice, identificate prin latitudine și longitudine. Cel de-al doilea tip, denumit vedere aprofundată la distanță, se bazează pe o serie de tehnici de relaxare și de meditație.

Deși amănuntele pot varia în funcție de metodă, în general, în procedurile de vedere la distanță, vizualizatorii încep prin a intra într-o ușoară stare de relaxare, căci în această stare se pare că sunt mai deschiși să primească impresii senzoriale, din locații aflate la distanță. În timpul ședințelor, o altă persoană are rolul de ghid și trebuie să ajute vizualizatorul, indicându-i să se uite la anumite detalii. Printr-o serie de protocoale care permit vizualizatorului să distingă impresiile care sunt importante pentru „misiunea” respectivă, persoana poate să descrie ceea ce vede, din ce în ce mai detaliat. Ceea ce pare să deosebească această formă de vedere la distanță controlată de visul lucid – care adesea are loc în mod spontan, în timpul somnului – sunt indicațiile ghidului.

Implicațiile pentru păstrarea secretului operațiunilor erau imense și deschideau porțile unei noi ere în strângerea de informații, cu mai puține riscuri pentru oamenii de pe teren – adică, mai puține riscuri, până la închiderea programe-

lor de vedere la distanță, la mijlocul anilor '90. Proiectele aveau nume de cod intrigante, cum ar fi Proiectul Stargate, iar ultimul a fost închis „oficial” în anul 1995. Deși unii au considerat procesul ca fiind o știință „de graniță”, iar scepticii din armată chiar l-au desconsiderat total, o serie de ședințe de vedere la distanță au fost validate de anumite succese, care nu au putut fi atribuite coincidenței. Se poate chiar ca unele dintre ele să fi salvat multe vieți.

În timpul primului război din Golf, în 1991, vizualizatorilor la distanță li s-a cerut să caute locațiile rachetelor inamice, care erau ascunse în deșerturile din vestul Irakului.⁵ Proiectul a identificat cu succes locațiile rachetelor și a eliminat din discuție alte zone. Avantajele unei astfel de căutări parapsihologice sunt evidente. Prin reducerea numărului posibil de locații unde s-ar fi putut afla armele, s-au făcut mari economii, de timp și de bani, precum și de combustibil. Însă cel mai mare beneficiu a fost „economia” de vieți omenești – viețile soldaților. Căutarea în acest mod a rachetelor mortale a redus riscurile la care erau expuși soldații, care, în mod normal, ar fi trebuit să execute o astfel de misiune pe teren.

Motivul pentru care menționez aceste proiecte și tehnici este că ele demonstrează cu succes două lucruri, care sunt esențiale pentru ca noi să putem înțelege Matricea Divină. Mai întâi, ele sunt o altă indicație că Matricea există. Pentru ca o parte din noi să călătorească în locuri depărtate și să vadă detaliile unor lucruri reale, fără ca măcar să-și părăsească fotoliul, trebuie să existe ceva, prin care conștiința noastră să poată călători. Ceea ce vreau să spun este că un vizualizator are acces la destinație, indiferent unde se află aceasta.

În al doilea rând, însăși natura energiei care face posibilă vederea la distanță indică starea de conectare holografică, ce pare să facă parte din identitatea noastră. În prezența dovezilor existenței Matricei Divine, ideile despre cine suntem și cum funcționăm în spațiu-timp încep să se destrame.

Limba care oglindește realitatea

Deși știința occidentală abia începe să înțeleagă relația noastră cu timpul și cu spațiul, în contextul acestei stări de conectare, strămoșii noștri indigeni cunoșteau aceste relații. De exemplu, atunci când a studiat limba indienilor Hopi, lingvistul Benjamin Lee Whorf a descoperit că vocabularul acestora reflecta direct viziunea lor despre univers. Iar ideea lor despre cine suntem, ca oameni, este foarte diferită de modul în care ne considerăm noi că suntem: ei vedeau lumea ca pe o singură entitate, în care totul este conectat la o sursă.

În cartea sa de avangardă, *Language, Thought and Reality*, Whorf a rezumat viziunea despre lume a indienilor Hopi: „În viziunea indienilor Hopi, timpul dispare și spațiul este alterat, astfel că nu mai avem de a face cu spațiul atemporal, omogen și instantaneu al presupusei noastre intuiții, sau al clasicei mecanici newtoniene.”⁶ Cu alte cuvinte, indienii Hopi, pur și simplu nu văd timpul, spațiul, distanța și realitatea în modul în care le vedem noi. În ochii lor, noi trăim într-un univers în care totul este viu, conectat și se întâmplă „acum”. Iar limba pe care o vorbesc oglindește acest mod de a vedea lumea.

De exemplu, atunci când ne uităm la ocean și vedem un val, spunem: „Privește la valul acela”. Dar știm că, în realitate, el nu există singur, ci se află acolo numai datorită celorlalte valuri. „În afara proiecției limbajului”, spune Whorf, „nimeni nu a văzut vreodată un singur val.”⁷ Însă în limba indienilor Hopi, vorbitorii ar spune că oceanul „vălurește”, pentru a descrie acțiunea prezentă a apei.

Mai exact, după Whorf, „Hopi spun *walalata*, care înseamnă „se întâmplă o vâlurire multiplă” – și se pot referi chiar și la un singur loc din această vâlurire, la fel ca și noi.”⁸ Astfel, deși pentru noi poate că sună ciudat, de fapt, indienii Hopi sunt mai exacti în modul în care descriu lumea.

* Limbaj, gândire și realitate (n.t.)

În aceeași ordine de idei, conceptul de timp – așa cum tindem noi să-l înțelegem – capătă un înțeles cu totul nou în credințele tradiționale ale indienilor Hopi. În studiile sale, Whorf a descoperit că „ceea ce este manifestat cuprinde tot ce este sau a fost accesibil simțurilor, universul fizic istoric... fără nicio tentativă de a distinge între prezent și trecut, însă excluzând tot ceea ce noi numim viitor.”⁹

Cu alte cuvinte, indienii Hopi folosesc aceleași cuvinte, pentru a identifica doar ceea ce se întâmplă acum sau ceea ce deja s-a întâmplat. Din discuțiile anterioare despre posibilitățile cuantice, această viziune asupra timpului și limbajului este perfect logică. Indienii Hopi descriu posibilitățile care au fost alese, lăsând viitorul deschis.

De la implicațiile conținute în limba indienilor Hopi și până la exemplele validate de vederea la distanță, este clar că relația noastră cu spațiul și cu timpul înseamnă mai mult decât ceea ce am învățat despre ea, în mod tradițional. Esența științei noii fizici sugerează că spațiul și timpul nu pot fi separate. Astfel că, dacă regândim conceptul de distanță în cadrul Matricei Divine, este clar că trebuie să analizăm din nou relația noastră cu timpul. Iar în acest punct, posibilitățile devin foarte interesante.

Când „atunci” este „acum”

În afară de faptul că ne ajutăm copiii să ajungă la antrenamentul de fotbal până nu pleacă tot restul echipei, sau ne asigurăm că nu pierdem avionul întrucât suntem la timp la aeroport – ce *este* timpul, de fapt? Oare secundele dintre minutele care ne formează ziua să fie ceea ce împiedică lucrurile să se întâmple toate deodată, după cum spune citatul din John Wheeler, de la începutul acestui capitol? Oare timpul există – dar nu știe nimeni de el?

Poate că o întrebare și mai profundă este aceea dacă lucrurile care se întâmplă în timp sunt sau nu „fixate”. Oare

întâmplările universului sunt deja înscrise pe o linie temporală, care se derulează pur și simplu, sub forma vieților noastre? Sau, să fie timpul maleabil, într-un fel anume? Și dacă este așa, oare evenimentele din timp se pot schimba?

Gândirea convențională sugerează că timpul se mișcă într-o singură direcție – înainte – și că, de fapt, ceea ce s-a întâmplat deja este încrustat în țesătura timpului și a spațiului. Totuși, dovezile aduse de experimente indică faptul că ceea ce credem noi despre trecut și prezent s-ar putea să nu fie întocmai atât de simplu și de lin. Se pare nu numai că timpul se mișcă în două direcții, după teoria avansată de Einstein, dar și că alegerile de astăzi pot să schimbe, efectiv, ceea ce s-a întâmplat ieri. În 1983, s-a elaborat un experiment pentru a se testa aceste posibilități. Rezultatele s-au dovedit absolut contrare modului în care fusesem obișnuiți să vedem timpul – iar implicațiile sunt uluitoare.

Pentru această cercetare, fizicianul John Wheeler a propus să se folosească o variantă a faimosului experiment cu fantă dublă, pentru a testa efectele prezentului asupra trecutului. Iată un scurt rezumat al experimentului original, descris în Capitolul 2.

O particulă cuantică, un foton, este propulsat către o țintă, care poate detecta în ce fel ajunge acesta – ca și particulă de materie sau ca și undă de energie. Însă înainte să ajungă la țintă, fotonul trebuie să treacă printr-o deschizătură, aflată într-un obstacol. Misterul este că fotonul „știe” cumva când obstacolul are un singur orificiu și când are două.

În prezența unui singur orificiu, particula se deplasează și ajunge la destinație, la fel cum și-a început călătoria: sub formă de particulă. Dar în prezența a două orificii, deși la începutul experimentului este particulă, ea se deplasează ca și undă de energie, prin ambele orificii în același timp, ajugând la destinație ca și undă.

Rezultatul: având în vedere că oamenii de știință care desfășurau experimentul erau singurii care știau despre ori-

ficiile din obstacol, s-a stabilit că acest fapt influența, cumva, modul în care se comporta fotonul.

Varianta lui Wheeler la acest experiment cuprindea o diferență esențială, proiectată pentru a-i testa ideile referitoare la trecut și prezent. El a modificat experimentul, astfel încât fotonul să fie observat numai *după* ce a trecut deja prin obstacol, dar *înainte* să ajungă la destinație. Cu alte cuvinte, acesta este *deja în drum spre țintă*, atunci când se ia decizia legată de modul în care urmează să fie văzut.

Wheeler a proiectat două moduri foarte diferite, pentru a ști că fotonul a ajuns la țintă: Unul folosește o lentilă, pentru a-l „vedea” cu ochii, ca particulă, iar celălalt folosește un ecran, care îl percepe prin senzori ca undă de energie. Acest lucru este important, pentru că experimentele anterioare au arătat că fotonii s-au comportat așa cum se aștepta observatorul ca ei să se comporte, în funcție de modul în care erau observați – adică, erau particule atunci când erau măsurate ca particule și unde, atunci când erau măsurate ca unde.

Astfel, în acest experiment, dacă observatorul alege să vadă fotonul ca particulă, se pune lentila, iar fotonul se deplasează printr-o singură fantă. Dacă observatorul alege să-l vadă ca undă, rămâne ecranul, iar fotonul trece prin ambele fante, ca undă. Iată însă diferența: decizia s-a luat *după* ce experimentul a început (în prezent), însă ea a determinat modul în care s-a comportat particula, atunci când a început experimentul (în trecut). Wheeler a numit acest test *experimentul cu alegerii amânate*.

Dacă luăm în considerare acest fel de cercetări, se pare că timpul – așa cum îl cunoaștem noi, în lumea *noastră* (la nivelul fizic) – nu are efect la nivel *cuantic* (nivelul energiei). Dacă o alegere ulterioară poate determina cum se întâmplă ceva în trecut, Wheeler sugerează că asta înseamnă că el „ar putea să aleagă să cunoască o caracteristică, după ce evenimentul a avut deja loc.”¹⁰ Implicațiile a ceea ce spune el fac loc unei posibilități extraordinare, în relația noastră cu timpul.

Wheeler sugerează că alegerile pe care le facem astăzi pot afecta în mod direct lucruri care s-au întâmplat deja în trecut. Iar dacă așa stau lucrurile, asta ar putea să schimbe totul!

Deci, e adevărat? Oare deciziile pe care le luăm acum influențează – sau chiar determină – ceea ce s-a întâmplat deja? Cu toții am auzit de la marii înțelepți că avem puterea să ne transcendem cele mai profunde dureri, dar oare această abilitate se extinde până într-atât, încât să avem și capacitatea de a rescrie întâmplările trecute, care au dus la aceste dureri? Însă imaginați-vă ce posibilități ne deschide asta, dacă am putea să învățăm din suferința marilor războaie ale secolului trecut, de exemplu, sau din durerosul divorț prin care tocmai am trecut – și astăzi să facem alegeri care să împiedice să se întâmple astfel de lucruri. Dacă am putea face acest lucru, asta ar fi echivalentul unei uriașe *radiere cuantice*, care ne permite să schimbăm cursul întâmplărilor care ne-au condus la situația dureroasă.

Tocmai această întrebare a dus la o altă variantă a experimentului cu fantă dublă. E interesant că acesta chiar se numește experimentul „radiere cuantică”. Deși numele sună complicat, este simplu de explicat și absolut uluitor în ceea ce privește implicațiile – așa că am să trec la subiect.

Ideea principală pe care o demonstrează acest experiment este că, se pare, comportamentul particulelor la *începutul* experimentului este determinat, în întregime, de lucruri care nici măcar nu se întâmplă până ce nu se termină experimentul.¹¹ Cu alte cuvinte, prezentul are puterea să schimbe ceea ce s-a întâmplat deja în trecut. Iar acesta este așa-numitul efect al gumei de șters cuantice: Lucruri care se întâmplă după un eveniment, pot modifica („șterge”) modul în care se comportă particulele la un moment anterior în timp.

Întrebarea aici este evidentă: Oare acest efect se aplică numai particulelor cuantice, sau este valabil și pentru noi?

Deși suntem făcuți din particule, poate că liantul care ne ține fixați în evenimente – războaie, suferință, divorțuri,

sărăcie și boală – este conștiința noastră, pe care o percepem ca realitate. Sau poate că se întâmplă altceva: poate că *deja* ne schimbăm trecutul, pe măsură ce învățăm din greșeli – și poate că asta am făcut tot timpul. Poate că este un lucru atât de obișnuit ca alegerile noastre să aibă reverberații înapoi, în timp, încât se întâmplă, fără ca noi să știm sau să ne gândim prea mult la asta.

Poate că lumea așa cum o vedem astăzi – precum și lumea așa cum ni se pare uneori – este rezultatul a ceea ce am învățat deja, reflectat înapoi în timp. Cu siguranță, e un lucru care îți dă de gândit – și se pare că, în acest moment, cercetările chiar susțin această posibilitate. Dacă e adevărat și dacă lumea noastră acționează, de fapt, ca un fel de buclă cosmică de feedback – unde lecțiile prezentului schimbă trecutul – atunci să ne gândim puțin la ce înseamnă asta! Cel puțin, înseamnă că lumea pe care o vedem astăzi este rezultatul a ceea ce am învățat deja.

Și, fără lecțiile noastre, lucrurile ar putea să meargă încă și mai rău, nu-i așa?

Indiferent dacă influențăm sau nu trecutul, este clar că alegerile pe care le facem acum, determină prezentul și viitorul. Și toate trei – trecutul, prezentul și viitorul – există în recipientul care este Matricea Divină. Cum noi suntem părți din Matrice, este foarte logic să putem comunica cu ea, într-un mod care să aibă înțeles și să fie util în viețile noastre. Iar experimentele științifice – dar și cele mai de preț tradiții ale noastre – ne spun că așa și facem. Cercetările din capitolele precedente au doi numitori comuni:

1. Ele ne arată că suntem parte din Matricea Divină.
2. Ele demonstrează că emoțiile omenești (credințele, așteptările și sentimentele) reprezintă limbajul pe care îl recunoaște Matricea Divină.

E interesant – deși poate să fie doar o coincidență întâmplătoare – că acestea sunt tocmai experiențele care au fost

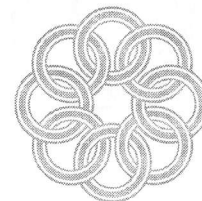
excluse din textele biblice creștine și care sunt demontate de cultura occidentală.

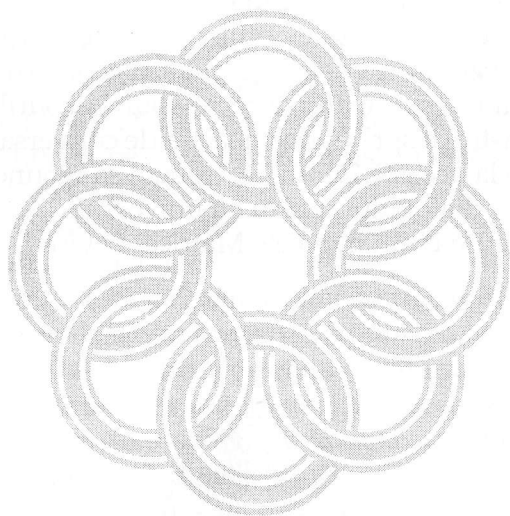
Însă astăzi, toate aceste lucruri se schimbă. Bărbații sunt încurajați să dea curs emoțiilor, iar femeile explorează noi moduri de a exprima puterea, care este o parte atât de naturală a existenței lor. Este clar că emoțiile, sentimentele și credința sunt limbajul Matricei Divine – și că există o calitate anume a emoției, care ne permite să experimentăm câmpul de energie ce conectează tot universul, într-un fel care este puternic, vindecător și natural.

Acum, întrebarea este: „Dacă îi vorbim Matricei Divine, cum știm când ea ne răspunde?”

Dacă sentimentele, emoțiile, credințele și rugăciunile noastre furnizează modelele și planurile pentru materialul cuantic al universului, atunci ce ne spun corpurile, viețile și relațiile noastre despre partea noastră de conversație? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să recunoaștem și a doua parte a dialogului nostru cu universul.

Deci, cum citim mesajele Matricei Divine?

PARTEA a III-a

**MESAJE DE LA
MATRICEA DIVINĂ:
A TRĂI, A IUBI
ȘI A NE VINDECA,
ÎN STAREA DE
CONȘTIENȚĂ CUANTICĂ**

CAPITOLUL ȘASE

UNIVERSUL NE VORBEȘTE: MESAJE DE LA MATRICE

„Atunci când și iubirea și ura sunt absente, totul devine clar și sincer. Însă, dacă faci chiar și cea mai mică distincție de acest gen, dintr-o dată, Cerul și Pământul sunt la o infinită depărtare.”

– Seng-ts'an, filosof din secolul 6

„Noi suntem oglinda, precum și chipul care se oglindește în ea.”

– Rumi, poet din secolul 13

Noi îi vorbim Matricei Divine prin limbajul sentimentului și al credinței, iar capitolele anterioare descriu și modul în care Matricea *ne răspunde*, prin întâmplările din viața noastră. În acest dialog, credințele noastre cele mai profunde devin schița pe baza căreia se construiește tot ceea ce experimentăm. De la pacea din lume și până la vindecarea din trupurile noastre, de la toate relațiile și legăturile amoroase și până la cariera pe care o urmăm, conversația noastră cu lumea este permanentă și fără sfârșit. Pentru că nu se oprește, ne este imposibil să fim vreodată observatori pasivi, pe marginea vieții... dacă suntem conștienți – prin definiție – creăm.

Uneori, dialogul este subtil; alteori nu. Însă indiferent de gradul său de subtilitate, viața într-un univers-reflexie ne spune că – de la provocările cu care ne confruntăm și până la bucuriile care ne inundă – lumea nu e nimic altceva decât Matricea, care ne oglindește cele mai profunde și mai adevărate credințe. Iar asta include și relațiile noastre intime. Deși

ele sunt reflexii corecte, uneori imaginile noastre, pe care le vedem oglindite în alți oameni, pot fi cele mai dificil de acceptat. De asemenea, ele pot fi și cea mai rapidă cale, către cea mai măreață vindecare a noastră.

Realitatea noastră reflectată

În 1998, am avut în Tibet o experiență, care oferă o metaforă puternică despre modul în care funcționează „conversația” cuantică. Mergând către capitala Lhasa, grupul nostru urma o cotitură mică a drumului, care ducea la un lac aflat la baza unei stânci. Aerul era absolut nemișcat, astfel că apa oferea o reflexie perfectă a tot ce se afla în zonă.

Din punctul în care ne aflam, puteam să văd imaginea masivă a unui Buddha sculptat minunat, oglindită în apă. Aparent, ea se afla undeva pe stânca ce străjuia lacul, deși în clipa aceea nu am văzut sculptura în sine – tot ce am văzut a fost reflexia. Abia când am trecut de curbă și drumul s-a îndreptat, am putut să văd cu ochii mei, ceea ce mi-am imaginat că era sursa reflexiei. Iată: Sculptat în relief înalt, Buddha trona deasupra lacului, eliberat din stânca vie, ca un maritor tăcut la tot ce trecea pe acolo.

În clipa aceea, imaginea din lac a devenit o metaforă a lumii vizibile. În timp ce ne aflam în curbă și îl vedeam pe Buddha în apă, reflexia era singurul mod în care puteam să știu că există o statuie. Deși bănuiam că imaginea reflecta ceva fizic, din perspectiva mea, nu puteam vedea obiectul respectiv. La fel, se spune că lumea de zi cu zi e reflexia unei realități mai profunde, sculptată în țesătura universului – o realitate pe care, pur și simplu, nu o putem vedea din locul în care ne aflăm înăuntrul ei.

Atât tradiția veche, cât și știința modernă sugerează că ceea ce vedem ca fiind relațiile vizibile ale „vieții”, nu sunt nimic altceva decât reflexia lucrurilor care se întâmplă într-un alt tărâm – un loc pe care nu îl putem percepe, din pun-

ctul în care ne aflăm în univers. Și tot așa cum eu *stiam* că imaginea din apă oglindea ceva real și solid, la fel putem să fim siguri că viețile noastre ne dau informații, despre evenimente care au loc într-un alt tărâm al existenței. Doar pentru că noi nu putem să observăm aceste întâmplări, asta nu înseamnă că ele nu sunt reale. De fapt, tradițiile străvechi sugerează că lumea nevăzută este *mai reală* decât cea văzută! Așa cum spunea Bohm, pur și simplu, din punctul în care ne aflăm în spațiu-timp, nu avem posibilitatea să aruncăm o privire în această „realitate mai profundă”

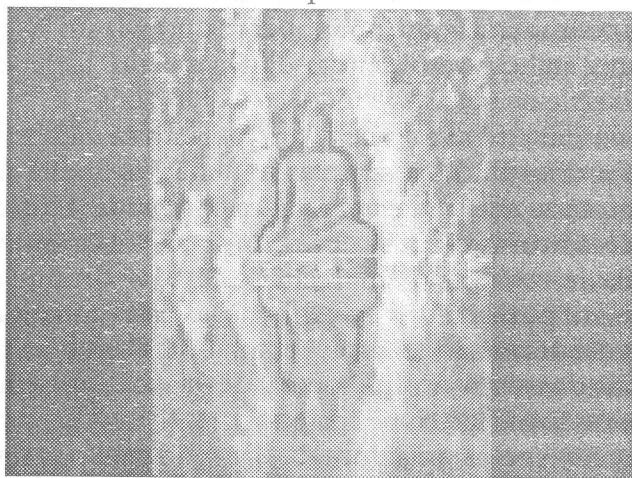

Figura 11. Un Buddha reflectat, sculptat în stâncă, lângă Lhasa, în Tibet.

Deși poate că nu avem posibilitatea să vedem direct în acest tărâm invizibil, totuși avem un indiciu despre ce se întâmplă acolo, pentru că îi vedem reflexia în viețile noastre de zi cu zi. Din această perspectivă, experiențele noastre zilnice ne servesc drept mesaje din aceste realități mai profunde – o comunicare provenită *dinlăuntrul* Matricei înseși. Și la fel cum trebuie să înțelegem cuvintele oricărui limbaj pentru a-i putea cunoaște conținutul, ca să ne putem folosi de ceea ce ne spune Matricea Divină, trebuie să recunoaștem limbajul.

Uneori, mesajele care ne parvin sunt directe și nu pot fi trecute cu vederea, pe când alteori ele sunt atât de subtile, încât e foarte ușor să ne scape. Însă, deseori putem să credem că ni se arată un lucru – când, de fapt, mesajele ne spun ceva cu totul diferit.

Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi

„În clipa aceea, mă lovi o pală bruscă de vânt și începura să mă usture ochii. M-am uitat către zona respectivă. Acolo nu era absolut nimic neobișnuit.

‘Nu văd nimic’, am spus.

‘Tocmai ai simțit’, răspunse el.

‘Ce? Vântul?’

‘Nu e doar vântul’, spuse el cu asprime. ‘Poate că ție ti se pare că e vânt, pentru că vântul e singurul lucru pe care îl cunoști.’”¹

În acest dialog, vrăjitorul indian din tribul Yaqui, Don Juan, îl învață pe elevul său, Carlos Castaneda, despre realitățile subtile ale lumii invizibile. În cartea sa, *Călătorie la Ixtlan*, Castaneda – un antropolog care strânge informații despre lumea și calea unui bătrân șaman – află foarte repede că nu poate să aibă încredere în filtrele percepțiilor sale, așa cum fusese condiționat să facă în trecut. El află acum că lumea este vie, atât la niveluri care sunt văzute, cât și nevăzute.

De exemplu, Castaneda fusese învățat că atunci când lângă tine se mișcă tufișurile și simți un aer rece care îți trece peste față, acela este vântul. În exemplul de mai sus, șamanul îi amintește că doar pare a fi vântul, pentru că asta este ceea ce cunoaște el. În realitate, vântul, sau briza pe care o simțise pe față și în păr, putea să fie energia unui spirit care se făcea cunoscut. Castaneda a descoperit repede că o astfel de experiență, nu avea să mai fie niciodată „doar vântul”.

Prin filtrele percepției noastre, facem tot ce putem ca să ne potrivim aventurile romantice, prietenii, situația financi-

ară și sănătatea în cadrul pe care l-au stabilit experiențele trecute. Deși aceste limite pot chiar să funcționeze, oare cât de bine ne slujesc ele, de fapt? De câte ori am reacționat la viață într-un mod pe care l-am învățat de la altcineva, și nu pe baza a ceea ce ne-au învățat experiențele noastre? De câte ori nu ne-am împiedicat singuri să ne bucurăm de mai multă abundență, de relații mai profunde sau de un loc de muncă mai împlinitor, doar pentru că ocazia care ni s-a arătat pe cale semăna cu una din trecutul nostru, și am preferat să o luăm în direcția opusă?

Suntem acordați la lumea noastră

În contextul Matricei Divine, noi facem parte din fiecare fir de iarbă, din fiecare piatră și din fiecare curs de apă. Facem parte din fiecare picătură de ploaie – și chiar din aerul rece care ne biciuiește fața când ieșim din casă, dimineața.

Dacă legătura cu tot ce este în lumea noastră e așa de profundă, atunci este logic că ar trebui să vedem dovezi ale acestei legături în viața noastră, în fiecare zi. Poate că, de fapt, chiar vedem astfel de dovezi – poate că le vedem deja zi de zi, numai că ele apar în moduri în care nu le recunoaștem, sau poate nu le observăm întotdeauna.

Cu toții știm că, cu cât ne aflăm mai mult în prezența oamenilor, a locurilor și a lucrurilor care ne înconjoară, cu atât ne simțim mai în largul nostru cu acestea. Cei mai mulți dintre noi ne simțim mai bine când intrăm în sufrageria casei noastre, decât în „sufrageria” unui hotel dintr-un alt oraș. Deși poate că hotelul este mai nou și are tapiseria, covoarele și cuverturile cele mai moderne, pur și simplu, nu ne simțim „ca acasă”. Când avem o astfel de experiență, confortul nostru vine dintr-o acordare fină a energiei subtile, care ne pune în echilibru cu lumea noastră – numim acest echilibru, *rezonanță*.

Într-o anumită măsură, suntem în rezonanță cu totul – de la mașina și până la casa noastră (chiar și cu aparatele pe

care ne bazăm în fiecare zi); de aceea, prin simpla noastră prezență afectăm alți oameni, împrejurimile și lumea în care trăim. Așa că n-ar trebui să ne surprindă că, atunci când se schimbă ceva înlăuntrul nostru sau în lucrurile din jurul nostru, acele schimbări apar și în viața noastră – și chiar așa și este.

Uneori, aceste transformări apar în mod subtil. De exemplu, eu am avut o mașină americană, care avea peste trei sute de mii de mile la bord când am vândut-o, în 1995. Întotdeauna făcusem tot posibilul ca să am grijă de „bătrâna mea prietenă” – o mașină sigură, care arăta ca nouă și mă ducea în siguranță peste tot, din munții din Colorado și până pe dealurile din Napa, California, și înapoi în deșertul din nordul New Mexico.

Deși mașina pornea întotdeauna și mergea perfect când o conduceam eu, „se strica” invariabil, de fiecare dată când o împrumutam altcuiva. Ba îi apărea un zgomot nou la motor, ba se mai aprindea un beculeț de avertizare pe bord, sau pur și simplu nu mai mergea, atunci când la volan se afla o altă persoană, a cărei atingere era diferită. Apoi, de îndată ce îmi reluam locul pe scaunul șoferului și o duceam la mecanic, problema se „vindeca de la sine” și dispărea misterios.

Deși mecanicul m-a asigurat că „genul ăsta de lucruri se întâmplă tot timpul”, sunt sigur că, după vreo câteva astfel de alarme false, a început și el să se îndoiască, când îmi vedea Pontiacul cu trei sute de mii de mile la bord, intrând în parcare la lui. Nu pot să dovedesc asta în mod științific, dar am vorbit cu destui oameni, ca să-mi dau seama că experiența nu este ceva neobișnuit. Pur și simplu, lucrurile care ne cunosc la fel de bine cum le cunoaștem și noi, par să funcționeze mai bine, atunci când se află în prezența noastră. Totuși, uneori, rezonanța noastră cu lumea ne apare în moduri mai puțin subtile, cu mesaje mai greu de trecut cu vederea – ca în exemplul următor.

În primăvara lui 1990, îmi părăsisem cariera din industria apărării și locuiam temporar în San Francisco. În timpul

zilei, elaboram seminarii și scriam la prima carte, iar în timpul nopții lucram ca și consilier. Astfel, ofeream îndrumări oamenilor, pentru a înțelege puterea emoțiilor în viața personală și rolul pe care îl joacă acestea în relațiile noastre. Una dintre primele mele cliente mi-a vorbit despre o relație, care este un exemplu foarte frumos pentru cât de profundă – și chiar, cât de literală – poate să fie rezonanța noastră cu lumea.

Ea mi-a descris relația îndelungată cu bărbatul din viața ei, ca pe o „primă întâlnire fără sfârșit”. De peste zece ani, erau împreună într-o relație care părea blocată fără nicio speranță. Conversațiile lor despre căsătorie păreau să sfârșească întotdeauna în dezacorduri pline de amărăciune, dar nu se simțeau bine când erau despărțiți și voiau să-și petreacă viața împreună. Într-o seară, clienta mea mi-a vorbit despre o experiență de rezonanță, care era atât de clară și de puternică, încât nu mai putem să ne îndoim de existența unei astfel de legături cu lumea noastră.

„Spune-mi, cum ți-a mers în ultima săptămână?”, am întrebat-o. „Cum stau lucrurile acasă?”

„Of, n-ai să crezi ce s-a întâmplat”, începu ea. „Ce săptămână bizară! Mai întâi, eu și prietenul meu ne uitam la TV, stând pe canapea – și deodată am auzit cum ceva cade cu zgomot în baie. Când ne-am dus să vedem ce s-a întâmplat, n-ai să ghicești niciodată ce-am găsit.”

„N-am cum să ghicesc, nu pot nici să-mi imaginez”, i-am spus, „dar acum *chiar* că m-ai făcut curios... ce s-a întâmplat?”

„Păi, țeava de apă caldă de sub chiuvetă explodase și smulsese din țâțâni ușa dulăpiorului de toaletă, bufnind-o de peretele din față”, răspunse ea.

„Uau!”, am spus eu. „N-am auzit așa ceva în viața mea.”

„Și asta nu e tot”, a continuat ea. „Mai urmează! Ne-am dus în garaj să luăm mașina, iar acolo era apă caldă peste tot – boilerul explodase și el. Apoi, când am scos mașina din garaj, pe alee, a explodat furtunul de la radiatorul mașinii, astfel că toată aleea s-a umplut de antigel fierbinte!”

Ascultam ce-mi spunea femeia – și am recunoscut imediat structura. „Ce se întâmplase acasă, în ziua aceea?”, am întrebat. „Cum ai descrie relația voastră?”

„E simplu”, izbucni ea. „Casa aia era ca o *oală sub presiune*.” Dintr-o dată, a tăcut și s-a uitat la mine. „Doar nu crezi că tensiunea din relația noastră are ceva de a face cu tot ce s-a întâmplat?”

„În lumea mea”, i-am răspuns eu, „*totul* are de a face cu ceea ce s-a întâmplat. Suntem acordați la lumea noastră, iar lumea ne arată, în mod fizic, energia a ceea ce experimentăm emoțional. Uneori, indicația este subtilă, însă, în cazul tău, ea a fost chiar exactă – casa a oglindit literalmente tensiunea din relația cu prietenul tău. Și a făcut asta prin însăși esența care este folosită de mii de ani, pentru a reprezenta emoțiile: apa. Ce mesaj puternic, frumos și clar ai primit din câmpul cuantic! Acum, ce-ai să faci cu el?”

Cheia 17: Matricea Divină oglindește, în lumea noastră, relațiile pe care le creăm în contextul creștințelor noastre.

Fie că recunoaștem sau nu legătura de rezonanță dintre noi și realitatea din jurul nostru, ea există prin Matricea Divină. Dacă avem înțelepciunea să înțelegem mesajele care ne vin prin mediul care ne înconjoară, relația noastră cu lumea poate să ne fie un învățător puternic – iar, uneori, chiar să ne salveze viața!

Atunci când mesajul este o atenționare

În viața mamei mele, pe lângă cei doi fii ai ei, cea mai bună prietenă a ei este un ghemotoc de energie de vreo patru kg, îngrămadit în corpul unui terrier, numit Corey Sue (Corey, pe scurt). Călătoresc mult, fac turnee și seminarii în țară, dar îmi fac mereu timp să o sun pe mama, cel puțin o dată pe săptămână, să văd ce mai face și să-i spun ce mai fac eu.

Chiar înainte de turneul de prezentare a cărții, *Efectul Isaia*, am sunat acasă într-o duminică după-amiază și mama mi-a mărturisit că era îngrijorată din cauza lui Corey. De ceva vreme, nu mai era ca de obicei și nu prea mânca bine, așa că mama o dusesse la veterinar, să vadă dacă are vreo problemă. I se făcuseră o serie de radiografii, care arătau ceva la care nu se aștepta nimeni. Dintr-un motiv inexplicabil, radiografiile lui Corey indicau grupuri de pete mici, albe, pe plămâni – pete care nu ar fi trebuit să fie acolo. „N-am mai văzut așa ceva la un câine”, i-a spus mamei, veterinarul uimit. S-a luat decizia să se mai facă și alte analize, ca să-și dea seama ce înseamnă petele acelea.

Era clar că mama își făcea griji pentru cătea, dar eu, ascultându-i povestea, am început să mă îngrijorez din alt motiv. I-am împărtășit principiul rezonanței și i-am spus cum suntem acordați cu lumea noastră, cu mașinile și chiar cu animalele noastre de companie. I-am povestit o serie de cazuri în care animalele au preluat boala stăpânului, cu săptămâni sau luni înainte ca problemele să apară în corpul persoanelor care le îngrijeau. Aveam sentimentul că același lucru se întâmpla și în cazul lui Corey și al mamei.

După ce am lămurit-o că viața e plină de astfel de mesaje, mama a fost de acord să meargă la medic pentru o consultație, săptămâna următoare. Deși nu simțea niciun fel de disconfort, iar aparențele exterioare nu ar fi îndemnat-o să se ducă la consultație, a fost de acord să se programeze și la o radiografie la plămâni.

Probabil că deja vă dați seama încotro se îndreaptă povestea asta și de ce o spun aici. Spre surprinderea mamei, radiografia a dezvăluit o pată dubioasă pe plămân, care nu fusese acolo la consultația ei anterioară – cu mai puțin de un an înainte. După alte analize, mama a descoperit că avusese o cicatrice pe plămânul drept, de la o boală care se vindecase în copilărie, iar pata respectivă devenise canceroasă. După trei săptămâni, a făcut o operație și i s-a extirpat o treime din plă-

mânul drept. După aceea, vorbeam cu doctorul în salon, care îmi repeta cât de „norocoasă” fusese mama că formațiunea fusese detectată devreme, mai ales că nu fuseseră niciun fel de simptome care să o avertizeze de existența ei. Înainte de operație se simțise minunat și își trăia viața cu Corey, cu fiii ei și cu minunata ei grădină, fără nici cea mai mică bănuială că ceva ar putea să nu fie în regulă.

Acest exemplu ne arată cum putem să aplicăm oglinzile în viața noastră. Pentru că mama și cu mine învățaserăm să citim mesajele pe care ni le arată viața la fiecare moment și pentru că am avut suficientă încredere în limbaj, încât să-i dăm curs printr-o acțiune practică, povestea a avut un sfârșit fericit: mama și-a revenit după operație. Acum, când scriu această carte, e foarte bine și de șase ani nu mai are cancer.

E destul de interesant că petele de pe plămânii lui Corey, care inițial ne avertizaseră să-i facem analize mamei, au dispărut și ele complet. Corey și cu mama au mai fost împreună și sănătoase timp de șase ani, cu toată bucuria pe care o găseau una la cealaltă și în ritualurile lor zilnice.

(*Notă:* Corey Sue a părăsit această lume în timp ce se edita această carte, din cauza vârstei ei înaintate. Când a murit, împlinise aproape cincisprezece ani – ceea ce înseamnă aproape o sută de ani, în „ani câinești”, pentru rasa ei. A trăit perioada de după operația mamei și petele ei pe plămâni, sănătoasă și cu o strălucire care aducea bucurie în viața oricui intra în contact cu ea. După cum spunea mama: „Nimeni nu era un străin pentru Corey Sue.” Iubea pe oricine întâlnea și comunica acest lucru printr-un sărut umed și blând, de neuitat pentru toți cei care au cunoscut-o.)

Deși probabil că nu se poate dovedi științific că boala lui Corey a avut vreo legătură cu ceea ce i s-a întâmplat mamei, putem să spunem că sincronicitatea dintre cele două experiențe este semnificativă. Și pentru că acesta nu este un incident izolat, se poate spune că, atunci când vedem astfel de sincronicități, există o corelație. Poate că astăzi nu reușim să

înțelegem pe deplin legătura, dar cred că am putea să o mai studiem încă cincizeci de ani, fără să o înțelegem complet. Însă, putem să aplicăm în viața noastră ceea ce știm. Atunci când o facem, întâmplările de zi cu zi devin un limbaj bogat, care ne dezvăluie cele mai intime secrete.

Deci, într-o lume în care viața însăși oglindește cele mai profunde credințe ale noastre, puține lucruri pot rămâne cu adevărat secrete. La urma urmei, probabil că este mai puțin important cum ne apar neașteptatele întorsături pe calea vieții – dar e mai important dacă recunoaștem sau nu limbajul care ne avertizează despre aceste întorsături.

Cele mai mari frici ale noastre

Pentru că Matricea Divină ne reflectă în mod constant credințele, sentimentele și emoțiile, prin întâmplările din viața noastră, lumea de zi cu zi ne dezvăluie secrete despre cele mai profunde tărâmurile sinelui nostru ascuns. În oglinzile noastre personale, ni se arată cele mai adevărate convingeri, iubiri și frici ale noastre. Lumea este o oglindă puternică (și, adesea, ea trebuie luată literal), o oglindă care nu este întotdeauna ușor de înfruntat. Cu sinceritate deplină, viața ne pune în față o fereastră directă către realitatea supremă a credințelor noastre, și uneori, propriile reflexii ne parvin în moduri la care nu ne-am aștepta niciodată.

Îmi amintesc un incident care s-a întâmplat într-o seară, la o băcanie Safeway dintr-o suburbie a Denverului, în 1989. Pe drumul de la serviciu spre casă, mă oprisem să iau câte ceva pentru cină, așa cum făceam deseori. Cum rătăceam prin raionul de conserve, mi-am ridicat ochii de pe lista de cumpărături și am observat că în afară de mine mai era o mamă cu fetița ei, pe care o ducea în coșul de cumpărături.

Era clar că se grăbeau și arătau la fel de fericite că trebuie să facă cumpărături la sfârșitul unei zile lungi, pe cât eram și eu.

Mi-am concentrat din nou atenția pe târguieli, când, dintr-o dată, am tresărit la țipătul unui copil. Nu era doar un scâncet obișnuit: Volumul și intensitatea o concureau pe Ella Fitzgerald în reclamele la Memorex. Fetița era singură în căruciorul de cumpărături și era absolut înspăimântată. În câteva secunde, apărură și mama, calmându-și fetița. Copilul s-a oprit imediat din plâns și viața a revenit la normal pentru toată lumea. Deși cu toții am mai văzut asemenea scene, în seara aceea ceva părea să fie altfel. Dintr-un motiv oarecare, în loc să ignor un incident atât de obișnuit, chiar am fost atent la ceea ce se întâmpla. Ochii mei s-au pornit instinctiv să cerceteze culoarul. Tot ce am văzut a fost că mama se depărtase de cărucior, lăsându-și pentru o clipă singură copila, în vârstă de doi-trei anișori. Asta fusese totul – pur și simplu, fetița rămăsese singură.

De ce era așa de înspăimântată? Mama ei dispăruse doar o clipă din vedere și se afla pe celălalt culoar. Oare ce să fie atât de înspăimântător la o astfel de situație, pentru un copil înconjurat de o lume de conserve colorate și de etichete frumoase, când nu e nimeni în jur, să-l descurajeze de la explorare? Oare de ce nu și-ar spune fetița, pur și simplu: *Hei, iată-mă singură cu toate conservele astea frumoase de supă, albe și roșii. Cred că am să explorez fiecare rând, o să le iau una câte una și o să mă distrez de minune!* Oare de ce perspectiva de a fi singură – fie doar și pentru o clipă – atinge ceva atât de profund în ea, la acea vârstă fragedă, încât instinctul ei este să țipe din toți bojocii?

În altă seară, programasem o ședință de consiliere cu o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, cu care mai lucrasem înainte. Ședința a început ca de obicei: Ea s-a relaxat în fotoliul de răchită din fața mea, iar eu am rugat-o să descrie întâmplările din săptămâna care se scursese de la ultima noastră întâlnire. A început prin a-mi spune despre relația pe care

o avea cu soțul ei – o relație ce dura de aproape optsprezece ani. În mare parte, căsnicia și-o petrecuseră certându-se, uneori chiar violent. Aproape zilnic primea critici pentru orice, de la cum se îmbrăca și până la cum se ocupa de gospodărie și cum gătea. Îmi spunea că și în pat se simțea ca și cum n-ar fi fost niciodată suficient de bună.

Deși tratamentul pe care îl descria era ceva destul de obișnuit, în ultima săptămână situația se înrăutățise. Soțul ei se înfuriase atunci când îl întrebase despre „orele suplimentare” și nopțile pe care le petrecea la birou. Se simțea groaznic cu bărbatul pe care îl iubise și în care avusese încredere atâta amar de vreme. Acum, disconfortul ei era amplificat și de amenințarea foarte reală a violenței fizice – ca rezultat al emoțiilor scăpate de sub control ale soțului ei.

Recent, după cearta care se terminase iar cu bătaie, soțul ei plecase de acasă. Nu lăsase niciun număr de telefon, vreo adresă sau vreo indicație că avea să mai revină vreodată – pur și simplu, plecase. În sfârșit, omul care făcuse viața acesteia femeii atât de mizerabilă și care îi amenințase siguranța cu puternice izbucniri emoționale și abuzive plecase.

Ascultând-o cum descria plecarea lui, așteptam un semn de ușurare. Însă, în loc de asta, s-a întâmplat ceva uimitor. Femeia a început să suspine necontrolat, dându-și seama că omul ieșise din viața ei. Când am rugat-o să descrie ce simțea, ceea ce am auzit era departe de hotărârea sau de ușurarea pe care le-aș fi așteptat. De fapt, spunea că simte durerea singurătății. Îmi spunea că se simte „dărâmată”, „absolut distrusă” în absența soțului ei. Curios, acum când avea ocazia să trăiască fără critici, fără insulte și fără abuzuri, ea era tristă. De ce?

Răspunsul la acest „de ce” este același, în ambele situații pe care le-am descris. Oricât de diferite ar fi una de cealaltă, ele au un fir comun. Se prea poate ca teroarea pe care a simțit-o fetița la supermarket și disperarea pe care o simțea femeia al cărei soț violent plecase, să aibă prea puțină legătură

ră cu persoanele care le părăsiseră. Mama fetei și soțul femeii serveau amândoi drept catalizatori ai unui tipar subtil, dar foarte puternic, care se află imprimat atât de profund în fiecare dintre noi, încât este aproape de nerecunoscut... și adesea este uitat cu desăvârșire.

Tiparul acesta este tiparul fricii.

Iar frica poartă multe măști, în cultura noastră. Deși ea joacă un rol cheie în modul în care construim totul – de la prietenii și cariere, până la relații amoroase și la sănătatea trupului nostru – frica iese la suprafață aproape în fiecare zi, ca un tipar în viețile noastre, dar pe care nu-l recunoaștem. Interesant este că acest tipar se poate nici să nu fie al nostru.

Atunci când avem o experiență care scoate la suprafață puternice emoții negative, este posibil ca, indiferent ce *credem* că a provocat acea izbucnire de frică, să se fi întâmplat ceva cu totul diferit – ceva atât de profund și de primitiv, încât este ușor de trecut cu vederea... adică, ușor, până în clipa în care ne iese în cale în așa fel, încât să nu mai poată fi interpretat greșit.

Fricile noastre universale

Dacă citiți această carte, sunt destule șanse ca deja să fi analizat multe relații din viața voastră. În explorările voastre, cu siguranță că ați cules informații despre oamenii care v-au declanșat anumite emoții și despre motivul pentru care au făcut-o. De fapt, probabil că vă cunoașteți atât de bine, încât, dacă v-aș întreba despre viața și trecutul vostru, ați putea să-mi dați toate răspunsurile potrivite, astfel că orice chestionar cu întrebări terapeutice să ducă la concluzia potrivită. Și tocmai în aceste răspunsuri perfecte și acceptabile, se poate să treceți cu vederea singura structură – și cea mai profundă – care v-a impregnat viața, încă din ziua în care v-ați născut. Tocmai acesta este motivul pentru care eu îi invit pe participanții la seminarii să completeze un formular, în care să

identifice cele mai mari tipare pe care le-ar considera „negative”, la persoanele care i-au îngrijit în copilărie.

Întreb despre tiparele negative, pentru că rareori am văzut oameni blocați în tiparele pozitive ale bucuriei. Aproape în totalitate, situațiile care îi fac pe oameni să se simtă blocați au rădăcini în ceea ce considerăm a fi sentimente negative. Acestea sunt emoțiile pe care le avem în legătură cu propriile noastre experiențe și cu ceea ce înseamnă ele pentru noi. Și chiar dacă nu putem schimba ce s-a întâmplat, putem să înțelegem *de ce* ne simțim așa cum ne simțim și să încercăm să schimbăm semnificația pe care o au pentru noi.

După ce termină de scris, le cer participanților să vorbească despre caracteristicile pe care le-au notat ca fiind calități negative ale persoanelor care le-au îngrijit în copilărie, atât la cele de sex feminin, cât și la cele de sex masculin. Pentru cei mai mulți oameni, aceste persoane sunt tatăl și mama care i-au născut, iar pentru alții părinții lor adoptivi. În cazul unora este vorba despre frații sau surorile mai mari, sau despre alte rude și prieteni de familie. Indiferent despre cine e vorba, întrebarea se referă la persoanele care i-au îngrijit în perioada de formare a vieții lor – până la vârsta pubertății.

În încăpere dispare orice urmă de timiditate, iar participanții încep să strige în gura mare care sunt calitățile negative pe care le-au notat, mai repede decât pot eu să le scriu pe flip chart. Imediat, se întâmplă ceva interesant: De îndată ce o persoană spune cuvântul care îi descrie amintirea, o altă persoană menționează același sentiment – și adesea, chiar același cuvânt. La toate seminariile apar aproape aceleași adjective, printre care se numără:

Furios	Rece	Indisponibil	Critic
Judecă mereu	Abuziv	Gelos	Strict
Își impune controlul	Invizibil	De temut	Necinstit

În încăpere se simte o ușurare, iar oamenii încep să râdă de ceea ce aud. Dacă nu am ști că nu e așa, am putea să credem că venim cu toții din aceeași familie.

Asemănarea dintre cuvinte e mai mult decât o simplă coincidență. Cum se poate ca atât de mulți oameni, din atâtea medii diferite, să aibă experiențe atât de similare? Răspunsul la acest mister este tiparul impregnat profund în țesătura conștiinței noastre colective – tiparul fricilor noastre esențiale, *universale*.

Tiparele universale de frică pot fi atât de subtile în modul de exprimare, și atât de dureroase când sunt readuse în memorie, încât ne creăm cu îndemânare măști care să le facă suportabile.

La fel cum o amintire dureroasă de familie este întotdeauna prezentă, dar rareori se discută despre ea, am căzut de acord, în mod subconștient, să deghizăm rănilor trecutului nostru colectiv, în moduri care să fie acceptabile social. Suntem atât de pricepuți la a ne ascunde cele mai mari frici, încât, cu intenții și scopuri diferite, motivele inițiale ale acestor răni sunt uitate pentru totdeauna, iar tot ce ne mai rămâne este modul lor de manifestare – adică, să le punem în scenă.

Tot așa cum, probabil, femeia care își pierduse soțul sau fetița de la supermarket nu erau conștiente de ce se simțeau și reacționau astfel, nici noi nu știm. Datorită modurilor în care ne mascăm fricile, nu este nevoie să vorbim niciodată despre cele mai profunde răni din viața noastră. Însă ele rămân în noi, zăbovesc acolo nerezolvate, până când se întâmplă ceva și, pur și simplu, nu mai putem să nu le băgăm în seamă. Când ne dăm voie să pătrundem ceva mai profund în aceste momente puternice ale vieții noastre, fără nicio mască, descoperim că, pe cât de diferite par să fie fricile noastre, ele se reduc, la unul dintre cele trei tipare de bază (sau o combinație a lor): frica de despărțire sau de a fi părăsiți, frica de a fi nevrednici și frica de a ne abandona și de a avea încredere.

Să le explorăm pe fiecare în parte.

*Prima frică universală: frica de despărțire
și de a fi părăsiți*

Aproape fiecare dintre noi suntem străbătuți de sentimentul că suntem singuri. În fiecare persoană și în fiecare familie, există un sentiment nerostit că, într-un fel, suntem despărțiți de persoana care răspunde de existența noastră. Simțim, undeva în cețurile amintirilor noastre străvechi, că am fost aduși aici și apoi părăsiți, fără niciun fel de explicații sau motive.

Și de ce ne-am aștepta să ne simțim altfel? Deși avem științe cu care putem să ducem omul pe lună și să traducem tot codul nostru genetic, încă nu știm cu adevărat cine suntem. Și este clar că nu știm sigur cum am ajuns aici. Ne simțim natura spirituală lăuntrică, dar căutăm să ne validăm ceea ce simțim. De la literatură și filme și până la muzică și cultură, facem o distincție între locurile noastre de aici, de pe Pământ, și un paradis îndepărtat, care se află altundeva. În Occident, ne afirmăm separarea de Creator, prin frumoasa rugăciune din Biblie care descrie această relație: Rugăciunea Domnului.

De exemplu, versiunea occidentală obișnuită începe cu: „Tatăl nostru, care ești în Ceruri”, astfel recunoscând această separare. În această interpretare, noi suntem „aici”, iar Dumnezeu este altundeva, departe. Pe de altă parte, textele aramaice originale oferă o perspectivă diferită asupra relației noastre cu Tatăl Ceresc. O traducere a aceleiași fraze începe astfel: „Tu, Cel Care Radiezi: Tu strălucești înlăuntrul nostru, în afara noastră – chiar și întunericul strălucește – când ne amintim”², subliniind astfel ideea că nu suntem separați de Creator și el nu se află undeva departe. Forța creatoare a Tatălui – oricare ar fi înțelesul pe care l-am da acestui cuvânt – nu este numai cu noi, ci *este* noi și impregnează tot ceea ce cunoaștem ca fiind lumea noastră.

Descoperirea Codului lui Dumnezeu în 2004 și mesajul care reiese din transpunerea ADN-ului a tot ce este viață, în literele vechilor alfabetelor ebraic și arab, pare să sprijine aceas-

tă traducere. Urmând indiciile din cartea mistică *Sepher Yetzirah*, din secolul întâi, descoperim că fiecare dintre elementele care ne compun ADN-ul corespunde unei litere din aceste alfabet. Când facem și înlocuirile respective, descoperim că, de fapt, primul strat de ADN din corpurile noastre pare să sprijine vechea observație că peste tot – chiar și în noi – sălășluiește o inteligență măreață. Traducerea literală a ADN-ului omenesc este „Dumnezeu/Eternul înlăuntrul corpului”³.

Când trăim cu o frică în viață, chiar dacă nu suntem conștienți ce anume este, ea creează în corpurile noastre o predispoziție emoțională – o experiență care este descrisă adesea ca o „situație declanșatoare” sau ca un „buton super-sensibil”. Această predispoziție se manifestă sub forma unor idei bine stabilite, pe care le avem despre cât de „drept” sau de „greșit” este ceva, sau despre modul în care „ar trebui” să se desfășoare o situație. Situațiile declanșatoare și butoanele noastre super-sensibile conțin promisiunea că vom crea relațiile care ne arată ce frică anume cere să fie vindecată. Cu alte cuvinte, aceste situații declanșatoare ne vor arăta fricile noastre – și cu cât ele sunt mai dinamice, cu atât frica este mai profundă. Și rareori se înșeală.

Astfel că, dacă nu vă amintiți în mod conștient frica voastră de despărțire și de părăsire, de exemplu, se prea poate ca ea să apară în viața voastră, în modul în care o așteptați cel mai puțin și la momentele cele mai nepotrivite. În relațiile amoroase, în cariera voastră și în prietenii, de exemplu, de obicei sunteți „cel care părăsește” sau „cel părăsit”?

Sunteți cel care întotdeauna află ultimul că relația s-a terminat? Căsătoriile, locurile de muncă și prietenii perfecte par să se sfârșim chiar în fața ochilor voștri, fără niciun avertisment și fără vreun motiv aparent? Iar când aceste relații eșuează și se destramă, vă simțiți distruși?

Sau poate că vă aflați de partea cealaltă. Vă părăsiți mereu relațiile, cariera, prietenii, atunci când acestea încă merg foarte bine, doar pentru a evita să fiți răniți? Vă treziți că

spuneți ceva de genul: „Asta este _____ perfectă [umpleți voi spațiul alb]. Mai bine să plec acum, cât lucrurile încă merg bine, înainte să se întâmple ceva și să fiu rănit.” Dacă acesta este genul de scenariu care s-a desfășurat sau se desfășoară în viața voastră, se poate ca acesta să fie modul vostru – creat cu măiestrie și acceptabil social – de a vă masca cea mai profundă frică de părăsire și de despărțire.

Repetând aceste tipare, relație după relație, poate că veți reduce durerea fricii, până la un nivel cu care să vă puteți descurca. Poate, veți reuși chiar să o duceți așa toată viața. Dar, în schimb, suferința se transformă într-o diversiune. Ea devine modul vostru de a nu vă confrunța cu frica universală că ați fost separat de întregimea Creatorului vostru, părăsiți și, într-un sfârșit, uitați. Cum puteți să găsiți vreodată iubirea, încrederea și apropierea după care tânjiți, dacă întotdeauna plecați sau sunteți lăsați în urmă, tocmai când ați ajuns atât de aproape?

A doua frică universală: frica de a nu fi vrednici

Aproape în toate culturile și în toate societățile din lumea noastră există un sentiment pe care îl are orice persoană – acela că, într-un fel, nu suntem destul de buni. Simțim că nu merităm să ne fie recunoscută contribuția în familie, în comunitate și la locul de muncă. Simțim că nu merităm să fim onorați și respectați ca ființe omenești. Uneori, chiar ne surprindem având sentimentul că nu suntem suficient de buni ca să trăim. Sentimentul acesta al nevredniciei poate să nu fie întotdeauna la nivel conștient, dar el se află acolo tot timpul și servește drept bază pentru modul în care abordăm viața și relațiile cu alți oameni. Ca maestri ai supraviețuirii emoționale, ne trezim adesea derulând scenarii care pun în scenă valorile imaginare pe care ni le atribuim.

De exemplu, fiecare dintre noi are vise, speranțe și aspirații, să împlinească ceva mai mareț în viață; adesea, chiar aducem argumente pentru care nu vom reuși niciodată să

împlinim acel ceva. Așa cum am văzut în capitolele anterioare, emoțiile sunt un limbaj în sine – sunt tocmai limbajul la care reacționează Matricea Divină. Când ne simțim ca și cum nu vom putea să ne realizăm cele mai mărețe vise, Matricea ne trimite, pur și simplu, materialul de lucru pe care i l-am furnizat: întârzieri, provocări și obstacole.

Deși poate că ne dorim lucruri mai mărețe, îndoiala care vine din adâncul nostru, până la urmă, își are rădăcinile în sentimentul propriei noastre nevrednicii. Gândim: *Oare sunt suficient de bun ca să am parte de asemenea bucurie în viață?* Și de ce să ne așteptăm să ne simțim altfel? În tradiția occidentală iudaică și creștină, cei în care avem încredere și pe care îi respectăm ne-au spus că, într-un fel, suntem ființe „inferioare”. Nu suntem la fel de buni ca îngerii paradisului, sau ca sfinții de la care învățăm. Aceeași tradiție a convins multă lume că, prin simplul fapt că ne aflăm pe lumea asta, avem nevoie să fim mântuiți de viața însăși, din motive care – ni se spune – sunt mai presus de ceea ce putem noi să înțelegem.

În toată povestea lui Iisus, veche de două mii de ani, suntem comparați cu amintirea construită, condensată și adusă în față a vieții unui bărbat la nivelul căruia n-o să putem ridica niciodată. Uneori, comparațiile sunt avertismente serioase, care sugerează că s-ar putea să fim condamnați la o viață de apoi foarte dură, dacă nu trăim într-un anume fel. Alteori, ele sunt mai blânde și doar ne amintesc că nu suntem corespunzători, prin întrebări sarcastice de genul: „*Cine te crezi – Iisus Christos?*”, sau „*Și cum o să ajungi acolo... o să mergi pe apă?*” De câte ori nu ați auzit aceste remarci sau altele asemenea, care vă spun că, deși faceți tot ce puteți ca să duceți o viață bună, niciodată nu o să fiți la fel de buni sau de vrednici ca un maestru din trecut? Deși rareori luăm în serios asemenea comentarii – la un nivel profund, ele ne amintesc, într-un fel, că nu prea merităm cele mai mari bucurii ale vieții.

Chiar dacă sentimentul nostru de prețuire de sine este puternic, într-o măsură mai mică sau mai mare tot vom da

crezare unor astfel de sugestii. Până la urmă, la un anumit nivel, probabil că le credem cu toții. Ca urmare, ne exprimăm credințele, prin așteptările pe care le avem în legătură cu ceea ce putem să realizăm, prin câtă bucurie ne permitem să simțim și prin succesul relațiilor noastre. Din cauza fricii noastre că nu suntem destul de vrednici pentru a ne bucura de iubire, de acceptare, de sănătate sau de longevitate, fiecare dintre relațiile noastre va reflecta teama noastră de nevrednicie. Iar acest lucru se întâmplă în moduri la care nu ne-am așteptat niciodată.

De exemplu, de câte ori ați acceptat relații care nu sunt chiar ceea ce doriți, dar ați gândit: „Asta e destul de bine, deocamdată”, sau „E un pas către ceva mai bun” etc.? V-ați trezit vreodată spunând: „Mi-ar plăcea să-mi împart viața cu un partener iubitor, grijuliu, blând și empatic, dar...” sau „Asta nu e tocmai locul de muncă unde pot să-mi exprim talentele și darurile, dar...”, după care ați exprimat toate motivele pentru care visele voastre nu se pot realiza atunci?

Dacă în viața voastră s-au desfășurat astfel de scenarii sau altele similare, probabilitatea ca ele să fie niște măști create cu măiestrie, pe care le folosiți pentru a vă pune la îndoială vrednicia este foarte mare. Prin relațiile personale și de afaceri, vă reamintiți mereu credințele voastre esențiale despre cine sunteți – credințe care cer o vindecare într-un plan superior.

A treia frică universală: frica să ne abandonăm și să avem încredere

Ați avut vreodată o relație de orice fel, în care nivelul vostru de încredere să fie atât de complet, încât să vă abandonați sinele individual, pentru a cunoaște un altul, mai mare? Ca să fie clar, nu vorbesc despre a vă ceda puterea în orice situație. Invers, experiența despre care întreb este una în care știți atât de bine cine sunteți, încât vă permiteți să vă abandonați credințele despre ce sau cine ar trebui să fiți, în schimbul unei posibilități mărețe – a ceea ce ați putea să deveniți.

În fiecare dintre noi există un sentiment că nu suntem în siguranță dacă facem așa – nu suntem în siguranță dacă avem încredere în alți oameni, în înțelepciunea corpurilor noastre sau în pacea lumii noastre. Și de ce ar trebui să gândim altfel? Nu trebuie să căutăm mai departe de știrile de seară, ca să găsim o grămadă de motive care să ne justifice sentimentele. În fiecare zi, ni se arată exemple de comportament care par să justifice – și chiar să perpetueze – sentimentul că trăim într-o lume înfricoșătoare și periculoasă. De la teroarea, crimele și atacurile pe care le vedem în lumea largă, până la cazurile de încredere înșelată și trădare, cu care ne confruntăm în viața noastră personală, și la mulțimea de probleme de sănătate despre care ni se atrage atenția în fiecare zi – planeta pe care o numim „acasă”, chiar poate să arate ca un loc îngrozitor.

Până la urmă, sentimentul nostru de siguranță în lume, trebuie să vină din siguranța pe care o simțim înlăuntrul nostru. Pentru a experimenta această siguranță, trebuie să avem încredere – trebuie să ne întrebăm dacă acordăm încredere inteligenței universului, care este inerentă tuturor situațiilor și în tot ce este viață.

Dacă nu avem încredere, atunci trebuie să ne întrebăm *De ce?* Cine sau ce experiență ne-a învățat că lumea noastră nu este un loc sigur și că nu este bine să avem încredere?

De exemplu, credeți în procesul vieții? Când vedeți că universul v-a aruncat o minge neașteptată la fileu, vouă sau unei persoane iubite, sau unui animal de companie, vă mutați imediat într-un loc mental al învinovățirii, pentru a vă putea simți protejați? Când copiii voștri pleacă la școală dimineața, vă îngrijorați că s-ar putea să li se întâmple ceva și să nu fie în siguranță, sau știți că sunt în siguranță, până în clipa în care simțiți bucuria de a-i întâmpina la întoarcerea acasă?

Deși este sigur că toate lucrurile înfricoșătoare pe care le vedem în jurul nostru fac parte dintr-o realitate, cheia pentru a ne elimina fricile este că ele nu trebuie să facă parte neapărat din realitatea *noastră*. Asta poate să sune ca o naivă fi-

Iosofie New Age, dar, în realitate, ea este o credință foarte veche, care se sprijină pe ultimele evoluții ale științei. Știm că Matricea Divină există și că ea reflectă în viețile noastre ceea ce gândim, ceea ce simțim, emoțiile și credințele inimii și ale minții noastre. Suntem conștienți că o mică și subtilă schimbare în modul în care ne vedem pe noi înșine este tot ce ne trebuie, pentru ca acea schimbare să fie oglindită în starea noastră de sănătate, în cariera și în relațiile noastre. În acest punct, devine evidentă natura absurdă a acestui cerc vicios al fricii.

Cheia 18: Rădăcina experiențelor noastre „negative” poate fi redusă la una dintre cele trei frici universale (sau o combinație a lor): frica de abandon, sentimentul de nevreddnicie sau lipsa de încredere.

Dacă vrem ca ceva să se schimbe, trebuie să ieșim din acest ciclu și să-i dăm Matricei o altă imagine, pe care să o reflecte. Sună ușor, nu-i așa? Poate părea foarte ușor, dar schimbarea modului în care ne vedem pe noi înșine este, poate, cea mai dificilă practică pe care o vom întâlni vreodată, în viața noastră. Datorită credințelor noastre lăuntrice, în lumea noastră exterioară trăim marea bătălie care se dă în inima și în mintea oricărui om viu – lupta prin care se definește cine credem noi că suntem.

Deși suntem confrunțați cu toate motivele pentru a *nu* avea încredere, ni se cere să găsim o cale, cu ajutorul căreia să ieșim din închisoarea în care ne ține frica noastră. În fiecare zi, experiențele de viață ne cer să ne arătăm nouă înșine cât de multă încredere putem avea... nu să avem încredere oarbă, pur și simplu fără niciun motiv, ci să simțim cu adevărat siguranța și sentimentul de securitate, care sunt ale noastre, în această lume.

CAPITOLUL ȘAPTE

SĂ CITIM OGLINZILE RELAȚIILOR: MESAJE DE LA NOI ÎNȘINE

„Viața e o oglindă, care va reflecta către gânditor, ceea ce acesta gândește spre ea.”

– Ernest Holmes (1887 – 1960),
fondator al Science of Mind

„Împărăția este înlăuntrul tău și este și în afara ta... Nimic din ceea ce este ascuns nu va rămâne nemanifestat.”

– Cuvintele lui Iisus,
înregistrate de Didymos Iuda Toma.
(din textele de la Nag Hammadi)

Pe lângă faptul că este recipientul care conține experiențele noastre, Matricea Divină furnizează și oglinda cuantică, care ne arată ce anume am creat în lumea noastră, prin credințele noastre. Prin relațiile cu alți oameni, ni se pun în față cele mai clare exemple, care ne spun ce sunt cu adevărat acele credințe. Uneori, oglinzile sunt evidente și spunem: „Aha! Deci, așa merg lucrurile.” Dar alteori, ele ne surprind și reflectă realitatea subtilă a unei judecăți care este foarte diferită de ceea ce *credeam* că este opina noastră.

Indiferent ce ne arată și ce ne învață oglinzile, doar petrecându-ne timpul cu alți oameni, le dăm acestora ocazia să declanșeze în noi tocmai emoțiile și sentimentele potrivite, exact la momentele potrivite, ca să ne ajute să ne vindecăm

cele mai mari dureri și cele mai profunde răni. Relațiile ne arată bucuriile și iubirile noastre, dar și fricile noastre. Însă, pentru că rareori rămânem „blocați” în bucurie, relațiile plăcute, în general, nu sunt cele care declanșează lecțiile profunde ale vieții.

Relațiile sunt ocazia pe care o avem de a ne vedea în orice fel imaginabil. De la cele mai dureroase cazuri de trădare a încrederii și până la cele mai desperate tentative pe care le facem ca să ne umplem golul interior, toată lumea – inclusiv colegii noștri de muncă, de clasă, de viață – ne arată ceva despre noi înșine. Dacă avem înțelepciunea să recunoaștem mesajele care sunt reflectate către noi, vom descoperi și credințele care provoacă suferință în viața noastră.

Am cunoscut oameni care spun că o să facă o pauză cu toate relațiile, sau că nu vor să mai aibă nicio relație, pentru că le consideră prea dureroase. Adevărul este că tot timpul suntem într-o relație cu cineva sau cu ceva. Chiar și dacă trăim în vârful muntelui și nu vedem niciodată vreo ființă omească, tot va trebui să interacționăm cu muntele acela și cu noi înșine. În aceste interacțiuni, ni se va arăta adevărata reflexie a credințelor noastre esențiale. Motivul? Pentru că oglinzile din lume nu se opresc niciodată – ele funcționează mereu. Nu există scăpare! Iar oglinzile nu mint niciodată.

Cheia 19: Adevăratele noastre credințe sunt reflectate în cele mai intime relații pe care le avem

Matricea Divină furnizează o suprafață neutră, care reflectă, pur și simplu, ceea ce este proiectat pe ea. Întrebarea este dacă înțelegem sau nu limbajul. Poate ar fi mai bine să punem întrebarea în alt fel: Oare recunoaștem mesajele pe care ni le trimitem noi, *în calitate de* Matrice Divină?

În secolul al 20-lea, fondatorul Science of Mind [Știința Minții], Ernest Holmes, a spus: „Viața este o oglindă; ea va reflecta către gânditor ceea ce acesta gândește spre ea”.¹ Multe tradiții străvechi au recunoscut această conexiune și au pre-

țuit reflexiile din relații, ca fiind calea către întregime și către uniunea cu Divinul. În textele coptilor, ale gnosticilor și ale esenienilor, descoperite în biblioteca de la Nag Hammadi, de exemplu, ni se prezintă o serie de oglinzi cu care se confruntă toată lumea, la un moment dat în viață. Deși poate că aceste oglinzi sunt prezente tot timpul, se pare că există o ordine anume în care ni se dezvăluie și le recunoaștem.

În aceste tradiții spirituale se credea că, pe măsură ce ne vindecăm sentimentele dureroase, putem să stăpânim tiparele care-i permit durerii să existe. Cu alte cuvinte, pentru a depăși frica existentă astăzi în viața noastră, trebuie mai întâi să stăpânim tiparele care îi permit acestei frici să existe.

CINCI OGLINZI STRĂVECHI ALE RELATIILOR

-
- Prima oglindă:* Reflexii ale momentului
- A doua oglindă:* Reflexii a ceea ce judecăm în momentul respectiv
- A treia oglindă:* Reflexii a ceea ce am pierdut, am abandonat sau ni s-a luat
- A patra oglindă:* Reflexii ale nopții întunecate a sufletului nostru
- A cincea oglindă:* Reflexii ale celui mai mare act de compasiune al nostru
-

Figura 12. Oglinzile ce apar în relații, enumerate în ordinea în care ni se dezvăluie de obicei. În general, mai întâi sunt recunoscute oglinzile cele mai evidente, care permit să iasă la suprafață și să se clarifice puterea oglinzilor mai profunde și mai subtile.

În continuare, vom analiza cele cinci oglinzi ce apar în relații – de la cea mai evidentă, până la cea mai subtilă. Prin rezolvarea fiecăreia, pe rând, vom găsi codul care să ne permită vindecarea noastră cea mai spectaculoasă, făcută în cel mai scurt timp. Cercetările științifice au arătat că, schimbând

ceea ce simțim cu privire la ceea ce ni s-a întâmplat în trecut, modificăm chimia corpului nostru, la momentul prezent. Pentru că trăim într-un univers în care ceea ce simțim cu privire la noi înșine se oglindește în lumea din jurul nostru, este mai important ca niciodată să înțelegem ce anume ne spun relațiile noastre și să învățăm să citim mesajul Matricei Divine.

Prima oglindă: reflexii ale momentului

*„Citești fața cerului și a pământului,
dar nu l-ai recunoscut pe cel
care stă înaintea ta
și nu știi cum să citești această clipă.”²*

Evangelhia lui Toma

Animalele sunt oglinzi foarte bune, care declanșează emoțiile subtile pe care le numim „problemele” noastre. În inocența lor de a fi doar cine sunt ele, animalele pot să stârnească sentimente puternice de control și judecăți, despre cum ar trebui sau nu ar trebui să fie lucrurile. Pisicile sunt un exemplu perfect.

Prima mea experiență cu pisicile a început în iarna lui 1980. Lucram pentru o companie de țitei, ca geolog, mă ocupam cu efectuarea testărilor digitale și locuiam într-un mic apartament din Denver. Ca membru al noului departament de servicii tehnice, îmi petreceam cele mai multe zile, seri și sfârșituri de săptămână învățând toate șmecheriile noilor calculatoare și aplicând ceea ce învățam, la conceptele tradiționale ale geologiei țiteiului. Nu prea mă gândisem la un animal de companie, deoarece nu eram suficient de mult timp acasă, pentru a avea grijă de ele.

Într-o sâmbătă, a venit la mine în vizită o prietenă, care mi-a adus un cadou neașteptat: un pisoi drăgălaș, portocaliu cu alb, în vârstă de vreo cinci săptămâni. Fusesse cel mai prăpădit pisoi de la adăpost și a fost numit Tigger, după tigrul din clasa poveste pentru copii, *Winnie the Pooh*. Deși nu

aveam voie să țin animale în apartament, am fost atras imediat de Tigger și mi-am dat seama că prezența lui îmi va aduce atât de multe în viața mea, încât mi l-am dorit imediat. Mi-am spus că avea să fie o chestie temporară și am decis să încalc puțin regulile și să-l păstrez. Și așa, în foarte scurt timp, eu și Tigger am devenit o familie.

Imediat, mi-am dresat noul prieten să țină seama de „zonele interzise” din casa noastră. L-am învățat să nu se suie pe canapele, pe rafturi și pe frigider. Mai ales, nu avea voie să se urce la geam, ca să-l vadă lumea, în timp ce eu eram la lucru. În fiecare zi, veneam acasă și îl găseam dormind într-unul din locurile aprobate. Relația noastră secretă părea să meargă de minune.

Într-o zi, m-am întors mai devreme decât de obicei. Am deschis ușa apartamentului și l-am trezit pe Tigger dintr-un profund somn pisicesc, tocmai pe blatul din bucătărie, de lângă chiuvetă – un loc interzis. A fost la fel de surprins să mă vadă intrând pe ușă, pe cât am fost eu să-l găsesc acolo. A sărit jos imediat, s-a întors la locul lui din pat și a așteptat să vadă ce aveam să fac. Acum, eram curios: să fi fost acesta un incident singular, sau să fie un indiciu că asta se întâmpla de fiecare dată când plecam de acasă? Oare îmi cunoștea atât de bine obiceiurile, încât știa să fie în locul potrivit la momentul potrivit, când ajungeam acasă, în fiecare seară?

În ziua aceea am încercat un experiment. Am ieșit pe balconul care dădea spre o zonă de verdeață și m-am furișat în spatele perdelelor, prefăcându-mă că am plecat la lucru. În câteva minute, Tigger a sărit din pat și s-a dus direct în bucătărie. Crezând că plecasem, a revenit la locul lui preferat, chiar lângă toaster și lângă storcătorul de fructe. Se simțea atât de bine în locul ăsta, că începu să toarcă și adormi curând, lângă chiuvetă – unde nu s-ar fi dus în ruptul capului, dacă ar fi știut că sunt acasă. Abia când am mai vorbit cu prietenii care aveau pisici, am aflat ceea ce orice posesor de felină știa, și anume că nu poți să drezezi o pisică! Desigur, există unele

excepții, dar, în general, pisicile fac ce fac pisicile. Le plac locurile înalte – tocmai teighelele, frigiderule și ferestrele, care sunt zonele interzise. Deși poate că vor ține seama de regulile noastre, atunci când suntem prezenți, dar când sunt singure, pisicile sunt stăpâne în lumea lor.

Oglinzile sunt peste tot

Motivul pentru care spun această poveste este ca să descriu ceea ce „mi-a făcut” comportamentul lui Tigger. Pentru că el era ceea ce era, pur și simplu eu m-am trezit frustrat aproape până la mânie. El mă privea drept în ochi și eram sigur că știe unde îi sunt limitele. Dar tot se comporta altfel decât fusese dresat, și făcea ce voia și când voia.

Poate că nu este o coincidență faptul că, în timp ce aveam problemele mele cu Tigger, am observat același gen de frustrări apărând și la serviciu. Se părea că oamenii pe care îi supravegheam făceau exact ceea ce făcea Tigger: nu erau de acord cu instrucțiunile mele cu privire la proiectele la care lucram. La sfârșitul unei după-amiezi foarte dificile, o colegă a venit la mine și m-a întrebat de ce nu o lăsam, pur și simplu, să-și facă treaba. Îi dădusem ceva de făcut, iar ea simțea că o urmăream, pas cu pas, cum lucrează. Mai târziu, în seara aceea, am intrat în apartament, iar Tigger se afla din nou în zona interzisă, lângă chiuvetă. Iar de data aceasta, când s-a uitat la mine, nici măcar nu s-a sinchisit să se miște. M-am înfuriat foarte tare!

M-am așezat pe canapea, ca să mă gândesc la ceea ce mi se indica – și am observat o paralelă între „lipsa de respect” a lui Tigger pentru regulile mele și ceea ce resimțeam ca fiind aceeași atitudine din partea colegilor mei de muncă. Prin două experiențe simultane, deși aparent fără nicio legătură între ele, atât Tigger, cât și colegii mei îmi arătau ceva foarte important despre mine. Fiecare dintre ei oglindea o structură atât de subtilă, încât nu fusesem conștient de ea

până în momentul respectiv. Aceasta avea să devină prima dintr-o serie de oglinzi în care aveam să mă recunosc pe mine însumi, înainte să pot să vindec altele, încă și mai puternice și mai subtile, prin alte relații ale mele.

În anii '60-'70, consilierii profesioniști de self-help obișnuiau să spună că, dacă nu ne place ceea ce ne arată lumea noastră, ar trebui să ne uităm la noi înșine. Învățătura pe care o promovau ei era că totul – de la furia colegilor de muncă și până la situațiile în care ne este trădată încrederea – totul este o reflexie a celor mai profunde credințe ale noastre. Adesea, modelele cu care ne identificăm cel mai mult sunt acelea pe care nici măcar nu putem să le vedem în viața noastră. Tocmai acesta este scenariul la care asistam, în privința lui Tigger și a colegilor mei de muncă.

Nu spun că tovarășii mei de muncă erau conștienți de modul în care îmi oglindeau felul în care se desfășura acest tipar în viața mea – ba chiar, sunt aproape sigur că nu erau conștienți. Pur și simplu, prin dinamica relației noastre, eu am văzut ceva despre mine, ceva pe care ei l-au scos la suprafață. La momentul acela din viața mea, oglinda pe care o vedeam era oglinda controlului. Și pentru că reflexia a avut loc în același moment, și nu după câteva ore sau după câteva zile, am putut să văd legătura dintre comportamentul meu și reacțiile lor. Feedback-ul imediat a fost esențial în lecția mea.

Oglinda momentului

Putem să ne dăm seama cât de important este să recunoaștem relația între ceea ce facem și ceea ce se întâmplă în lume, dacă analizăm studiile antropologice despre triburile necunoscute din Asia. Când exploratorii au descoperit unul dintre triburile „pierdute” (pierdute doar pentru noi, desigur, căci *ele* știau cu siguranță cine sunt și unde se află), au aflat cu surprindere că membrii tribului nu făceau nicio legătură între actul sexual și sarcină. Intervalul dintre actul sexu-

al și momentul nașterii era atât de lung, încât legătura dintre cele două evenimente nu era evidentă pentru ei. Aceasta este valoarea oglinzilor noastre – faptul că reflexia este imediată ne ajută să înțelegem adevăratele legături dintre evenimente aparent disparate.

Dacă ne vedem credințele desfășurându-se prin oglinzi, înseamnă că ele se întâmplă acum. Orice reflexie pe care o vedem ne oferă o ocazie prețioasă. Odată recunoscut, un tipar negativ poate fi vindecat într-o clipă! Recunoașterea tiparului ne dă un indiciu, care ne spune de ce există el în viața noastră. De cele mai multe ori, descoperim că tiparele negative oglindite în viețile noastre își au rădăcinile într-una din cele trei frici universale, pe care le-am expus în ultimul capitol.

Când ne vedem credințele reflectate în timp real, în relațiile noastre cu alții, avem experiența primei noastre oglinzi, care este chiar asta: oglinda momentului. Însă, uneori, reflexia momentului ne poate arăta ceva încă și mai subtil decât ceea ce facem – uneori, oglinda ne va dezvălui ceea ce *judecăm*. În acest caz, avem experiența celei de-a doua oglinzi care se manifestă prin relații.

A doua oglindă: reflexii a ceea ce judecăm într-un anumit moment

*„Recunoaște ceea ce e sub ochii tăi;
iar ceea ce îți este ascuns ți se va dezvălui clar.”⁸*

– Evaghelia lui Toma

În anii '70, un instructor de arte marțiale cu care lucram ne-a împărtășit secretul artei de a-ți citi adversarul: „Fiecare persoană din competiție este ca o oglindă. Exact ca o oglindă, oponentul tău îți va arăta cine ești în momentul respectiv. Observând modul în care te abordează, vezi reacția lui la modul în care te percepe.” De-a lungul vieții, mi-am amintit cuvintele instructorului și m-am gândit adesea la ele. Mai târziu, am început să aplic ceea ce ne spusese el despre com-

petițiile în dojo, la modul în care se comportă oamenii în viață. În 1992, m-am trezit prins într-o experiență, în care nu înțelegeam nimic din acea oglindă... și atunci, am descoperit subtilitatea celei de-a doua oglinzi manifestată în relații.

În toamna aceluia an, au apărut în viața mea trei oameni noi, într-o perioadă foarte scurtă de timp. Prin ei, aveam să experimentez trei dintre cele mai puternice – și mai dureroase – experiențe pe care le-am cunoscut ca și adult. Deși, la vremea respectivă, nu am recunoscut acest lucru, fiecare dintre ei avea să devină un învățător maestru pentru mine, într-un mod în care nu mi-aș fi imaginat niciodată că ar fi putut să o facă. Împreună, cei trei mi-au dat singura lecție care m-a asigurat că viața mea nu avea să mai fie niciodată la fel. Deși fiecare relație îmi servea ca oglindă, exact la momentul potrivit, inițial nu mi-am dat seama ce anume îmi arătau.

Prima relație a fost cu o femeie care intrase în viața mea cu scopuri și interese atât de asemănătoare cu ale mele, încât am ales să locuim și să lucrăm împreună. Cea de-a doua relație a fost un nou parteneriat de afaceri, care avea să-mi asigure sprijinul mult dorit, pentru a elabora și a organiza seminarii în țară. Cea de-a treia relație era o combinație între o prietenie și un aranjament de afaceri, în care un om avea grijă de casa mea, în timp ce eu eram în călătorii de afaceri, în schimbul unui loc unde să stea, într-una din clădirile nefolosite pe care le dețin și care era în renovare.

Faptul că aceste relații mi-au apărut în viață în același timp ar fi trebuit să-mi dea un indiciu că mi se pregătea ceva – ceva mare. Aproape imediat, cele trei relații au început să-mi testeze răbdarea, hotărârea și încrederea în mine. Simțeam că oamenii ăștia mă înnebunesc! Cu fiecare dintre ei aveam certuri și dezacorduri. Pentru că mare parte din timp călătoream, tendința mea era să nu țin seama de tensiuni și să evit să caut o rezolvare. M-am trezit adoptând o atitudine de „aștept să văd ce se întâmplă”, până ce reveneam din ur-

mătoarea călătorie. Când mă întorceam, lucrurile erau întotdeauna la fel cum le lăsasem – și uneori, chiar mai rău.

La vremea aceea aveam un obicei: de fiecare dată când ajungeam la aeroport, după câte un seminar, mă duceam să-mi iau bagajul, scoteam de la bancomat suficienți bani cât să-mi ajungă de benzină și de mâncare, după care porneam în călătoria de patru-cinci ore până acasă. Dar într-una dintre călătorii, s-a întâmplat ceva care a pus sub lupă toate elementele acestor relații. După ce mi-am luat valizele, m-am dus la bancomat să scot bani. Sub privirile mele îngrozite, aparatul a tipărit tăcut o chitanță, prin care eram anunțat că în cont nu mai aveam bani, nici măcar pentru un bon de benzină de douăzeci de dolari!

Ceea ce făcea lucrul ăsta și mai înspăimântător este că, de curând, angajasem niște muncitori să înceapă lucrările de renovare la clădirile din chirpici, vechi de o sută de ani, de pe proprietatea mea – și tocmai îi plătisem cu cecuri din acel cont. Aparatul îmi spunea că, după cheltuielile cu ipoteca, cu biroul, călătoriile și cheltuielile de familie, în contul meu nu mai era nimic – absolut nimic – care să-mi acopere celelalte obligații. Știam că trebuie să fie o greșeală. Și mai știam că, la ora 5:30 după-amiază, într-o duminică, nu se putea face nimic în New Mexico – totul era închis până luni. După ce l-am convins pe paznicul de la parcare că îi voi plăti prin poștă taxa pentru parcare pe termen lung, mi-am început lungă călătorie spre casă, gândindu-mă ce ar fi putut să se întâmple, care să creeze această situație.

A doua zi dimineată, când am sunat la bancă, am avut o surpriză și mai mare. Spre disperarea mea, contul meu gol nu era o greșeală; chiar nu era nimic în el.

De fapt, era chiar mai puțin decât nimic – o retragere neautorizată de numerar, făcută de femeia căreia îi încredinșasem afacerea mea, îmi golise contul cu totul. Și cu penalizările care se aplicaseră pentru fiecare cec emis fără acoperire,

m-am trezit dintr-o dată – colac peste pupăză – și cu un sold negativ, din cauza taxelor pentru cecurile fără acoperire.

Am fost șocat și nu-mi venea să cred. Emoțiile s-au transformat rapid în supărare, iar supărarea a devenit furie. Prin minte îmi goneau gânduri despre toți oamenii cărora le scrisesem cecuri și cum urma să onorez acele obligații. Modul în care îmi fusese trădată încrederea, ca și lipsa completă de respect față de mine și față de angajamentele mele era mai dureroasă decât mă așteptasem.

Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, mai târziu în cursul zilei, parteneriatul meu de afaceri a ajuns și el la un punct de fierbere. Când mi-am deschis corespondența și m-am uitat peste un raport financiar pentru un seminar pe care îl ținusem, am găsit discrepanțe în cheltuieli, astfel că, în scurt timp, eram la telefon și mă luptam cu toate forțele pentru partea mea din profit, rând cu rând, pe fiecare cheltuială în parte.

În aceeași săptămână, am aflat că cel pe care îl primisem să locuiască la mine avea interese care nu numai că erau în contradicție cu înțelegerile pe care le avusesem, dar mai erau și motiv de mare nemulțumire pentru statul New Mexico. Era clar că nu mai puteam să trec cu vederea ceea ce se întâmpla în niciuna din relațiile mele.

Nu există doar o singură oglindă

În dimineata următoare, am străbătut drumul de țară ce ducea de la proprietatea mea până la un munte înalt, care se conturează deasupra văii din spatele casei. În rugăciune tăcută, am pășit cu atenție peste brazdele de noroi și pietrele sfărâmate, cerând înțelepciune pentru a vedea tiparul ce mi se arăta atât de ostentativ, și pe care nu eram în stare să-l recunosc. Care era firul comun ce țesea laolaltă aceste relații? Amintindu-mi ceea ce ne spusese instructorul meu de arte marțiale, m-am întrebat: *Care este reflexia comună pe care mi-o arată aceste trei persoane, prin acțiunile lor?*

De îndată, au început să-mi gonească prin minte cuvinte – unele atât de repede, încât dispăreau imediat, pe când altele ieșeau clar în evidență. În câteva secunde, patru cuvinte s-au conturat cu putere, dintre toate celelalte: *cinste, integritate, adevăr și încredere*. Mi-am mai pus și alte întrebări: *Dacă oamenii ăștia oglindesc ceea ce sunt eu în acest moment, îmi arată oare că sunt necinstit? Oare am trădat, în vreun fel, integritatea, încrederea și adevărul, în cadrul muncii mele?*

Pe măsură ce îmi puneam aceste întrebări în minte, din străfundul meu țâșnea la suprafață un sentiment. O voce interioară – *vocea mea* – țipa: *Nu! Bineînțeles că nu! Sunt cinstit! Bineînțeles că sunt integru! Bineînțeles că sunt de încredere și că spun adevărul! Lucrurile astea reprezintă baza lucrurilor despre care le vorbesc oamenilor!*

Apoi, am fost cuprins de un alt sentiment – mai întâi trecător, apoi din ce în ce mai clar și mai puternic, până ce a devenit prezent și solid, ca să-l văd și să-l cunosc. În momentul acela, oglinda a căpătat claritatea cristalului: Cei trei oameni pe care îi atrăsesem cu atâta îndemânare în viața mea nu-mi arătau ceea ce *eram în acel moment*, fiecare dintre ei îmi arăta o altă reflexie, mai subtilă, despre care nu-mi vorbeau nimănui. Prin nepotrivirile în privința credințelor sau a stilurilor noastre de viață, oamenii aceștia nu-mi arătau ceea ce sunt, ci *îmi arătau lucrurile pe care le judecam!* Oamenii aceia îmi arătau calități care au declanșat în mine o încărcătură foarte explozivă – tocmai acele calități pe care simțeam că ei le trădaseră!

La vremea aceea, judecam foarte aspru modul în care oamenii relaționau cu atributele de cinste și integritate. După toate probabilitățile, încărcătura aceasta se acumulase încă din copilărie. Într-o clipă, toate experiențele mele trecute au devenit clare. Mi-am amintit imediat fiecare situație din viața mea când aceste calități fuseseră nesocotite: relații amoroase trecute, în care partenerele mele nu spuneau adevărul despre alți oameni din viața noastră; promisiuni făcute ca adult, care

nu fuseseră onorate niciodată; prieteni și mentori bine intenționați din corporații, care făcuseră promisiuni pe care nu aveau cum să le țină nici într-un milion de ani... lista mea continua la nesfârșit.

Judecățile mele în ceea ce privește aceste chestiuni se acumulaseră de ani de zile, la un nivel atât de neînsemnat, încât nici măcar nu îmi dădusem seama. Iar acum ajunseseră chiar în miezul a ceva ce nu mai puteam să ignor! Situația gravă de a avea contul gol în bancă era o cerință că trebuia să înțeleg mesajul acestor relații, ca să pot să merg mai departe. În ziua aceea, am descoperit misterul subtil, dar profund al celei de-a doua oglinzi de relații: oglinda lucrurilor pe care le judec în viață.

Vă recunoașteți oglinzile?

Vă invit să vă analizați relațiile cu persoanele care vă sunt cele mai apropiate. După aceea, recunoașteți trăsăturile și caracteristicile care vă calcă pe nervi cel mai tare și par să vă scoată din minți. După ce ați făcut acest lucru, puneți-vă următoarea întrebare: *Oare acești oameni îmi arată cum sunt eu, în acest moment?*

S-ar putea foarte bine să fie așa. Dacă da, veți avea sentimentul instinctiv că este așa. Dacă răspunsul este nu, s-ar putea ca ei să vă dezvăluie ceva încă și mai profund și mai puternic decât oglinda a ceea ce sunteți – poate că vă arată reflexia lucrurilor pe care le judecați în viață. Vindecarea acestor judecăți începe atunci când înțelegem, pur și simplu, și recunoaștem că oglinda există.

Vindecare cu efect în cascadă

În ziua următoare, după ce am recunoscut oglinda lucrurilor pe care le judec, mi-am vizitat un prieten care locuiește și lucrează în apropiere de Taos Pueblo. Fiind una din-

tre cele mai vechi comunități indigene din America de Nord, ea a fost locuită mereu, timp de cel puțin o mie cinci sute de ani. Robert (nu este numele lui adevărat) avea un magazin în Pueblo și era un artist și un meșteșugar extraordinar de talentat. În tot magazinul avea expuse sculpturile, prinzătoarele de spirite, muzica și podoabele care făcuseră parte din tradiția lui, cu veacuri întregi înainte să existe vreo „Americă”.

Am intrat și l-am găsit lucrând la o sculptură înaltă de aproape trei metri, undeva pe un culoar. După ce ne-am salutat, l-am întrebat despre familie și cum îi merg afacerile și am sporovăit câteva minute bucuroși, despre ce mai era nou. M-a întrebat câte ceva la rândul lui și m-a rugat să-i povestesc ce se mai întâmpla în viața mea. L-am povestit întâmplările din săptămâna precedentă, despre cei trei oameni și despre banii care lipseau. După ce mi-a ascultat povestea, s-a gândit câteva clipe și mi-a spus o istorioară.

„Străbunicul meu”, a început el, „vâna bivoli în câmpiile de la nord de New Mexico.” Știam că spunea o poveste despre vremuri demult apuse, pentru că, din câte știam, prin partea aceea a țării nu mai erau bivoli de ani de zile. „Înainte să moară, mi-a dat cel mai de preț lucru pe care îl avea: capul primului bivol pe care îl vânase, pe când era băiat.” Robert mi-a spus apoi cum capul acesta de bivol devenise și pentru el un lucru de preț. După ce murise străbunicul lui, aceasta fusese una dintre puținele relicve tangibile care mai făceau legătura cu trecutul.

Într-o zi, Robert primise vizita proprietarei unei galerii, dintr-un oraș din apropiere. Văzând cât de frumos era capul de bivol, îl întrebase dacă putea să-l folosească într-o expoziție la galeria ei, iar el fusese de acord. După câteva săptămâni în care nu mai primise niciun semn de la prietena lui, Robert s-a dus în oraș, ca să vadă ce mai face. Spre surprinderea lui, când a ajuns la galerie, nu a mai găsit nimic acolo. Ușile erau încuiate, ferestrele acoperite, iar magazinul era închis. Proprietara galeriei și capul de bivol dispăruseră. Robert și-a ri-

dicat ochii de la sculptură și m-a privit suficient de lung, încât să-mi dau seama că experiența îl rănise.

„Și ce ai făcut?”, l-am întrebat. Mă așteptam să aud că o căutase pe femeie, o găsisse și își recuperase prețioasa avere.

Privirile ni s-au întâlnit, iar înțelepciunea răspunsului său a fost pe măsura simplității acestuia: „N-am făcut nimic, pentru că ea trăiește cu ceea ce a făcut”. Am părăsit Taos Pueblo în acea zi, gândindu-mă la acea poveste și la ce însemna ea pentru viața mea.

Mai târziu, în timpul săptămânii, am început să analizez variantele legale pe care le aveam la dispoziție, pentru a recupera cel puțin o parte din banii care îmi dispăruseră din cont. Am aflat destul de repede că, deși aveam un caz bun, mă aștepta un proces îndelungat și extrem de scump. Dată fiind natura a ceea ce se întâmplase, trebuia să predau cazul autorităților, sub forma unui caz penal, mai degrabă decât a unui caz civil. Din momentul acela, situația mi-ar fi scăpat complet din mâini, iar în cazul în care ar fi fost condamnată, femeia ar fi putut să meargă la închisoare. Toate astea se adăugau la o relație emoțională prelungită, cu o persoană de care nu mă mai simțeam legat deloc.

M-am gândit la alte variante și am analizat încă o dată conversația pe care o avusesem cu prietenul meu la Pueblo și lecțiile pe care le învățasem. Nu mi-a trebuit mult ca să ajung la o concluzie, pe care am simțit-o imediat ca fiind cea potrivită: am ales să nu fac nimic. Aproape imediat, a început să se întâmple ceva neașteptat – fiecare dintre cele trei persoane care îmi oglindiseră lucrurile pe care le judecam au început să se desprindă din viața mea. Nu mai eram supărat pe ei și nu le mai purtam pică. Am început să am un sentiment ciudat de „nimic”, cu privire la aceste trei persoane. N-am făcut niciun efort intenționat ca să-i îndepărtiez. După ce am clarificat ceea ce se întâmplase între noi, luând experiențele ca ceea ce erau cu adevărat și nu ceea ce făcuse din ele judecata mea, pur și simplu nu a mai rămas nimic care să-i mai țină

pe acei oameni în viața mea. Fiecare a dispărut treptat, de la o zi la alta. Dintr-o dată, au început să mă sune mai rar și să-mi scrie mai puțin, iar eu am început să mă gândesc din ce în ce mai puțin la ei. Lucrurile pe care le judecam fuseseră magnetul care susținuse acele relații.

Acest nou mers al lucrurilor era interesant, iar în decurs de câteva zile a început să se întâmple ceva încă și mai ciudat, și chiar un pic neobișnuit. Mi-am dat seama că mai sunt și alți oameni, care fuseseră în viața mea de multă vreme și care acum începeau să dispară. Iarăși, nu am făcut niciun efort conștient ca să pun capăt acestor relații; pur și simplu, ele nu mai păreau să aibă niciun sens. În rarele ocazii când aveam câte o conversație cu vreuna dintre aceste persoane, discuția părea forțată și nefirească. Acolo unde înainte aveam multe în comun, acum rămăsese doar o stânjeneală ciudată.

Aproape îndată ce am observat transformarea în aceste relații, am devenit conștient de ceva ce era un fenomen nou pentru mine. Fiecare dintre relațiile care dispăreau din viața mea se bazaseră pe același tipar care, inițial, adusesese în viața mea acele trei persoane... tiparul lucrurilor pe care le judecam. Pe lângă faptul că judecata fusese magnetul care atrăsese aceste relații, ea fusese totodată și liantul care le ținuse laolaltă. În absența ei, liantul se dizolvase. Am observat ceea ce părea să fie un efect în cascadă: odată ce recunoscusem tiparul într-un loc – într-o relație – ecoul se făcuse simțit la mai multe niveluri din viața mea.

Oglinzile judecății sunt subtile și greu de surprins; se poate ca nu toți cei care devin conștienți de ele să le înțeleagă. Când familia și prietenii mei au auzit despre decizia mea de a „nu face nimic”, au crezut că voiam să neg ce se întâmplase. „Ți-a luat banii!”, spuneau ei. „Ți-a trădat încrederea! Te-a lăsat fără nimic!” La un anumit nivel, observațiile lor erau destul de adevărate – toate lucrurile acelea se întâmplaseră. Dar sentimentul meu era că, dacă aș fi urmat calea obișnuită a recompensei și a răzbunării, m-aș fi trezit într-un cerc vici-

os, de gândire care alimentează o astfel de experiență. Apoi, la un alt nivel, pentru că ei erau așa cum erau, fiecare mi-a arătat despre mine câte ceva, care avea să devină esențial în deciziile de afaceri pe care aveam să le iau în viitor. Acel ceva era o lecție puternică despre cum să discern adevărul.

Înainte de asta, voiam să cred că încrederea este ceva cu dublu sens. Adică, fie avem încredere în cineva, fie nu – iar dacă avem, atunci putem să avem încredere deplină. Nu îmi plăcea să cred altfel despre lume, însă am învățat din aceste trei relații că există niveluri de încredere și că ne este dat nouă să le deosebim. Adesea, avem mai multă încredere în anumite persoane și le credem mult mai responsabile decât se cred ele însele. Și tocmai asta mi se întâmplase mie.

Recunoașterea unui mod de a judeca lumea, reflectat într-o relație, este o descoperire puternică, ce reverberează în fiecare aspect al vieții. Eu le mulțumesc celor care m-au ajutat cu lecțiile mele. Iar celor care mi-au arătat natura mea omească, le ofer cel mai profund respect și cea mai adâncă recunoștință, pentru impecabilitatea cu care mi-au ținut oglinzi în față. Ce validare minunată a misterului celei de-a doua oglinzi a relațiilor!

(Notă: În povestea dinainte, m-am referit la reconcilierea acestei încărcături de judecăți, fără a descrie complet cum anume se poate face această reconciliere. Acest lucru este abordat în detaliu, în ediția din 2006 a cărții mele, *Secretele unui mod pierdut de a te ruga*, publicată de editura Hay House, în capitolul „Cel de al treilea secret: binecuvântarea înseamnă eliberare”. Ca să rezum această cheie puternică pentru transformarea judecăților noastre, binecuvântarea este străvechiul secret care ne eliberează de suferințele vieții, suficient de mult timp pentru a le înlocui cu un alt sentiment. Atunci când binecuvântăm oamenii sau lucrurile care ne-au rănit, suspendăm pentru o vreme ciclul durerii. Fie că această suspendare durează o nanosecundă sau o zi întreagă – e la fel. Indiferent de durată, în timpul binecuvântării se deschi-

de pentru noi o ușă, iar noi putem să ne începem vindecarea și să mergem mai departe. Secretul este că, temporar, suntem eliberați de durere, suficient de mult timp ca să lăsăm să ne pătrundă în inimă și în minte altceva: puterea „frumuseții“.)

*A treia oglindă: reflexii a ceea ce am pierdut,
am dat sau ni s-a luat*

*„Împărăția «tatălui» este ca o femeie oarecare,
ce ducea un «ulcior» plin de mâncare.*

*Cum mergea pe drum și încă era departe de casă,
mânerul de la ulcior s-a rupt,*

iar mâncarea s-a împrăștiat în urma ei pe drum.

Ea nu și-a dat seama, căci nu observase niciun accident.

Când a ajuns acasă, a pus ulciorul jos și a văzut că era gol.”⁴

– Evanghelia lui Toma

Iubirea, compasiunea și grija voastră sunt ca și mâncarea din parabola de mai sus. În toată viața voastră, ele sunt acele părți din voi care aduc alinare, îngrijire și sprijin celorlalți (și *vouă înșivă*) în vremuri grele. Când pierdem oamenii, lucrurile și lucrurile care ne sunt dragi, natura noastră iubitoare și plină de compasiune este cea care ne permite să supraviețuim și să trecem peste acele experiențe.

Pentru că le împărtășim de bună voie, iubirea, compasiunea și grija sunt și părțile din noi cele mai vulnerabile, care pot fi pierdute cu ușurință, date altora cu inocență, sau ne pot fi luate de către cei care au putere asupra noastră. De fiecare dată când avem suficientă încredere încât să iubim sau să îngrijim pe altcineva, iar încrederea ne este trădată, în acea experiență pierdem câte puțin din noi. Protecția pe care ne-o creăm, ne face să nu mai vrem să ne expunem din nou la o asemenea vulnerabilitate – acesta este modul în care supraviețuim celor mai profunde răni și celor mai mari acte de trădare. De fiecare dată când închidem accesul la natura noas-

tră cea mai adevărată, de compasiune și îngrijire a celorlalți, suntem ca și mâncarea ce curge încet din ulciorul femeii.

Când ajungem la un punct în viață, în care vrem cu adevărat să ne deschidem și să ne împărțim viața cu o altă persoană, căutăm înlăuntrul nostru iubirea – și descoperim că aceasta a plecat, lăsând în urmă un rezervor de goliciune. Descoperim că ne-am pierdut pe noi, puțin câte puțin, cu fiecare din experiențele în care am avut suficient de multă încredere în alți oameni, încât să-i lăsăm să pătrundă în viețile noastre.

Vestea bună e că acele părți din noi care *par* să fie absente, nu au plecat niciodată cu adevărat. Nu sunt uitate pentru totdeauna... sunt parte din esența noastră cea mai adevărată, parte din sufletul nostru. Și așa cum sufletul nu poate să fie distrus niciodată, la fel și esența naturii noastre reale nu poate fi pierdută niciodată. Ea este pur și simplu mascată și tănuită, ca să fie păstrată mai bine. A recunoaște modul în care o ascundem înseamnă a porni pe o cale de vindecare rapidă. Rechemarea și reasumarea părților din noi pe care le-am pierdut, poate să fie expresia cea mai măreață a măiestriei noastre personale.

Pe la începutul carierei mele în industria de apărare, lucram într-o echipă de programatori, care făceau programe pentru sisteme de armament. Eu și colegii mei împărțeam un spațiu de lucru mic, dotat cu obișnuitele birouri, scaune și module, conform cu regulamentele Forțelor Aeriene – și petreceam ore lungi împreună, așezați foarte aproape unul de celălalt. După cum vă puteți imagina, nu prea ne bucuram de cine știe ce intimitate. Cum conversațiile la telefon ricoșau din pereții rigizi marca Sheetrock și alunecau peste despărțirile modulelor, am ajuns să ne cunoaștem foarte bine unii pe alții – de fapt, atât de bine încât nu ne-a trebuit mult ca să ajungem să ne dăm sfaturi unii altora în toate domeniile, de

la alegeri legate de carieră și întâlniri cu femeile și până la chestiuni legate de familie și de viața personală.

Luam prânzul împreună de mai multe ori pe săptămână, iar din când în când ne luam salariile și mai rezolvam și alte mici treburi împreună, la amiază. Într-una din aceste aventuri de prânz, am avut ocazia să văd, la prima mână, oglinda unei experiențe care a creat un „iad” personal în viața unuia dintre colegi – un om care devenise și prietenul meu.

În fiecare zi, prietenul meu „se îndrăgostea” de femeile pe care le întâlnea în drumurile lui. Fie că era ospătărița care ne lua comanda sau casierița de la băcănie – în mod sincer, el se îndrăgostea de aproape oricine îi ieșea în cale (oricine era femeie, vreau să spun). Se întâmpla peste tot și situațiile urmau întotdeauna același tipar: Pur și simplu, el se uita în ochii femeii și „avea acel sentiment”, pe care nu putea să-l explice. Fără să înțeleagă despre ce era vorba, își plasa experiența în singura explicație pe care o putea găsi pentru ceea ce i se întâmpla. Simțea că era îndrăgostit! Și se îndrăgostea de mai multe ori pe zi – în fiecare zi.

Motivul pentru care asta reprezenta problemă e că el era căsătorit. Avea o soție frumoasă, care îl iubea foarte mult, avea un fiu minunat care tocmai se născuse – și îi iubea enorm pe amândoi. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să-i rănească în vreun fel, sau să distrugă ceea ce creaseră împreună. În același timp, sentimentele lui pentru alte femei erau copleșitoare și era ceva ce nu înțelegea, pur și simplu.

Odată, tocmai ne întorseserăm la birou, după un prânz rapid și o cursă la benzinărie și la bancă. La bancă se întâmplase să intre din nou în încurcătură. La ghișeu unde ne-am dus să ne încasăm cecurile lucra o funcționară frumoasă. (Asta era înainte, când operațiunile bancare nu se făceau electronic.) Când am ajuns înapoi la birou, nu mai făcea altceva decât să se gândească la ea. Nu putea să lucreze, nu putea să se concentreze și nu putea să și-o scoată din minte. „Și dacă se gândește la mine acum?”, întreba el. „Dacă ea e *unica*” În

sfârșit, a pus mâna pe telefon, a sunat la bancă, a găsit-o pe funcționară și a întrebat-o dacă vrea să meargă cu el la o cafea, după orele de serviciu. Ea a fost de acord, dar pe când se aflau la cafenea, el a privit în ochii femeii care le aducea băuturile – și s-a îndrăgostit *de ea*!

Vă spun povestea asta pentru că, din motive pe care nu le înțelegea, omul acesta era obligat să inițieze un contact cu femeile de care credea că se îndrăgostise. Risca tot ce avea mai de preț, inclusiv soția, fiul și cariera. Ce i se întâmpla?

Ați avut vreodată o experiență similară? (deși, să sperăm, într-un grad mai mic) V-ați trezit vreodată că vă aflați angajați într-o relație perfect fericită și că, deodată, „se întâmplă”? Sau poate că nu sunteți într-o relație și nici măcar nu căutați o relație, când – fără niciun fel de avertisment, pur și simplu mergeți pe o stradă aglomerată sau într-un mall, la o băcănie sau la aeroport și „aveți experiența”. Trece pe lângă voi cineva pe care nu l-ați mai văzut niciodată, privirile vi se întâlnesc și – *bang* – apare sentimentul acela. Poate să fie doar un sentiment de familiaritate, de ceva posibil, sau poate să fie un impuls aproape copleșitor că trebuie să fiți aproape de acea persoană, să ajungeți să o cunoașteți sau chiar să inițiați o conversație. Am pus această întrebare de multe ori, la seminarii. Interesant – am aflat că, dacă am fi cu adevărat sinceri cu noi înșine, am recunoaște că genul acesta de legătură nu este chiar atât de neobișnuit.

Când se întâmplă, întâlnirea decurge, de obicei, cam așa: deși ochii a două persoane s-au întâlnit și este clar că amândoi au avut „sentimentul”, unul dintre ei nu va da crezare momentului. Însă, pentru o fracțiune de secundă, se întâmplă ceva ce nu poate fi negat... apare o stare modificată și un sentiment că se întâmplă ceva ireal. În clipa aceea trecătoare, dincolo de privirea ocazională, ochii comunică un mesaj. Și atunci, fiecare îi spune celuilalt ceva, un lucru de care probabil că niciunul dintre ei nu este conștient.

Apoi, aproape ca și cum ar răspunde unui indiciu, mințile raționale ale celor doi creează o diversiune – orice, care să împrăstie stânjeneala inerentă contactului. Poate să fie sunele unei mașini, sau o altă persoană care trece pe lângă ei. Poate să fie chiar și o simplă frunză care plutește în aer, sau un strănut. Sau chiar o gumă pe care cineva a călcat, pe trotuar! Ideea este că, folosind orice scuză, unul dintre cei doi își va deplasa atenția, iar clipa va zbura fără întoarcere!

Ce s-a întâmplat, în momentul în care avem astfel de experiențe?

Să găsim în alții, ceea ce am pierdut din noi

Când ne găsim în astfel de situații, suntem puși în fața unei ocazii extraordinare de a ne cunoaște într-un fel foarte special – asta, dacă recunoaștem ce înseamnă momentul respectiv. Dacă nu, atunci – așa cum a descoperit prietenul meu – acest gen de legătură poate să devină tulburător și chiar înfricoșător! Secretul unor asemenea întâlniri este esența misterului celei de-a treia oglinzi.

Pentru a supraviețui, cu toții am făcut un compromis, în care am cedat părți uriașe din cine suntem. De fiecare dată când facem acest lucru, pierdem ceva din lăuntrul nostru, într-un mod care este acceptabil din punct de vedere social, dar extrem de dureros. Preluarea unui rol de adult și privarea de copilărie, în urma unei despărțiri în familie; pierderea identității de rasă, în urma comasării diferitelor grupuri culturale; supraviețuirea în urma unui traumatism timpuriu, prin reprimarea emoțiilor durerii, supărării și mâniei – toate acestea sunt exemple de pierdere a unor părți din noi înșine.

Oare de ce facem așa ceva? De ce ne trădăm credințele, iubirea, încrederea și compasiunea, știind că ele sunt tocmai esența a ceea ce suntem? Răspunsul este simplu: supraviețuirea. Se poate ca, pe când eram copii, să fi descoperit că e mai ușor să taci, decât să-ți exprimi o părere, riscând să fii ridicu-

lizat și dezaprobat de părinți, de frați, de surori și de semenii tăi. Atunci când ești obiectul abuzului într-o familie, este mult mai sigur să „cedezi” și să uiți, decât să te împotrivești celor care au putere asupra ta. Ca societate, acceptăm ca alții să fie uciși într-un război, de exemplu, justificând aceste crime ca pe situații speciale. Cu toți am fost condiționați să cedăm în fața conflictului, a bolii și a emoțiilor copleșitoare, în moduri pe care abia începem să le înțelegem. În fiecare dintre cazuri, avem ocazia să vedem o posibilitate extraordinară, mai degrabă decât să judecăm ce e corect și ce e greșit.

În locul fiecărei bucăți din noi, pe care am cedat-o ca să ajungem unde suntem în viață, acum, a rămas în urmă un gol care așteaptă să fie umplut. Căutăm mereu ceva care să umple tocmai acel gol. Și când găsim pe cineva care are exact acele lucruri pe care noi le-am cedat, ne simțim bine lângă el sau lângă ea. Esența complementară a persoanei umple golul nostru lăuntric și ne face să ne simțim din nou întregi. Această este cheia pentru a înțelege ce i se întâmpla prietenului meu și cum stăteau lucrurile în celelalte exemple, discutate mai devreme.

Când găsim, în alții, bucățile care ne „lipsesc”, simțim față de aceștia o atracție puternică și irezistibilă. Se poate chiar să credem că „avem nevoie” de ei în viața noastră, până ce ne amintim că lucrul care ne atrage atât de mult la ei este ceva ce avem în noi... dar care doar me, pur și simplu. Fiind conștienți că încă mai avem acele caracteristici, putem să îndepărtăm măștile care le acoperă și să le reasimilăm în viețile noastre. Iar când facem acest lucru, ne dăm seama că nu mai suntem atrași cu putere și în mod inexplicabil, către persoana care; inițial, oglindea pentru noi acele trăsături.

Cheia celei de-a treia oglinzi a relațiilor este să recunoaștem sentimentele noastre pentru alții, ca fiind ceea ce sunt cu adevărat și nu ceea ce le face condiționarea noastră să fie. Acel sentiment inexplicabil pe care îl avem atunci când suntem cu altcineva – acel magnetism care ne face să ne simțim

atât de vii – suntem *noi*! Este esența acelor părți din noi pe care le-am pierdut – și modul în care recunoaștem că le vrem înapoi, în viața noastră.

Și acum, să revenim la povestea prietenului meu.

Desigur, există și posibilitatea ca, fără să știe acest lucru la nivel conștient, prietenul meu să fi văzut în acele femei bucăți din el pe care le pierduse, le cedase sau care îi fuseseră luate pe parcursul vieții. Există șansa ca el să fi întâlnit aceste bucăți și la bărbații care îi apăreau în cale, dar să nu-și permită să aibă aceleași sentimente, datorită condiționării sale. În experiența lui, lucrurile pe care le pierduse erau atât de dominante, încât găsea urme din ele, în aproape orice persoană pe care o întâlnea.

Însă fără să înțeleagă ce înseamnă sentimentele lui, era obligat să le dea curs, în singurul mod pe care-l cunoștea. El credea sincer că fiecare întâlnire era o ocazie de fericire, pentru că se simțea atât de bine când se afla cu acele femei. Încă își mai iubea foarte mult soția și fiul – odată l-am întrebat dacă i-ar părăsi vreodată și a fost foarte șocat. Nu dorea să pună capăt căsătoriei, însă dădea curs forței a ceea ce simțea, urmând-o în situații compromițătoare – până ce pierderea familiei a devenit un pericol foarte real.

Cum să descoperim ce ne spun sentimentele noastre de atracție

Fiecare dintre noi a cedat cu măiestrie acele părți, pe care am simțit că trebuie să le cedăm în clipa respectivă, pentru a putea supraviețui fizic sau emoțional. Când facem acest lucru, este ușor să ne vedem ca fiind „mai puțin” și să ne convingem că suntem ceea ce a rămas. Pentru unii, târgul se face chiar fără să ne dăm seama ce s-a întâmplat; la alții, alegerea este conștientă.

Într-o după-amiază, lucram la aceeași firmă din industria apărării, cu prietenul meu inginerul, când mi-a aterizat

pe birou o invitație neașteptată. Era pentru o prezentare neoficială a unui sistem de armament finanțat de curând, numit Inițiativa de Apărare Strategică (Strategic Defense Initiative, SDI), care avea să se țină pentru Casa Albă și pentru oficialii din armată; în popor, sistemul de armament era cunoscut sub numele de „Star Wars”. La recepția care a urmat după eveniment, am avut ocazia să trag cu urechea la o conversație dintre un oficial de rang înalt din armată și un director executiv de la firma noastră.

Întrebarea directorului nostru se referea la ce anume îl costase personal pe celălalt bărbat, pentru a ajunge în această poziție de putere. „Ce sacrificii a trebuit să faceți, ca să ajungeți acolo unde sunteți astăzi?”, întrebese el. Oficialul a povestit cum urcase în ierarhia armatei și a Pentagonului, ajungând într-o poziție de autoritate, într-o mare corporație multinațională. Am ascultat cu atenție răspunsul sincer și candid al omului.

„Ca să ajung unde sunt astăzi”, a început el, „a trebuit să mă cedez pe mine însumi sistemului. De fiecare dată când avansam în grad, mai pierdeam câte o părticică din mine. Într-o zi, mi-am dat seama că sunt în vârf și m-am uitat în urmă, la viața mea. Am descoperit că cedasem atât de mult din mine, încât nu mai rămăsese nimic. Mă dețineau corporațiile și armata. Renunțasem la lucrurile pe care le iubisem cel mai mult: soția, copiii, prietenii și sănătatea. Dădusem aceste lucruri la schimb, pentru putere, bogăție și control.”

Am fost uimit de sinceritatea lui. Deși omul recunoștea că se pierduse pe sine în decursul acestui proces, era conștient de ce anume făcuse asta. Era întristat, dar lui i se părea un preț care merita plătit, pentru poziția de putere în care se afla. Deși probabil că nu din aceleași motive, cu toții facem lucruri asemănătoare în decursul vieții. Însă pentru mulți dintre noi, scopul este mai puțin acela de a obține putere și, mai mult, acela de a supraviețui.

Când întâlniți pe cineva care vă stârnește un sentiment de familiaritate, vă invit să vă cufundați în momentul acela. Pentru amândoi se întâmplă ceva rar și de mare preț: Tocmai ați găsit pe cineva care deține acele bucățele din voi, pe care le căutați. Adesea, experiența este în ambele sensuri, iar cealaltă persoană este atrasă de voi din același motiv! Folosindu-vă discernământul, dacă simțiți că este potrivit, inițiați o conversație. Începeți să vorbiți despre orice – absolut orice – și continuați să vă priviți în ochi. Iar în timp ce vorbiți, puneți-vă mental o întrebare simplă: *Ce lucru văd în această persoană, pe care l-am pierdut în mine însumi, pe care l-am cedat, sau care mi-a fost luat?*

Aproape imediat, veți primi în minte un răspuns. Se poate să fie ceva simplu, cum ar fi un sentiment că ați înțeles – sau se poate ca totul să fie clar dintr-o dată, ca o voce pe care o recunoașteți și care a fost cu voi, din copilărie. Adesea, răspunsurile constau dintr-un singur cuvânt sau din fraze scurte, iar corpul vostru știe ce este semnificativ pentru voi. Poate că, pur și simplu, percepeți în această persoană o frumusețe care simțiți că lipsește din voi, în clipa aceea. Poate că e vorba de naturalitatea persoanei, de grația cu care se deplasează printre rafturile magazinului, de încrederea cu care își face treaba sau, pur și simplu, de modul în care radiază de vitalitate.

Întâlnirea trebuie să dureze doar câteva secunde – poate câteva minute, cel mult. Acele momente scurte sunt ocazia voastră de a simți bucuria și veselia momentului. Clipa în care v-ați regăsit o parte din voi înșivă, în altă persoană – când ați regăsit un lucru pe care îl aveți deja, precum și sentimentul care apare când acel lucru se trezește în voi.

Pentru aceia dintre noi care îndrăznesc să recunoască ceva familiar în aceste întâlniri de o clipă, oglinda pierderii este probabil una cu care ne confruntăm în fiecare zi. Ne găsim deplinătatea în noi înșine, pe măsură ce ceilalți ne oglindesc adevărata noastră natură. La nivel colectiv, ne căutăm întregimea, iar la nivel individual, creăm situațiile care ne con-

duc către ea. De la oameni ai bisericii și până la profesori, de la bătrâni la tineri, de la părinți la copii – cu toții sunt catalizatori de sentimente.

În aceste sentimente, găsim lucrurile după care tânjim în noi înșine – lucruri care încă mai sunt în noi, dar care sunt ascunse sub măștile a ceea ce *credem* că suntem. E natural și omenesc să fie așa. A înțelege ceea ce sentimentele pe care le avem față de alții ne spun cu adevărat despre noi înșine, poate să devină cea mai puternică unealtă pe care o avem, ca să ne descoperim cea mai măreață putere a noastră.

A patra oglindă: reflexii ale nopții întunecate a sufletului

„Ceea ce aveți vă va mântui,
dacă treziți acel lucru din lăuntrul vostru.”⁵

– Evanghelia lui Toma

În vremea exploziei high-tech de la începutul anilor '90, Gerald (nu e numele lui adevărat) era inginer în Silicon Valley, California. Avea două fiice minunate, adolescente, și o soție la fel de frumoasă. Erau împreună de aproape cincisprezece ani. Când l-am cunoscut, compania la care lucra tocmai îi dăduse un premiu, sărbătorind astfel cel de-al cincilea an de când el era depanatorul lor șef, pentru un gen special de software. Funcția pe care o deținea îl făcea să fie un bun de preț al companiei, iar nevoile existente îi solicitau aptitudinile specializate cu mult peste obișnuita zi de lucru, de la opt la șaptesprezece.

Ca să facă față cererii, Gerald a început să lucreze până seara târziu, inclusiv la sfârșit de săptămână, și să călătorească la târguri comerciale și expoziții în afara orașului, ca să-și prezinte software-ul. Nu a trecut mult până ce s-a trezit că petrecea mai mult timp cu colegii de muncă, decât cu familia. Îi vedeam durerea din ochi, ascultându-l cum îmi povestește

despre cât de mult se îndepărtase de ai lui. Când Gerald ajungea acasă, seara târziu, soția și copiii dormeau deja, iar dimineața pleca la birou, cu mult înainte ca ei să se trezească. Curând, a început să se simtă ca un străin în propria lui casă. Știa mai multe despre familiile celor cu care lucra la birou, decât despre propria lui familie.

Acela a fost momentul când viața lui Gerald a luat o întorsătură dramatică. S-a nimerit să vină să mă vadă, pentru o ședință de consiliere, când tocmai scriam cartea *Pășind între lumi: Știința compasiunii**, în care descriam modul în care evoluau „oglinzile” relațiilor în viețile noastre. Cu peste două mii două sute de ani în urmă, autorii Manuscriselor de la Marea Moartă au identificat șapte tipare specifice, pe care ne putem aștepta să le vedem în interacțiunile noastre cu alți oameni. Ascultând povestea lui Gerald, îmi era clar că tocmai îmi descria unul dintre aceste tipare, care este reflexia celei mai mari frici ale noastre, cunoscută în mod obișnuit sub numele de „noaptea întunecată a sufletului”.

Printre inginerii cu care lucra Gerald se afla și o programatoare de o inteligență strălucitoare, care era aproximativ de vârsta lui. S-a trezit în echipă cu această femeie, lucrând împreună la proiecte care durau uneori zile întregi și care îi purtau prin diferite orașe, în toată țara. Curând, a ajuns să simtă că o cunoștea mai bine decât își cunoștea propria soție. La acest moment din poveste, cam bănuiam cum avea să se sfârșească. Însă ceea ce nu știam era ce s-a întâmplat în continuare și de ce Gerald era așa de supărat.

N-a trecut mult până ce a crezut că s-a îndrăgostit de colega lui și a ales să-și părăsească soția și fiicele și să înceapă o viață nouă, cu ea. La vremea respectivă, decizia aceasta păru-se foarte logică, pentru că aveau atât de multe în comun. Dar, după câteva săptămâni, noua lui parteneră a fost transferată pe un proiect în Los Angeles. Gerald a tras niște sfori și a reușit să se transfere la același birou.

* publicată de Editura FOR YOU

Imediat, lucrurile au început să meargă prost, iar Gerald și-a dat seama că pierduse mai mult decât ceea ce câștigase în acest târg. Prietenii pe care el și soția lui îi cunoșteau de ani de zile au devenit dintr-o dată distanți. Colegii lui credeau că „o luase razna”, când își abandonase postul și proiectele pentru care se străduise atât de mult. Chiar și părinții lui erau supărați că își destrămasese familia. Deși era rănit, în mintea lui, Gerald raționaliza toate acestea, spunându-și că asta e prețul pe care îl plătește pentru schimbare. El pornea către o viață nouă și minunată. Ce și-ar dori mai mult?

Și aici intervine oglinda echilibrului și Noaptea întunecată a sufletului. Tocmai când toate păreau să se așeze la locul lor, Gerald a descoperit că, de fapt, toate se destrămau. După câteva săptămâni, noua lui iubită l-a anunțat că relația lor nu era chiar cea pe care o așteptase. I-a cerut să se despartă și l-a rugat să plece. Dintr-o dată, se afla singur, pe cont propriu și distrus. „După tot ce am făcut pentru ea, cum a putut?”, se plângea el. Își părăsise soția, copiii, prietenii, locul de muncă – pe scurt, cedase tot ce iubise.

Curând, performanțele sale profesionale au început să scadă. După câteva avertismente și o analiză de activitate nu prea strălucită, într-un târziu, a fost concediat. Acum era clar ce se întâmplase: Viața lui trecuse de la cele mai înalte culmi, cu toate perspectivele unei noi relații, ale unui nou loc de muncă și ale unui venit mai mare, la prăpastia cea mai adâncă, pe măsură ce toate acele vise se destrămau. În seara în care a venit să mă vadă, Gerald avea o singură întrebare: „Ce s-a întâmplat?” Cum se poate ca lucruri care păreau să arate așa de bine, să ia o întorsătură atât de proastă?

*Noaptea întunecată a sufletului nostru:
să recunoaștem elementul declanșator*

La vremea la care l-am cunoscut, Gerald pierduse tot ce iubise. Cheia acestei povestiri este motivul pentru care a pier-

dut el totul. În loc să dea drumul lucrurilor pe care le iubea, *pentru că* se simte complet și pornește mai departe, el și-a făcut alegerile, numai atunci când a crezut că există ceva mai bun, care să le ia locul. Cu alte cuvinte, a jucat pe o carte sigură. Din cauza fricii că s-ar putea să nu găsească nimic mai bun, a rămas fizic în relația lui de căsnicie și cu familia lui, mult după ce plecase de acolo emoțional. E o diferență subtilă, dar importantă, între atunci când ne părăsim locul de muncă, prietenii și relațiile amoroase pentru că suntem compleți și atunci când rămânem, de teama că nu vom găsi altceva!

În toate relațiile, poate să existe tendința de a ne agăța de o stare de fapt, până ce ne iese în cale ceva mai bun. Atașamentul acesta poate să fie urmarea faptului că nu suntem conștienți de ceea ce facem – sau, pentru că ne este frică să scuturăm barca în care suntem și să înfruntăm nesiguranța de a nu ști ce urmează. Deși se poate să reprezinte un tipar de care nu suntem conștienți, tot un tipar este. Fie că e vorba de un loc de muncă, de o relație amoroasă sau de stilul nostru de viață, putem să ne trezim într-un tipar fix, în care nu suntem fericiți cu adevărat, dar nu am comunicat niciodată acest lucru cu sinceritate celor din viața noastră. Astfel, chiar atunci când lumea crede că viața noastră merge ca de obicei, se poate ca înlăuntrul nostru să dorim cu disperare schimbarea și să ne simțim frustrați, pentru că nu știm cum să împărțăm această nevoie cu cei apropiați.

Tiparul acesta duce la acumularea de negativitate. Sentimentele adevărate sunt deghizate sub formă de tensiuni, ostilitate sau uneori, pur și simplu, sub forma absenței din relație. În fiecare zi, trecem prin întâmplările noastre de la serviciu sau de acasă, ne împărțim viața și casa cu o altă persoană, dar la nivel emoțional suntem departe, în altă lume. Fie că problema este cu un șef, cu un iubit sau chiar cu noi înșine, o raționalizăm, facem un compromis și așteptăm. Apoi, la un moment dat, pur și simplu – bum! – se întâmplă. Ca din senin, lucrurile pe care le-am așteptat și după care am tânjit în

viață apar dintr-o dată. Și atunci, s-ar putea să ne năpustim la ele, ca și cum ziua de mâine n-ar mai exista!

În cazul lui Gerald, atunci când s-a mutat în alt oraș cu noua sa iubită, a lăsat în urmă un vid nerezolvat, în care s-a prăbușit toată lumea lui. Acum, după ce pierduse tot ce iubea, Gerald stătea în fața mea, cu lacrimi curgându-i pe obraji. „Cum pot să-mi recuperez serviciul și familia? Spune-mi ce să fac!” I-am dat cutia cu șervețele, pregătită tocmai pentru astfel de momente, și i-am spus ceva care l-a luat complet prin surprindere: „De data asta nu e vorba numai să recuperezi ceea ce ai pierdut – deși s-ar putea să se întâmple tocmai asta. Însă ceea ce ți-ai creat ție însuși merge mult mai profund decât până la locul tău de muncă și la familie. Tocmai ai trezit în tine o forță, care s-ar putea să-ți devină cel mai puternic aliat. Când această experiență o să se termine, o să ai o încredere nouă, de nestrămutat. Ai intrat într-o perioadă pe care cei din vechime o recunoșteau sub numele de *noaptea întunecată a sufletului*.”

Gerald și-a șters ochii și s-a așezat din nou în scaun. „Ce vrei să spui, cu *noaptea întunecată a sufletului*?” întrebă el. „Cum se face că n-am auzit niciodată de așa ceva?”

„Noaptea întunecată a sufletului este o perioadă din viață, când vei fi atras într-o situație care reprezintă cele mai năprasnice frici ale tale”, i-am răspuns. „În general, o astfel de perioadă vine când te aștepti mai puțin și, de obicei, apare fără niciun fel de avertisment. Însă adevărul este”, am continuat eu, „că poți să fii atras în această dinamică, numai atunci când modul în care îți stăpânești viața semnalizează că ești pregătit pentru asta. Atunci, tocmai când ți se pare că viața e perfectă, echilibrul la care ai ajuns este semnalul că ești pregătit pentru schimbare. Momeala pentru a declanșa schimbarea va fi ceva după care tânjești, un lucru căruia, pur și simplu, nu vei putea să-i rezisti. Altfel, nu ai face niciodată saltul!”

„Vrei să spui, o momeală cum ar fi o nouă relație?”, întrebă Gerald.

„Exact, ca o nouă relație”, am răspuns eu. „O relație este genul de catalizator care funcționează ca o asigurare că vom merge mai departe.” Am continuat, explicându-i cum, chiar dacă știm că suntem perfect capabili să supraviețuim la orice ne pune viața în cale, nu stă în natura noastră să ne trezim într-o dimineață și să spunem: „Hmmm... cred că astăzi o să renunț la tot ce iubesc și la tot ce mi-e drag și am să intru în *noaptea întunecată a sufletului meu*.” Se pare că nu așa funcționăm! După cum se întâmplă adesea, marile teste ale nopții întunecate ale sufletului par să vină când le așteptăm cel mai puțin!

Posibilitatea ca viața să ne aducă exact ceea ce ne trebuie – și tocmai atunci când ne trebuie – este foarte logică. Așa cum nu putem să umplem o cană cu apă, până ce nu deschidem robinetul, elementul declanșator care semnalizează cepului vieții să dea drumul la schimbare este momentul în care avem un instrumentar emoțional complet. Nu se poate întâmpla nimic, până nu dăm drumul la cep. Reversul acestei dinamici este că, atunci când ne aflăm în *noaptea întunecată a sufletului*, ar putea să ne fie de ajutor să știm că singurul mod în care am fi putut să ajungem într-un astfel de loc în viață, este dacă *noi* suntem cei care am apăsat butonul. Indiferent dacă știm sau nu acest lucru, întotdeauna suntem pregătiți pentru ceea ce ne servește viața.

Cele mai mari frici ale noastre

Scopul *nopții întunecate a sufletului* este ca noi să ne vedem cu ochii și să ne trăim cele mai mari frici – și apoi să ne vindecăm de ele. Un lucru extrem de interesant care se poate spune despre *noaptea întunecată a sufletului* este că, deoarece fiecare avem frici atât de diferite, ceea ce unei persoane i se pare o experiență înfricoșătoare, e posibil să nu însemne mare lucru pentru altcineva. De exemplu, Gerald a recunoscut că cea mai mare frică a lui era să rămână singur.

Mai devreme, în aceeași seară, stătusem de vorbă cu o femeie, care îmi spusese că „să fie singură” era cea mai mare bucurie a ei.

Nu este neobișnuit ca cineva care se teme să fie singur, să devină un maestru al relațiilor în care să experimenteze tocmai această frică. De exemplu, Gerald mi-a descris relații amoroase, prietenii și locuri de muncă din trecutul lui, care niciodată nu ar fi avut cum să dureze! Și totuși, când se termina fiecare, el credea că relația „eșuase”. În realitate, ele fuseseră atât de reușite, încât îi permisese să-și vadă cea mai mare frică a sa – aceea de a fi singur – materializată în fața ochilor săi. Pentru că nu se vindecase niciodată sau nu recunoscuse aceste tipare în viața lui, se trezea în situații în care această frică devenea din ce în ce mai puțin subtilă. În cele din urmă, viața l-a dus în punctul în care emoția aceasta era atât de prezentă, încât trebuia să se ocupe de ea, înainte să poată merge mai departe.

Deși poate că, de-a lungul vieților noastre, am trecut prin multe nopți întunecate ale sufletului, de obicei, prima este cea mai grea. În același timp, ea este adesea și cel mai puternic agent al schimbării. Odată ce înțelegem *de ce* ne doare așa de mult, experiența începe să capete înțelesuri noi. Pe măsură ce recunoaștem jaloanele unei nopți întunecate a sufletului, putem să spunem: „Aha! Cunosc tiparul ăsta! Da, cu siguranță, este chiar *o noapte întunecată a sufletului*. Acuma, ce anume mi se cere să înțeleg și să depășesc?”

Cunosc oameni care simt că au căpătat atâta putere, după ce și-au vindecat experiențele nopții întunecate a sufletului, încât aproape că provoacă Universul să le-o trimită pe următoarea! Și fac asta, deoarece știu că, dacă au supraviețuit primei nopți, pot să supraviețuiască oricărei încercări. Atunci când avem astfel de experiențe – fără să înțelegem ce sunt ele sau de ce le avem – putem să ne trezim blocați timp de ani de

zile, sau chiar vieți întregi, într-o structură care poate să ne fure, literalmente, tocmai lucrurile care ne sunt foarte dragi... cum ar fi viața însăși.

*A cincea oglindă:
reflexii ale celui mai extraordinar act
de compasiune pe care l-am făcut*

„Arată-mi piatra pe care zidarii au respins-o.

Aceea este piatra de temelie.”⁶

– Evanghelia lui Toma

La sfârșitul anilor '80, aveam biroul într-o clădire uriașă, cu mai multe etaje, la poalele dealurilor din Denver. Deși clădirea era imensă, sfârșitul Războiului Rece și micșorarea bugetului a necesitat reduceri de personal și comasări de departamente, la compania la care lucram. Cum în clădire se mutau din ce în ce mai multe divizii ale companiei, spațiul era la mare preț. Eu împărțeam biroul cu un alt angajat – o femeie, cu o funcție foarte diferită de ceea ce făceam eu în departament. Între noi nu era nicio concurență și nici nu aveam responsabilități comune, astfel că am devenit repede prieteni buni și am început să schimbăm istorioare despre sfârșiturile de săptămână cu familia, despre prieteni și despre bucuriile și supărările vieții din afara companiei.

Într-o zi, tocmai ne întorsesem de la prânz, iar ea își asculta mesajele din căsuța vocală. Cu coada ochiului, am văzut-o că a devenit dintr-o dată foarte liniștită, apoi s-a așezat, cu o privire ciudată în ochi. Fața i s-a albit, în afară de machiajul de pe buze și de pe obraji. După ce a pus receptorul jos, am lăsat-o o clipă să-și revină, apoi am întreat-o ce se întâmplase. S-a uitat la mine și a început să-mi spună o poveste care mi s-a părut tristă, dar în același timp foarte intensă.

O bună prietenă de-a ei avea o fată, care se bucura de o combinație foarte invidiată de frumusețe, aptitudini atletice

și talente artistice, pe care le cultivase încă din copilărie. Copila a crescut și a început să caute un mod de a combina toate atributele pe care le avea, într-o singură carieră; astfel, a ales să se facă manechin, să trăiască în lumea modei. Familia i-a sprijinit decizia și a ajutat-o cum a putut să-și îndeplinească visul. Și-a prezentat portofoliul la o serie de agenții de publicitate și s-a trezit că multe dintre ele au răspuns cu entuziasm. Avea oferte să călătorească și să învețe și i se oferea mai mult sprijin decât ar fi putut să-și imagineze vreodată. Pentru oricine o vedea din afară, se părea că viața ei n-avea cum să fie mai bună de atât.

Însă, la un nivel subtil, aproape imperceptibil, cei care o cunoșteau cu adevărat vedeau că ceva se schimba. Entuzismul ei lăsa loc îngrijorării. Agențiile cu care lucra căutau un anumit *look* la femeile pe care le promovau. Deși era clar că tânăra avea o frumusețe a ei, unică, nu era chiar ceea ce căutau agențiile, la sfârșitul anilor '80. Gândindu-se la tot ce i-ar trebui ca să ajungă la acel ceva special, tânăra îi ceru familiei să o ajute cu proceduri estetice, care, credea ea, aveau să-i modeleze corpul, ca să arate așa cum o cerea industria.

A început cu îmbunătățirile cele mai evidente – sânii și fesele. Acestea o aduceau mai aproape de obiectivul ei, însă tot nu ajunsese la *look*-ul acela, așa a apelat la proceduri și mai extreme. Încă din copilărie avea maxilarul ușor proeminent, iar bărbia și mandibula erau ușor retrase. Tânăra a fost de acord cu o procedură de restructurare, în care mandibula trebuia să fie ruptă și pusă la loc, astfel încât să creeze o simetrie mai bună. Avusese gura legată cu copci de metal timp de vreo șase săptămâni, până se vindecaseră oasele, iar în acest timp se hrănise numai cu lichide. După aceea, firele de metal au fost îndepărtate și tânăra avea acum o față simetrică și frumoasă, cu obraji ușor accentuați, iar proeminența dispăruse. Uitându-mă la o fotografie pe care o avea colega mea de birou, personal nu am văzut prea mare diferență între felul în care arăta înainte și după operație.

Cum pierduse în greutate după săptămânile de dietă lichidă, frumoasa tânără începu să observe că trupul ei nu mai avea forma de V pe care o avusese înainte de operație. *Realitatea* era că, datorită pierderii în greutate, partea de sus a corpului pierduse mult din tonusul muscular care îi dăduse până atunci „proporțiile de model”. Însă percepția ei era că aceasta era o problemă care putea fi remediată chirurgical, astfel că s-a supus unei proceduri prin care să-i fie îndepărtate coastele inferioare, „coastele libere”, pentru a căpăta o siluetă mai bine definită și mai proporționată.

Stresul tuturor acestor proceduri a indus o panică generală în corpul ei. Și-a dat seama că nu mai putea să controleze pierderea sau adăugarea unui kilogram, pe unde trebuia. Corpul ei era într-un regim de „pierdere a greutateii” și pierdea în greutate zilnic. Până să-și dea seama părinții ce se întâmplă și să o ducă la spital, era deja prea târziu: Prietena colleaguei mele de birou își pierduse fiica în dimineața aceea, iar moartea ei era atribuită unei serii de complicații. Acesta fusese mesajul pe care îl primise după prânz.

Poate cunoașteți oameni care sunt pe un drum asemănător, deși să sperăm că nu chiar așa de extrem. Folosesc acest exemplu ca să subliniez o idee. Tânăra din această poveste avea în ochii minții o imagine a perfecțiunii, iar imaginea aceea a devenit standardul ei de comparație. Permanent, ea se păstra în umbra acelui punct de referință, folosindu-și imaginea mentală, ca măsură de comparație pentru aspectul ei fizic. Credințele ei îi spuneau că, într-un fel, era imperfectă așa cum era – și că „imperfecțiunile” ei puteau să fie reparate prin miracolele tehnologiei moderne. Dar ceea ce s-a întâmplat cu această femeie este mult mai serios decât procedurile folosite ca să-și repare defectele percepute – și ne duce direct în inima acestei oglinzi.

De ce simțea această femeie că pentru succesul ei erau necesare asemenea acțiuni extreme? De ce familia și prietenii au sprijinit-o în străduința ei de a fi perfectă? De ce această

tânără, deja frumoasă, se simțise obligată să devină altceva decât ceea ce era încă de când se născuse? Ce teamă (sau temeri) au devenit dintr-o dată atât de puternice în viața ei, încât să o determine să-și schimbe înfățișarea, pentru a obține aprobarea celorlalți? Dar o întrebare și mai bună ar fi: *Ce putem să învățăm noi din experiența ei?* Ce folosim noi, ca jalon de comparație? Care este punctul de referință pe care îl folosim ca etalon, atunci când ne analizăm reușitele și eșecurile în viață?

„Imperfecțiunile” sunt perfecțiunea

La seminarele mele spun adesea această poveste. Imediat după aceea, le cer participanților să completeze un grafic simplu, în care să se evalueze pe ei înșiși în domenii cum ar fi cel al educației, al relațiilor romantice, cel profesional și al realizărilor sportive. Sistemul de evaluare conține o scală cu patru categorii, de la „foarte bun” la „foarte prost”. Ideea este că participanții au la dispoziție un timp foarte scurt ca să completeze formularele. Și fac acest lucru dintr-un motiv serios: Răspunsul efectiv de pe hârtie e mai puțin important decât procesul de gândire care îl produce.

Indiferent care sunt răspunsurile, realitatea este că orice e mai puțin decât perfect înseamnă un participant care se judecă pe sine. Singurul mod în care oamenii își pot aprecia activitățile personale ca fiind reușite sau eșecuri este prin comparație cu ceea ce se află în afara experienței lor. După cum știm cu toții, noi suntem cei mai aspri critici ai noștri. Din acest motiv, oglinda despre care vorbim este cunoscută ca și oglinda celui mai mare act de compasiune al nostru. Este vorba de compasiunea față de noi înșine – față de ceea ce suntem și cine am devenit.

Prin oglinda care ne reflectă pe noi înșine, ni se cere să permitem, cu compasiune, manifestarea perfecțiunii care există deja în fiecare moment al vieții. Acest lucru este adevărat,

indiferent de cum văd alții acel moment, sau cum se dovedește el a fi, în cele din urmă. Dacă nu-i atașăm rezultatului o anumită semnificație, fiecare experiență este doar o ocazie de a ne exprima... nimic mai mult și nimic mai puțin.

V-ați gândit cât de diferită ar fi viața voastră, dacă ați accepta că tot ceea ce faceți este perfect așa cum este, indiferent de cum iese până la urmă? Dacă tot ce facem și tot ce creăm este făcut cât am putut noi de bine, cum poate să fie altfel decât extraordinar, până ce nu-l comparăm cu altceva? Dacă un proiect profesional, o relație sau o misiune de serviciu nu iese așa cum ne-am așteptat, putem să învățăm din experiențele noastre și data viitoare să facem lucrurile altfel. În Matricea Divină, ceea ce ni se reflectă ca fiind realitatea lumii noastre este tocmai felul în care ne simțim față de noi înșine – față de performanțele noastre, de modul în care arătăm, de realizările noastre. Cu aceasta în minte, vindecarea cea mai profundă din viața noastră poate să devină și cel mai extraordinar act de compasiune. Este vorba de blândețea pe care ne-o arătăm nouă înșine.

Dincolo de oglinzi

Deși mai există cu siguranță și alte oglinzi care ne arată secrete încă și mai subtile ale naturii noastre celei mai adevărate, cele descrise aici sunt cele cinci oglinzi care ne permit cea mai mare vindecare în relațiile din viața noastră. Acesta este procesul în care ne găsim puterea cea mai adevărată, ca și creatori în Matricea Divină. Fiecare oglindă este o piatră pe care pășim către un nivel mai înalt al măiestriei noastre personale. Odată ce știm despre ele, nu mai putem să le mai „des-știm”. Odată ce le vedem desfășurându-se în viața noastră, nu mai putem să le „des-vedem”. De fiecare dată când recunoașteți una dintre oglinzi, într-un anumit loc din viața voastră, există posibilitatea ca același tipar să se desfășoare și în alte domenii.

De exemplu, chestiunile legate de control, care stârnesc atâtea emoții în mediul familial de acasă, pot părea mai puțin intense, atunci când vă târguiți cu un străin pentru o mașină la mâna a doua. Motivul este că, probabil, nu sunteți la același nivel de intimitate cu vânzătorul, cum sunteți cu familia sau cu prietenii. Deși tiparele sunt mai puțin intense, ele sunt totuși prezente. Și asta este frumusețea tiparului holografic al conștiinței. Hotărârea pe care o luați în relația cu vânzătorul de mașini, cu casiera de la băcănie, sau cu ospătarul care v-a adus mâncarea arsă la restaurantul preferat va avea ecou și în relațiile de acasă. Trebuie să fie așa, pentru că asta e natura hologramei. Odată ce tiparul se schimbă într-un loc, vor avea de câștigat toate relațiile care susțin același tipar.

Uneori, schimbările ne apar în locurile în care le așteptăm cel mai puțin. Dacă nu ar fi așa, probabil că nu ne-am trezi niciodată dimineața să spunem: „Astăzi o să abordez relațiile care îmi arată cele mai clare oglinzi ale celor mai profunde judecăți ale mele”. Pur și simplu, se pare că nu așa funcționăm! În schimb, oportunitățile de a ne vindeca prin intermediul oglinzilor ne apar, des, atunci când suntem în drum spre cutia poștală, sau când umflăm cauciucurile la mașină.

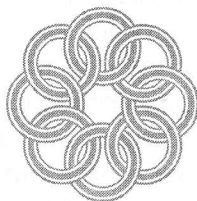
Nu demult, am cunoscut pe cineva care tocmai își abandonase cariera, familia, prietenii și o relație dintr-un alt stat și se mutase în sălbăticia din nordul statului New Mexico. L-am întrebat de ce lăsase atâtea în urmă, ca să vină să trăiască în singurătatea deșertului. Mi-a spus că dorea să-și afle „calea spirituală”. Până atunci nu fusese în stare să se ocupe de asta, pentru că nimic nu mergea cum trebuie. Avea probleme cu familia, cu planurile de afaceri și chiar cu construcții care munceau la noua lui casă „spirituală”. Frustrarea lui era evidentă. Ascultându-i povestea, i-am oferit o perspectivă care am simțit că i-ar fi putut fi de ajutor.

Din punctul meu de vedere, nu suntem capabili de nimic altceva, decât de o viață spirituală. Cu alte cuvinte, ca ființe spirituale, suntem capabile să avem doar experiențe spi-

rituale. Indiferent de cum ar părea că arată viața, cred că toate străduințele și toate drumurile noastre ne duc în același loc. Din perspectiva acestei credințe, activitățile de zi cu zi nu pot fi separate *de* evoluția noastră spirituală – ele *sunt* evoluția noastră spirituală!

M-am întors către prietenul meu și i-am spus că, poate, toate provocările pe care le avea în viață în clipa aceea *erau* tocmai calea lui spirituală. Deși era clar că nu acesta era răspunsul la care se așteptase, a fost curios să știe ce voiam să spun. El credea că spiritualitatea lui va fi realizată dacă va trăi în fiecare zi în singurătate și în contemplație tăcută.

M-am exprimat mai clar, sugerându-i că, deși s-ar putea ca toate aceste lucruri să devină parte din viața sa, modul în care avea să rezolve fiecare dintre provocările cu care se confrunta putea să fie tocmai calea pe care venise să o exploreze. Aruncându-mi o privire surprinsă, mi-a spus la revedere, apoi a adăugat simplu: „Poate că așa este!”

CAPITOLUL OPT

RESCRIEREA CODULUI REALITĂȚII: 20 DE CHEI ALE CREAȚIEI CONȘTIENTE

„Acum ai găsit condițiile în care dorința inimii tale poate să devină realitatea ființei tale. Stai aici, până când dobândești în tine o forță pe care nimic nu o mai poate distruge.”

*– Cuvinte spuse misticului Gurdjieff de profesorul său,
în Întâlniri cu oameni remarcabili:
Gurdjieff în căutarea cunoașterii ascunse¹*

Versurile unei balade rock, din anii '70, cântată de trupa Ten Years After, reiau aceeași dorință profundă pe care am auzit-o la oamenii din toată lumea, care vor cu disperare să schimbe lumea într-un fel, dar se simt neajutorați să o facă. „Mi-ar plăcea să schimb lumea”, începe corul: „Dar nu știu ce să fac/ Așa că te las pe tine.”². Speranța mea este că, în paginile care urmează, voi pune laolaltă tot ce ne trebuie, toate învățăturile care ne vor da puterea cunoașterii de a crea o lume mai bună.

În primul capitol al acestei cărți, v-am spus povestea prietenului meu indian american și cum oamenii din cultura lui cred că, în mod misterios, cu mult timp în urmă, noi am început să uităm de puterea noastră de a schimba universul. El spunea că tehnologia complexă pe care o folosim astăzi este o încercare de a ne aminti această capacitate, imitând în lumea exterioară ceea ce, de fapt, putem să facem în corpurile noastre. În această ordine de idei, nu este deloc surprinzător că am integrat atât de mult calculatoarele în viața noastră:

De fapt, ele par să imite modul în care ne stocăm amintirile și în care comunicăm unii cu alții.

Comparația între tehnologia lăuntrică și cea exterioară poate să meargă chiar și mai departe decât bănuia prietenul meu (sau, cel puțin, mai departe decât m-a lăsat el să cred în ziua aceea). În multe feluri, creierul și chiar conștiința noastră au fost comparate cu modul în care funcționează un calculator modern. În cartea sa *Consciousness Explained* [Conștiința explicată], Daniel Dennett, director al Centrului pentru Studii Cognitive la Universitatea din Tufts, spune că putem să considerăm creierul nostru ca fiind „un fel de computer” – iar asta pare să fie o metaforă profundă, prin care putem să înțelegem modul în care folosim informațiile.³ În multe feluri, conceptele informaticii ne dau tocmai ce ne trebuie ca să ne găsim calea prin ceea ce el numește „*tera incognita*”, sau tărâmul necunoscut dintre ceea ce ne spune știința despre creier și ceea ce experimentăm noi *prin* el. În mod clar, succesul de care se bucură calculatorul, ca instrument de memorare și comunicare, ne dă o analogie puternică, prin care putem să înțelegem misterul conștiinței.

Urmează o scurtă descriere a modului de funcționare al unui calculator modern. Deși este extrem de simplificată, informația prezentată este exactă. Acest model simplu ne va permite să comparăm lumea noastră exterioară de hardware și software, cu mecanismele lăuntrice ale conștiinței. Paralelele sunt fascinante, iar asemănările nu pot fi trecute cu vederea.

La început, pentru a fi util, orice computer are nevoie doar de trei lucruri. Indiferent de cât este de mic sau de mare, sau de cât de complicat arată un calculator, întotdeauna va avea nevoie de *hardware*, de un *sistem de operare* și de *software* pentru a funcționa.

Până aici, destul de simplu... dar, ca să aruncăm o lumină nouă asupra conștiinței, este important să înțelegem ce anume fac aceste trei părți ale calculatorului.

Sistemul de operare este partea care ne permite să comunicăm cu chip-urile și circuitele calculatorului și să facem să se întâmple ceva la imprimantă, pe ecran și așa mai departe. Fie că e familiarul Macintosh, de Windows sau de alte sisteme de operare mai sofisticate, elaborate pentru sarcini speciale – atunci când tastăm comenzile pe tastatură, calculatorul le înțelege datorită sistemului de operare. Acesta traduce instrucțiunile noastre în ceva ce este recunoscut de mașină.

Hardware-ul înseamnă structura fizică a calculatorului și cuprinde lucruri cum ar fi monitorul și tastatura, precum și circuitele, chip-urile și procesoarele – elementele prin intermediul cărora funcționează sistemul de operare. De obicei, rezultatul activității unui calculator este afișat pe un tip de dispozitiv hardware. Pe lângă ecran, astfel de dispozitive pot fi imprimante, plottere sau proiectoare care expun ce am creat.

Software-ul înseamnă programele cunoscute, cum ar fi Word, PowerPoint, Excel – pe care le folosim în fiecare zi la birou și la școală, ca să ne facem treaba. Prin interfața noastră cu aceste programe, calculatorul primește de la noi comenzile care îl fac util!

Iată cheia acestei analogii: Indiferent de scop, sistemul de operare al unui calculator este fix și nu se schimbă. Cu alte cuvinte, el „este” ceea ce este. Când vrem să vedem calculatorul făcând altceva, nu schimbăm sistemul de operare – *schimbăm comenzile pe care le introducem în sistem*. Motivul pentru care e important acest lucru este că, după toate aparențele, conștiința funcționează în același fel.

Dacă vedem întregul univers ca fiind un masiv calculator-conștiință, atunci conștiința în sine este sistemul de operare al calculatorului, iar realitatea este rezultatul. La fel cum sistemul de operare al unui calculator este fix, iar schimbările trebuie să vină de la programele care vorbesc cu el – și noi, pentru a ne putea schimba lumea, trebuie să modificăm programele pe care le înțelege realitatea: sentimentele, emoțiile, rugăciunile și credințele.

Funcție	Calculator electronic	Calculator-conștiință
Hardware	Procesor, monitor, imprimantă etc.	Realitatea (Matricea Divină)
		↑
Sistem de operare	XP, Windows, Macintosh	Conștiință
		↑
Programe (software)	Word, Excel, PowerPoint	Sentimente, Emoții, Rugăciune, Credință

Pentru a ne modifica realitatea, trebuie să schimbăm comenzile Sentimente, Emoții, Rugăciune și Credință, care programează realitatea.

Figura 13. O comparație între un calculator-conștiință și un calculator electronic obișnuit: La amândouă, modul de a schimba rezultatul este prin limbajul pe care îl recunoaște sistemul.

Cheia 20: Trebuie să devenim în viața noastră, exact lucrurile pe care alegem să le experimentăm în lumea noastră.

Tot ce ne-am putut imagina vreodată și, probabil, chiar și lucruri la care nu ne-am gândit niciodată, sunt posibile în cadrul acestui mod de a ne vedea pe noi înșine. La fel cum programele de genul Word și Works sunt modurile prin care schimbăm rezultatul afișat de calculatoarele noastre... sentimentul, credința și rugăciunea sunt programele care schimbă rezultatul conștiinței ca Matrice Divină. Frumusețea acestei analogii este că deja avem aceste puternice programe de creare a realității – și că deja le folosim în fiecare zi.

În fiecare clipă ne transmitem mesajele emoțiilor, sentimentelor, rugăciunilor și credinței către conștiință, care traduce codul a ceea ce transmitem în realitatea zilnică a corpurilor, relațiilor, vieților și lumii noastre. Acum, chestiunea nu se pune neapărat dacă acest limbaj există, ci mai degrabă cum să-l folosim în mod intenționat, în viețile noastre.

Pentru a înțelege exact de ce credințele noastre sunt atât de puternice și cum de putem avea un impact atât de mare, într-o lume de șase miliarde și ceva de oameni, vom duce un pas mai departe ceea ce am înțeles despre hologramă.

Tipare ale întregului

Deja ar trebui să fie clar că suntem ființe holografice. La fel, ar trebui să fie evident că suntem corpuri holografice, care trăim în conștiința holografică a unui univers holografic. Suntem ființe puternice, care ne exprimăm prin corpuri care se întind dincolo de limita celulelor noastre și devin universul însuși. Pur și simplu „fiind” cine suntem, noi cuprindem întreaga creație și oglindim totul, de la cel mai vast fenomen la cea mai mărunță întâmplare, de la cea mai strălucitoare lumină la cea mai întunecată noapte. Prietenii noștri fac parte din acest întreg – la fel și partenerii, părinții și copiii noștri. Corpurile noastre reflectă tiparele universului, incorporate în alte tipare, la rândul lor incorporate în alte tipare, și așa mai departe. Dar existența noastră holografică nu este un secret și ea a făcut subiectul unora dintre cele mai profunde și mai mișcătoare opere de poezie și proză din istoria lumii noastre.

De exemplu, în lucrarea gnostică, *The Thunder: Perfect Mind* [Tunetul: Minte perfectă], o femeie din secolul al 3-lea declară că ea nu este nici mai mult, nici mai puțin decât întruchiparea tuturor posibilităților care există deja înăuntrul fiecărei persoane. „Eu sunt prima și ultima”, spune ea. „Eu sunt curva și sfânta. Sunt soția și fecioara... Sunt mama tatălui meu și sora soțului meu... În slăbiciunea mea, nu te depăr-

ta de mine și nu-ți fie teamă de puterea mea... De ce m-ai urât, în povețele tale?"⁴

Pe cât de exact descriu aceste cuvinte existența noastră holografică, să nu uităm că ele au fost scrise în anii de început ai bisericii creștine și că erau cu mult înaintea vremii lor. Astfel, când patriarhatul consiliului bisericii a fost pus să aleagă ce documente aveau să fie omise din textele religioase „oficiale”, este ușor să vedem de ce *Tunetul: Mintea perfectă* a fost pierdut, până la descoperirea bibliotecii de la Nag Hammadi, după aproape o mie șapte sute de ani.

Lucrul important aici este că fiecare dintre noi suntem întregi și compleți în sine. Și, în această stare, găsim cheia către tipare de vindecare încă și mai mărețe, care există în interiorul unei întregimi încă și mai vaste. Acesta este principiul puternic ce se desfășoară în viețile noastre, și declanșează experiențe și emoții care, în esență, s-ar putea să nu prea aibă mare legătură cu ceea ce credem noi că înseamnă ele.

De exemplu, se prea poate ca tristețea pe care o simțim când privim un film care descrie o pierdere să nu prea aibă legătură cu scena efectivă descrisă în film. Scena sfâșietoare cu soldații care împușcă lupul îmblânzit de John Dunbar (jucat de Kevin Costner), în filmul *Dansând cu lupii*, din 1990, ilustrează perfect modul în care funcționează acest principiu în viețile noastre. Privim prin ochii lui Dunbar și vedem cum aceiași soldați care îl luaseră prizonier atacau acum lupul care venise să-i arate încrederea și prietenia sa.

Am văzut filmul acesta de mai multe ori – și, de fiecare dată, emoția pe care o stârnește această scenă în public este puternică și sinceră, iar pentru unii, ea este de neexplicat. *De ce simțim atât de multă tristețe, când vedem că lupul Șosetută este vânat și ucis?*, se întreabă aceștia. Răspunsul ar putea să-i surprindă. Motivul este următorul: e posibil ca tristețea pe care o simt să aibă foarte puțină legătură cu ceea ce s-a întâmplat pe ecran. Se poate ca, în decurs de câteva minute, filmul

să fi declanșat acele sentimente pe care oamenii le-au blocat, de fiecare dată când au pierdut sau li s-a luat ceva de preț.

La urma urmei, nu este surprinzător să descoperim că sentimentele pe care ni le evocă vizionarea unui film au, probabil, mai multă legătură cu noi – cu ceea ce am pierdut în noi înșine, pentru a supraviețui experiențelor vieții – decât cu oamenii care își trăiesc drama în film. Însă, dacă nu știm că am cedat atât de mult din noi înșine, s-ar putea să ne trezim că reacționăm la catalizatorul unor cărți, filme sau situații cu care ne identificăm. Ca să supraviețuim momentelor dure-roase ale vieții, acesta este modul nostru de a ne amintim că încă mai recunoaștem lucrurile pe care le-am pierdut.

Se pare că așa funcționează viețile noastre: Fiecare dintre noi reflectă pentru alții diferite părți din întreg. Ni se amintește acest lucru în vechiul principiu al hermetismului, „cum e sus, asemenea e și jos; cum e înlăuntru, asemenea e și afară”. După cum sugerează fizicianul John Wheeler, s-ar putea să fim niște bucle cosmice de feedback în univers, în care același tipar se repetă la nesfârșit, la diferite niveluri ale scalei. În aceeași ordine de idei, tradițiile străvechi sugerează că bucla de „experiență” a vieții continuă atât cât avem nevoie, pentru a ne găsi cea mai mare vindecare. Apoi, suntem eliberați din ciclu – sau, după cum afirmă credințele hinduse, karma noastră este încheiată.

Cineva trebuie să o facă primul

În holograma vie a computerului conștiinței noastre, fiecare piesă din hologramă, indiferent cât este de mică, trăiește în tărâmul propriului ei spațiu. Ca atare, ea slujește unui întreg mai mare. De exemplu, particulele subatomice sunt elementele din care sunt făcuți atomii și determină modul în care funcționează aceștia; la rândul lor, atomii formează moleculele și dictează modul în care funcționează ele; moleculele sunt incluse în celulele din corpul nostru și stabilesc modul

în care funcționăm *noi*, iar corpurile noastre sunt o oglindă a cosmosului... și așa mai departe.

Tocmai datorită naturii unei holograme, așa cum am văzut în Partea a 2-a, o schimbare la orice nivel este reflectată în tot întregul. Astfel, nu este nevoie de mulți oameni pentru a ancora un nou mod de gândire sau de credință în tiparul general al conștiinței. De la indienii americani din secolul al 15-lea, care au învățat să „vadă” tiparul-anomalie al unor va-poare străine, după ce vindecătorul tribului lor a învățat cum să-și modifice modul de a vedea – și până la populațiile din Israel și din Liban, în anii '80, care au experimentat pacea, după ce niște persoane antrenate să simtă pacea au făcut acest lucru la momente prestabilite, vedem că un număr relativ mic de oameni, care creează un nou program în conștiință, pot să inducă o schimbare uriașă în ceea ce privește realitatea noastră colectivă. Secretul este că cineva trebuie să o facă primul.

Trebuie să existe cineva care să aleagă un nou mod de a fi și să trăiască această experiență în prezența altora, pentru ca ea să poată fi observată și fixată în tipar. Procedând astfel, ne actualizăm programele de credință și îi transmitem conștiinței schița unei noi realități. De mai multe ori, în trecutul nostru, am văzut că acest principiu funcționează: De la Buddha la Iisus, Mohammed și Gandhi, Maica Tereza și Martin Luther King Jr., sunt mulți oameni care au trăit un nou mod de a fi, în prezența altora. Și l-au trăit tocmai în cadrul acelei conștiințe pe care au ales să o modifice. Cred că ați auzit de atâtea ori despre astfel de exemple de schimbare, încât astăzi deja le luăm ca pe ceva de la sine înțeles.

Însă, dacă aruncăm o privire mai atentă, pentru a vedea cum au făcut acești maeștri ca să plaseze ideii noi, într-o paradigmă deja existentă, ne vom minuna încă și mai mult. Dacă ar fi să privim acest lucru în cadrul analogiei cu calculatorul, acesta ar fi echivalentul unui program de prelucrare a cuvintelor, care se autoreprogramează brusc pentru a proiecta

ta rachete... iar dacă s-ar întâmpla așa ceva, ar fi sumumul inteligenței artificiale! Cam tot atât de miraculos este și să creăm o schimbare considerabilă, în cadrul acelorași credințe care ne-au limitat în trecut.

De aceea ne simțim atât de puternici, atunci când găsim un motiv de a avea încredere, într-un univers care ne dă atât de multe motive să ne temem; atunci când găsim iertare, pe o planetă prinsă în încheștarea răzbnării; sau când găsim compasiune, într-o lume care a învățat să ucidă ceea ce o înspăimântă sau ce nu înțelege. Tocmai asta au făcut maeștrii noștri învățători. Trăindu-și înțelepciunea, compasiunea, încrederea și iubirea, vizionarii din trecut au schimbat „software”-ul de credințe, care îi vorbea „sistemului de operare” al conștiinței. Ca semințe ale unor noi posibilități, ei ne-au „adus la zi” realitatea.

Astăzi avem și noi aceeași ocazie. Nu trebuie să fim sfinți, ca să producem o schimbare care să conteze. Există o distincție interesantă, care face ca alegerile noastre de acum să fie diferite de ale celor din trecutul nostru. Studiile științifice arată că, pe măsură ce tot mai mulți oameni îmbrățișează o nouă credință, este mai ușor de ancorat acea credință în realitate. (Așa cum am menționat în Partea a II-a, ecuația cu „rădăcină pătrată din unu la sută” demonstrează simplu de câți oameni este nevoie pentru a iniția schimbarea.) Chiar dacă Buddha, Iisus și ceilalți maeștri poate că au fost primii care au făcut schimbarea, exemplele lor s-au dovedit a fi catalizatorii care le-au deschis și altora calea, ca să facă la fel. Chiar și Iisus a sugerat că generațiile următoare vor face ceea ce oamenilor din perioada lui li s-ar părea miraculos.

Vreme îndelungată, mulți oameni au urmat direcția unor astfel de vizionari, iar impulsul a ceea ce au oferit ei este avantajul pe care îl avem acum asupra vizionarilor din trecut. Astăzi *știm* că putem să ne vindecăm corpurile și să trăim până la o vârstă înaintată. *Știm* că iubirea, aprecierea și recunoștința sunt calitățile care afirmă viața și ne aduc în corp

o infuzie de vitalitate, iar în lume o infuzie de pace. Și *știm* că, având cunoașterea necesară ca să aducem datele cele mai noi, actualizând ceea ce-i spunem Matricei Divine, este nevoie de relativ puțini oameni pentru a crea o schimbare uriașă.

Așa că – ce facem cu această cunoaștere? Ce se întâmplă dacă o persoană decide să aleagă o altă reacție, decât un tipar vechi și dureros? Ce se întâmplă dacă, de exemplu, cineva alege – răspundă la „trădare” sau la „încredere înșelată”, altfel decât fiind mânios și suferind? Ce credeți că se întâmplă într-o familie, atunci când cineva începe să se uite la știrile de seară, fără să simtă nevoia să se răzbune sau să le-o plătească celor care au greșit și i-au agresat pe alții? Iată ce se întâmplă: acea persoană, singură, devine o punte vie – atât un deschizător de drumuri, cât și moașa fiecărei persoane care are curajul să aleagă aceeași cale. De fiecare dată când și altcineva face aceeași alegere, este un pic mai ușor, tocmai pentru că există cineva care a făcut-o primul.

După cum am descoperit mai devreme, cheia succesului acestor oameni este că, pentru a face acest lucru, ei trebuie să *transceadă* lucrurile care îi rănesc, fără să se piardă pe parcursul experienței. Cu alte cuvinte, Martin Luther King Jr. nu ar fi putut să pună capăt urii, urând el însuși. Nelson Mandela nu ar fi putut să supraviețuiască peste douăzeci de ani într-o închisoare din Africa de Sud, dacă i-ar fi disprețuit pe cei care îl închiseseră acolo. În același fel, este imposibil să punem capăt războiului, creând alte războaie. Am văzut o ilustrare puternică a acestui principiu, tocmai în incapacitatea noastră de a găsi pacea, în secolul al 20-lea. Ideea de bază este că, într-un univers care ne oglindește credințele, este clar că oamenii mânioși nu pot să creeze o lume pașnică. Am încercat, iar instabilitatea lumii de azi este dovada situației la care ne-au dus eforturile noastre.

În exemplele de oameni care au schimbat ciclurile de oprimare, chiar din interiorul oprimării, putem să observăm două tipare foarte puternice:

1. Alegerea de a vedea dincolo de ură poate lua naștere în cadrul aceluiași sistem care a creat ura, mai degrabă decât să fie impusă asupra sistemului, dintr-o sursă exterioară.

2. Oamenii care fac o astfel de alegere devin o punte vie pentru aceia pe care îi iubesc cel mai mult. Ei își găsesc cea mai reală putere, trăindu-și adevărul într-un sistem care nu le sprijină credințele, la momentul respectiv.

Ce model puternic! Conștiința holografică dă posibilitatea unei schimbări făcute *oriunde* în sistem să devină o schimbare *pretutindeni* în sistem. Chiar dacă în lume trăiesc acum peste șase miliarde de oameni, cu toții beneficiem, într-o anumită măsură, de pe urma alegerilor de pace și vindecare, făcute de o mână de oameni. Pot să spun acest lucru cu siguranță, pentru că am văzut cum funcționează acest principiu. Prin ceea ce cunoaștem despre Matricea Divină, acum avem la dispoziție tot ce ne trebuie ca să ne asumăm puterea de a crea și să aplicăm ceea ce știm, la marile provocări ale timpurilor noastre.

Fie că alegem pacea în lume sau în familie, fie că dorim vindecarea celor iubiți sau a noastră – principiile sunt exact aceleași. În analogia noastră, în care universul era comparat cu un calculator-conștiință, în care sentimentele, emoțiile, credințele și rugăciunile programează realitatea, este absolut logic să existe și un manual de instrucțiuni, care să sublinieze etapele creării realității. Și chiar avem un astfel de manual: De-a lungul vremii, Maeștrii cei mai iluminați l-au scris pentru noi, bucată cu bucată. Cheile din secțiunea care urmează, extrase din învățăturile lor, sunt menite să ne poarte prin șirul de logică și acțiuni care s-a dovedit că pot crea schimbarea.

Deși cu siguranță există și alte chei, aceste învățături verificate în timp au fost eficiente de-a lungul istoriei – dar și în experiența mea personală. Acesta este motivul pentru care le ofer aici, sub forma unui manual prescurtat de instrucțiuni, pentru aducerea la zi a programelor noastre referitoare la realitate și la schimbarea lumii.

20 de chei pentru crearea realității

Iată cheile care surprind esența acestei cărți. Luate individual, ele sunt interesante. Luate colectiv, ele spun o poveste – povestea *noastră* – care ne amintește de puterea noastră de a crea. Cheile pot fi considerate ca fiind software-ul pe care calculatorul nostru conștiință îl folosește pentru a crea realitatea... codul nostru pentru schimbare.

Ca și în cazul oricărui alt cod, cheile sunt într-o anumită ordine, dintr-un motiv anume.

Pe scurt, așa cum înainte să ne apucăm de o prăjitură, trebuie să avem toate ingredientele pregătite, la fel și cheile pentru crearea realității funcționează, numai dacă fiecare etapă din proces este înțeleasă și dacă o avem la dispoziție, atunci când avem nevoie de ea.

Când mă gândesc la înțelegerea acestor chei, îmi amintesc de un ansamblu de cunoaștere foarte puternic, descris în misterioasa carte a treia a Kabalei, *Sepher Yetzirah*. În indicațiile care descriu pas cu pas modul în care a fost creat universul, autorul necunoscut al cărții invită cititorul să analizeze, pe rând, fiecare etapă a creației.

Procedând astfel, cititorul analizează fiecare dintre etape, din propriul său loc de putere. „Studiați-le pe fiecare / Și cercetați-le atent”, spune textul străvechilor învățături. „Faceți ca [fiecare] lucru să se sprijine pe propria sa esență.”⁵

La fel, vă invit să analizați șirul de chei oferite în continuare, instrucțiune cu instrucțiune.

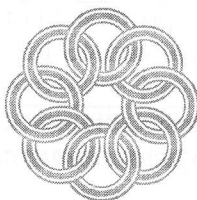
Dați-i fiecăreia dintre ele propria valoare, ca agent puternic al schimbării.

Lucrați cu ea, până când o înțelegeți.

Împreună, acești pași pot deveni codul vostru, pentru a vă schimba lumea și pe voi înșivă.

Matricea Divină este <i>recipientul</i> care conține universul, <i>puntea</i> dintre toate lucrurile și <i>oglinnda</i> care ne arată ce am creat.	Cheia 1
Orice lucru din lumea noastră este conectat cu orice alt lucru.	Cheia 2
Pentru a avea acces la forța universului însuși, trebuie să ne vedem pe noi înșine ca fiind o <i>parte</i> a lumii, mai degrabă decât ca fiind <i>separați</i> de aceasta.	Cheia 3
Când ceva a fost unit, <i>el este conectat întotdeauna</i> , indiferent dacă rămâne sau nu legat la nivel fizic.	Cheia 4
Actul de a ne concentra conștiința este un act de creație. Conștiința creează!	Cheia 5
Cu toții avem toată puterea de care avem nevoie, ca să creăm toate schimbările pe care alegem să le creăm! Deținem toată puterea de care avem nevoie, ca să creăm toate schimbările pe care alegem să le creăm!	Cheia 6
Obiectul pe care ne concentrăm atenția conștientă devine realitatea lumii noastre.	Cheia 7
Nu este suficient doar să <i>spunem</i> că alegem o nouă realitate!	Cheia 8
Sentimentul este limbajul pe care îl înțelege Matricea Divină. Simțiți-vă ca și cum obiectivul vostru ar fi deja atins și rugăciunea voastră și-ar fi aflat deja răspuns.	Cheia 9
Nu orice sentiment este potrivit. Sentimentele care creează trebuie să fie în afara ego-ului și să nu emită judecăți.	Cheia 10
În viața noastră trebuie să <i>devenim</i> exact lucrurile pe care alegem să le <i>experimentăm</i> ca fiind lumea noastră.	Cheia 11

Nu suntem limitați de legile fizicii, așa cum le cunoaștem astăzi.	Cheia 12
Într-un „ceva” holografic, fiecare bucățică din acel ceva oglindește întregul care înseamnă acel ceva.	Cheia 13
Holograma cu conexiuni universale a conștiinței ne asigură că exact în momentul în care ne creăm dorințele și rugăciunile, acestea sunt deja primite la destinație.	Cheia 14
Prin holograma conștiinței, cea mai mică schimbare în viața noastră este reflectată peste tot în lumea noastră.	Cheia 15
Numărul minim de oameni necesar pentru a „da startul” unei schimbări în conștiință este $\sqrt{1\%}$ dintr-o populație.	Cheia 16
Matricea Divină oglindește în lumea noastră relațiile pe care le creăm în contextul credințelor noastre.	Cheia 17
Rădăcina experiențelor noastre „negative” poate fi redusă la una dintre cele trei frici universale (sau o combinație a lor): frica de abandon, sentimentul de nevrednicie sau lipsa de încredere.	Cheia 18
Adevăratele noastre credințe sunt reflectate în cele mai intime relații pe care le avem.	Cheia 19
Trebuie să devenim în viața noastră, exact lucrurile pe care alegem să le experimentăm în lumea noastră.	Cheia 20

20 DE CHEI ALE CREAȚIEI CONȘTIINTE

În mod aproape universal, cu toții avem sentimentul că suntem ceva mai mult decât ceea ce observăm la prima vedere. Undeva, adânc în străfundurile memoriei noastre străvechi, știm că avem în noi puteri magice și miraculoase. Din vremea copilăriei, visăm la capacitatea noastră de a face lucruri care depășesc tărâmul rațiunii și al logicii. Și de ce nu? Atunci când suntem copii, trebuie să „învățăm” regulile care spun că în viața noastră nu pot să se întâmple minuni.

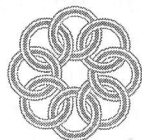
Peste tot în jurul nostru există câte ceva care să ne amintească de potențialul nostru de a face minuni. În Partea a II-a, am sugerat că s-ar putea ca „anomaliile” particulelor cuantice să fie ceva mai mult decât un simplu comportament „ciudat” și „însălmântător”. M-am întrebat dacă libertatea pe care o au aceste particule, de a se mișca în spațiu-timp, ne arată cumva că o astfel de libertate ar putea să fie posibilă și în viețile noastre. În mod intenționat, am așteptat până acum ca să răspund la această întrebare. În urma tuturor experimentelor, cercetărilor, ca și a demonstrației celor care și-au depășit limitele propriilor credințe, eu cred că răspunsul este *da*.

Dacă particulele din care suntem făcuți pot să comunice instantaneu una cu cealaltă, să existe în două locuri în același timp, să trăiască în prezent și în viitor în același timp și chiar să schimbe istoria, prin alegeri făcute în prezent – atunci și noi putem să facem același lucru. Singura diferență între acele particule izolate și noi este că noi suntem făcuți dintr-o grămadă de astfel de particule, ținute laolaltă de însăși puterea conștiinței.

Misticii din vechime i-au amintit inimii noastre – iar experimentele moderne i-au demonstrat minții noastre – că singura forță care este cea mai puternică din univers trăiește în

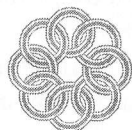
fiecare dintre noi. Și acesta este chiar marele secret al creației: puterea de a crea în lume, ceea ce ne imaginăm în credințele noastre. Deși poate sună prea simplu ca să fie adevărat, cred că universul funcționează exact în acest mod.

Când poetul sufi, Rumi, observa că ne este frică de propria noastră nemurire, poate că se referea la faptul că ceea ce ne înspăimântă cu adevărat este, de fapt, puterea noastră de a alege nemurirea. Așa cum inițiații lui Christopher Logue au descoperit că tot ce le trebuia ca să zboare era un mic ghiont, poate că tot ce ne trebuie nouă este o mică modificare a punctului de vedere, ca să ne dăm seama că suntem arhitecții lumii și ai destinului nostru, artiști cosmici care ne exprimăm credințele lăuntrice, pe pânza universului. Dacă putem să ne amintim că suntem atât opera de artă, cât și artistul, în același timp, ne putem aminti și că suntem atât semințele miracolului, cât și miracolul însuși. Dacă putem să facem această mică modificare, atunci suntem deja vindecați, în Matricea Divină.

*Nu te opri din mers,
deși nu ai unde să ajungi.
Nu încerca să vezi în depărtare,
Căci asta nu-i e dat ființei omenești.
Intră în lăuntrul tău, dar să nu te miști
după cum te îndeamnă frica.*

Rumi

MULȚUMIRI

Matricea Divină este o sinteză a cercetărilor, descoperirilor și prezentărilor care au început în 1986, în fața unui public dintr-o sufragerie mică în Denver, Colorado. De atunci, m-am întâlnit în viața mea cu mulți oameni care mi-au oferit din experiența lor, iar asta a condus la mesajul puternic și dător de putere al acestei cărți. Adesea, acești oameni au participat în moduri de care nici măcar nu sunt conștienți! Deși ar fi nevoie de un volum întreg ca să menționez numele fiecăruia, paginile acestea îmi oferă ocazia să-mi exprim recunoștința față de cei ale căror eforturi au contribuit direct la realizarea acestei cărți.

În special, mulțumesc și sunt extrem de recunoscător:

Minunatei echipe de la Hay House! Îmi exprim aprecierea sinceră și le adresez multe mulțumiri lui Louise Hay, Reid Tracy și Ron Tillinghast – pentru viziunea și dedicarea cu care lucrează, în stilul care chiar a devenit însemnul succesului de care se bucură Hay House. Lui Reid Tracy, președinte și director executiv, îi transmit cea mai profundă recunoștință – pentru sprijinul și încrederea ta neclintită în mine și în lucrarea mea. Lui Jill Kramer, director editorial – multe, multe mulțumiri pentru părerile și îndrumările tale sincere; pentru că ai fost întotdeauna acolo când sunam la telefon și pentru experiența pe care ai adus-o în fiecare conversație a noastră.

Angela Torrez, agentul meu de publicații; Alex Freeman, editorul manuscrisului; Jacqui Clark, director de publicitate; Jeannie Liberati, director de vânzări; Margarete Nielsen, director de marketing; Nancy Levn, director evenimente, și Rocky George, extraordinarul inginer de sunet – n-aș

putea să-mi doresc un grup de oameni mai drăguți cu care să lucrez, nici o echipă mai dedicată, care să mă sprijine în ceea ce făceam! Bucuria și profesionalismul lor sunt fără egal, și sunt mândru că fac parte din toate lucrurile bune pe care le aduce lumii, familia de la editura Hay House.

Lui Ned Leavitt, agentul meu literar: Multe mulțumiri pentru înțelepciunea și integritatea pe care o aduci, cu fiecare etapă pe care o depășim. Prin îndrumarea și înțelepciunea cu care ne-ai păstorit cărțile în lumea editurilor, mesajul nostru dătător de putere și speranță, mesajul despre existența tuturor posibilităților a ajuns la un grup de oameni mai numeros decât oricând până acum. Am o apreciere profundă pentru îndrumarea ta impecabilă și, în același timp, sunt recunoscător, mai ales, pentru prietenia și încrederea ta.

Stephanie Gunning, editoarea și prietena mea... multe mulțumiri pentru dedicarea și îndemânarea ta, pentru energia pe care o pui în tot ceea ce faci. În special, îți mulțumesc că m-ai ajutat să abordez complexitățile științei și să găsesc cuvintele potrivite, ca să le transmit într-un mod plin de bucurie și de sens. Mă uimește cum pui întotdeauna întrebările potrivite, în modul cel mai potrivit, care să ducă la alegerile cele mai clare.

Sunt mândru că fac parte din echipa și familia virtuală care s-a constituit pentru a-mi sprijini lucrarea, formându-se de-a lungul anilor – și care o cuprinde și pe Laurie Willmot, preferata (și singura) directoare a mea de birou. Ai toată admirația mea și nenumărate mulțumiri pentru că ai fost întotdeauna acolo – mai ales atunci era important să fii acolo! Pentru Robin și Jerry Miner de la Sourcebooks – multe mulțumiri că ați rămas alături de noi de-a lungul anilor și ați creat evenimente minunate și o prezentare atât de frumoasă a materialului care ne sprijină programele. Lui M. A. Bjarkman, Rae Baskin, Sharon Krieg, Vick Spaulding și tuturor celor de la The Conference Works!... profundă recunoștință pentru

tot ce faceți, ca să ne ajutați să ne transmitem mesajul unui public atât de minunat din toată țara!

Mamei mele, Sylvia, și fratelui meu Eric... vă mulțumesc pentru iubirea voastră nestrămutată și pentru că ați crezut în mine. Deși după liniile de sânge, familia noastră nu este numeroasă, am aflat împreună că familia noastră lărgită, familia liniilor de iubire este mai mare decât ne-am imaginat vreodată. Recunoștința pentru tot ce aduceți în fiecare zi din viața mea, nu încap în niciun fel de cuvinte pe care le-aș putea găsi și scrie pe această pagină. Lui Eric, inginer de sunet și imagine și un maestru al tehnicii – un mulțumesc foarte special pentru răbdarea ta cu multele, diversele și adesea foarte dificilele locații în care lucrăm uneori. Sunt mândru că lucrăm împreună, însă sunt și mai mândru că, în această viață, sunt fratele tău.

Singurei persoane care vede cele mai bune și cele mai rele părți ale mele – lui Kennedy, iubitei mele soții și partener de viață. Îți mulțumesc pentru iubirea ta mereu prezentă și pentru sprijinul neclintit, pentru răbdarea ta în zilele lungi și nopțile scurte, în salaturile de bună-dimineața pe care le împărțeam de la distanță. Cel mai mult, îți mulțumesc pentru tot ce faci ca să ne ții puternici și sănătoși, îți mulțumesc că mă ajuti să-mi țin promisiunea, de a fi neîncetat tot ce pot să fiu! Cuvintele tale de încurajare vin întotdeauna la momentul potrivit și în moduri pe care n-ai putea să le știi niciodată!

Mulțumiri foarte speciale pentru toți cei care ne-au sprijinit în lucrarea noastră, care ne-au sprijinit cărțile, înregistrările și prezentările în toți acești ani. Sunt onorat de încrederea voastră și mă înclin în fața viziunii pe care o aveți, despre o lume mai bună. Prin prezența voastră, am învățat să devin un ascultător mai bun și am auzit cuvintele care îmi permit să transmit mesajul dătător de putere al speranței și al posibilităților. Vă rămân recunoscător, pentru totdeauna.

NOTE DE FINAL

Introducere

1. „Come to the Edge” este un poem de Christopher Logue, scris în 1968, pentru un festival ce sărbătorea cea de-a 50-a aniversare a morții poetului francez Guillaume Apollinaire.
2. *The Expanded Quotable Einstein*, Alice Calaprice, ed. (Princeton, N.): Princeton University Press, 2000): p. 220
3. John Wheeler, citat de F. David Peat în *Synchronicity: The Bridge Between Matter and Mind* (New York: Bantam Books, 1987):
4. David Bohm și F. David Peat, *Science, Order and Creativity* (New York: Bantam Books, 1987): p. 88
5. David Bohm, *Wholeness and the Implicate Order* (London: Routledge & Kegan Paul, 1980): p. 62
6. Ibid.
7. Ibid., p. 14
8. Michael Wise, Martin Abegg Jr. și Edward Cook, *The Dead Sea Scrolls: A New Translation* (San Francisco, CA: HarperSanFrancisco, 1996): p. 365
9. Glen Rein (Ph.D.), Mike Atkinson și Rollin McCraty (M.A.), „The Physiological and Psychological Effects of Compassion and Anger”, *Journal of Advancement in Medicine*, vol. 8, no. 2 (1995): pp. 87-103
10. Vechile tradiții vedice propun viziunea unui câmp unificat de energie care este un câmp de energie infinit, subiacent universului infinit de variat. www.vedicknowledge.com
11. Vechiul text *Hsin-Hsin Ming* este atribuit lui Chien Chih Seng-ts'an, al treilea patriarh zen din secolul 6. (Buffalo, NY: White Pine Press, 2001)
12. Ibid.

PARTEA I

Capitolul 1

1. Dean Radin, într-un comentariu cu realizatorii filmului *Suspectul zero*, din 2004, regizat de E. Elias Merhige. Intriga filmului se concentrează în jurul utilizării tehnicilor de vedere la distanță, în investigațiile criminale.

Vreme de 15 ani, Radin a desfășurat studii experimentale pe fenomenele parapsihologice, atât în mediu academic, cât și industrial, prin funcțiile pe care le-a deținut în instituții ca Universitatea Princeton, Universitatea din Edinburgh, Universitatea din Nevada și SRI International. Actualmente este om de știință cu rang superior la Institutul de Științe Noetice - o organizație al cărei scop este să exploreze „frontierele conștiinței, în vederea înaintării transformării individuale, sociale și globale.”

2. Neville, *The Law and the Promise* (Marina del Rey, CA: DeVorss, 1961): p. 9
3. Ibid., p. 44
4. *The Expanded Quotable Einstein*, p. 75
5. Francis Harold Cook, *Hua-yen Buddhism: The Jewel Net of Indra* (University Park, PA: Pennsylvania State University Press, 1977):
6. James Clerk Maxwell, „părintele” teoriei electromagnetice. Acest citat este începutul articolului pe care i s-a cerut să-l scrie despre câmpul eteric, pentru cea de-a noua ediție la *Encyclopedia Britannica*, publicată de Cambridge University Press, în 1890.
www.mathpages.com/home/kmath322/kmath322.htm.
7. Rostit de fizicianul Hendrik Lorentz în 1906 și citat într-o colecție online de puncte de vedere despre câmpul eteric, „Physics – On Absolute Space (Aether, Ether, Akasa) and Its Properties as an Infinite Eternal Continuous Wave Medium.”. Pagină web:
www.spaceandmotion.com/Physics-Space-Aether-Ether.htm.
8. Rostit de Albert Einstein, în timpul unei prelegeri în 1928.
9. Ibid.
10. A. A. Michelson, „The Relative Motion of the Earth and the Luminiferous Ether”, *American Journal of Science*, vol. 22 (1881):
11. A. A. Michelson și Edward W. Morley, „On the Relative Motion of the Earth and the Luminiferous Ether”, *American Journal of Science*, vol. 34 (1887): pp. 333 – 345
12. E. W. Silvertooth, „Special Relativity”, *Nature*, vol. 322 (14 august 1986): p. 590
13. Konrad Finagle, *What's the Void?* (Barney Noble, 1898) [Boca Raton, FL: Institute of Physics Publishing, 2002)]. Pagină web:
www.lhup.edu/~dsimanek/cutting/grav.htm.

Rostit de Albert Einstein în timpul unei prelegeri, în 1928. „Physics – On Absolute Space (Aether, Ether, Akasa) and Its Properties as an Infinite Eternal Continuous Wave Medium.”

15. Max Planck, dintr-un discurs ținut la Florența, în Italia, în 1944, intitulat „Das Wesen der Materie”. Sursa: Archiv zur Geschichte der Max-Planck-Gesellschaft, Abt. Va, Rep. 11 Planck, Nr. 1797.

În continuare, am inclus un fragment din acel discurs:

Traducerea în română [după traducerea în lb. engleză]: „Ca un om care și-a dedicat toată viața celei mai luminate științe dintre toate – studiului materiei, pot să vă spun măcar atât, ca rezultat al cercetărilor mele despre atomi: Nu există materie în sine! Toată materia își are originea și există numai în virtutea unei forțe care pune în vibrație particulele atomului și ține laolaltă acest minuscul sistem solar care este atomul... În spatele acestei forțe, trebuie să presupunem existența unei Minți conștiente și inteligente. Această Minte este matricea a tot ce este materie.”

16. Albert Einstein, citat de fizicianul Michio Kaku într-un articol on-line, „M-Theory: The Mother of All SuperStrings: An introduction to M-Theory” (2005). www.mkaku.org/article_mtheory.htm

17. *The Expanded Quotable Einstein*, p. 204

18. Zhi Zhao, Yu-Ao Chen, An-Ning Zhang, Tao Yang, Hans J. Briegel și Jian-Wei Pan, „Experimental Demonstration of Five-photon entanglement and Open-destination Teleportation”, *Nature*, vol. 430 (2004): p. 54

19. Eric Smalley: „Five Photons Linked”, *Technology Research News* (august/septembrie 2004). Pagină web: www.trnmag.com/Stories/2004/082504/Five_photons_linked_082504.html

20. Malcolm W. Browne, „Signal Travels Farther and Faster than Light”, newsletter online al Thomas Jefferson National Accelerator Facility (Newport News, VA) din 22 iulie 1997. Pagină web: www.cebaf.gov/news/internet/1997/spooky.htm

21. Acest citat care aparține șefului de proiect, prof. Nicholas Gisin, este extras dintr-un articol care descrie experimentul. „Geneva University Development in Photon Entanglement for Enhanced Encryption Security and Quantum Computers” (2000). www.geneva.ch/Entanglement.htm

22. Malcolm Browne, „Signal Travels Farther and Faster than Light”

Capitolul 2

1. *The Illuminated Rumi*, Coleman Barks, trad. (New York: Broadway Books, 1997): p. 13

2. Citat de Carl Seelig, *Albert Einstein* (Barcelona, Spania: Espasa-Calpe, 2005)

3. John Wheeler, dintr-un interviu cu Mirjana R. Gearhart, de la *Cosmic Search*, vol. 1, no. 4 (1979). www.bigear.org/vol1no4/wheeler.htm.

4. Ibid.

5. Joel R. Primack, cosmolog la Universitatea California din Santa Cruz: „According to the big bang, space itself is expanding. I don't understand: If space is expanding, into what is it expanding?” [Conform big bang-ului, spațiul în sine se extinde. Nu înțeleg: Dacă spațiul se extinde, ce devine când se extinde?], articol online din secțiunea „Ask the Experts” a paginii web a *Scientific American*: www.sciam.com (postat la 21 octombrie 1999). „Conform teoriei cosmologice moderne, pe baza relativității generale a lui Einstein (teoria modernă a gravitației), big bang-ul nu s-a produs undeva în spațiu, ci a ocupat întreg spațiul. De fapt, el a creat spațiu.”

6. Rig Veda, citată în „Hinduism – Hindu Religion: Discussion of Methaphysics & Philosophy of Hinduism Beliefs & Hindu Gods.”. Pagină web: www.spaceandmotion.com/Philosophy_Hinduism_Hindu.htm

7. Ibid

8. Acest efect a fost semnalat pentru prima oară în Rusia: P. P. Gariaev, K. V. Grigorev, A. A. Vasilev, V. P. Poponin și V. A. Shcheglov, „Investigation of the Fluctuation Dynamics of DNA Solutions by Laser Correlation Spectroscopy”, *Bulletin of the Lebedev Physics Institute*, no. 11-12 (1992): pp. 23-30, citat de Vladimir Poponin într-un articol online, „The DNA Phantom Effect: Direct Measurement of a New Field in the Vacuum Substructure” (Actualizare pe tema efectului de ADN fantomă: 19 martie 2002). The Weather Master: www.twm.co.nz/DNAPhantom.htm

9. Ibid.

10. Vladimir Poponin, „The DNA Phantom Effect: Direct Measurement of a New Field in the Vacuum Substructure”, a efectuat din nou

studiul rusesc în 1995, sub auspiciile Departamentului de cercetare de la Institute of HeartMath, Boulder Creek, CA.

11. Ibid.

12. Glen Rein (Ph.D.), Mike Atkinson și Rollin McCraty (M.A.), „The Physiological and Psychological Effects of Compassion and Anger“, *Journal of Advancement in Medicine*, vol. 8, no. 2 (vara 1995): pp. 87-103

13. Julie Motz, „Everyone an Energy Healer: The Treat V Conference“ Santa Fe, NM, *Advances: The Journal of Mind-Body Health*, vol. 9 (1993).

14. Jeffrey D. Thompson, D.C., B.F.A., articol online, „The Secret Life of Your Cells“, Centrul de Cercetări Neuroacustice (2000). Acest articol face referire la lucrarea colegului lui Thompson, Dr. Cleve Backster, și la o carte despre munca de cercetare a lui Backster, cu același titlu. Pagină web: www.neuroacoustic.org/articles/articlecells.htm

15. Institute of HeartMath (Institutul de Matematica inimii, n.t.) a fost fondat în 1991, ca și organizație de cercetare non-profit, „care oferă o gamă de servicii unice, produse și tehnologii pentru a stimula performanța, productivitatea, sănătatea și bună-starea, concomitent cu reducerea considerabilă a stresului“. Pentru mai multe informații, vă rugăm să vizitați pagina web www.HeartMath.com/company/index.html

16. Glen Rein (Ph.D.), „Effect of Conscious Intention on Human DNA“, *Lucrările Forumului Internațional al Noii Științe* (Denver, 1996).

17. Glen Rein (Ph.D.) și Rollin McCraty (Ph.D.), „Structural Changes in Water and DNA Associated with New Physiologically Measurable States“, *Journal of Scientific Exploration*, vol. 8, no. 3 (1994):

18. Rein, „Effect of Conscious Intention on Human DNA“

19. Elaine Pagels, *The Gnostic Gospels* (New York: Random House, 1979): pp 50 – 51.

20. Planck, „Das Wesen der Materie“.

PARTEA a II-a

Capitolul 3

1. Comandantul Seattle, „A Message to Washington from Chief Seattle“. Pagină web: www.chiefseattle.com

2. Dintr-un interviu cu John Wheeler, luat de Tim Folger, „Does the Universe Exist if We're Not Looking?“ *Discover*, vol. 23, no. 6 (iunie 2002):

3. Neville, *The Power Of Awareness* (Marina del Rey, CA: DeVorss, 1961): p. 9

4. Neville, *The Law and the Promise*, p. 57

5. Neville, *The Power of Awareness*, pp. 103-105

6. Ibid., p. 10

7. Ibid.

8. Seelig, *Albert Einstein*

9. Michio Kaku, *Hyperspace: A Scientific Odyssey Through Parallel Universes, Time Warps and the 10th Dimension* (New York: Oxford University Press, 1994): p. 263

10. C. D. Sharma, *A Critical Survey of Indian Philosophy* (Delhi, India: ed. Motilal Banarsidass, 1992): p. 109

11. Neville, *The Law and the Promise*, p. 13

12. Evanghelia lui Toma, tradusă și prezentată de membri ai Proiectului Bibliotecii Gnostice Copte A Institute for Antiquity and Christianity (Claremont, CA). Din *The Nag Hammadi Library*, James M. Robinson, ed. (San Francisco, CA: HarperSanFrancisco, 1990): p. 137

13. Ioan 16:23-24, *The Holy Bible: Authorised King James Version* (Grand Rapids, MI: World Publishing, 1989): p. 80

14. *Prayers of the Cosmos: Meditations on the Aramaic Words of Jesus*, Neil Douglas-Klotz, trad. (San Francisco, CA: HarperSanFrancisco, 1994): pp. 86-87.

15. Amit Goswami, „The Scientific Evidence for God Is Already Here“, *Light of Consciousness*, vol. 16, no. 3 (Iarna 2004): p. 32

16. *The Illuminated Rumi*, p. 98

17. *The Expanded Quotable Einstein*, p. 205

18. Jack Cohen și Ian Stewart, *The Collapse of Chaos: Discovering Simplicity in a Complex World* (New York: Penguin Books, 1994): p. 191.

19. În ceea ce privește conexiunea minte-corp, una dintre cele mai clare surse a fost documentată într-un studiu de referință al lui James Blumenthal, de la Universitatea Duke. „Chill Out: It Does the Heart Good“, comunicat de presă al Universității Duke (31 iulie 1999), în care este citat studiul tehnic asupra relației dintre reacțiile emoționale și

sănătatea inimii, publicat inițial în *Journal of Consulting and Clinical Psychology*. Pagină web: www.dukemednews.org.

20. Un exemplu minunat cu privire la aplicarea a ceea ce știm despre pacea lăuntrică într-o situație de război poate fi găsit în studiul de pionierat efectuat de David W. Orme-Johnson, Charles N. Alexander, John L. Davies, Howard M. Chandler și Wallace E. Larimore, „International Peace Project in the Middle East”, *Journal of Conflict Resolution*, vol. 32, no. 4 (decembrie 1988): p. 778

21. Evanghelia lui Toma, *Biblioteca de la Nag Hammadi*, p. 134

22. Joan Carroll Cruz, *Mysteries, Marvels, Miracles in the Lives of the Saints* (Rockford, IL: TAN Books & Publishers, 1997)

23. Există o serie de relatări cu privire la viața miraculoasă a lui Padre Pio, care cuprind profeții, miresme miraculoase, stigmate și cazuri de bilocație. Cea mai bună sursă pe care am putut să o găsim cu privire la această relatare anume din timpul celui de-al doilea război mondial este pagina web. www.ewtn.com/padrepio/mystic/bilocation.htm

Capitolul 4

1. Tehnologia holografică a fost inventată în 1948, de omul de știință maghiar Dennis Gabor. În 1971, Gabor a primit premiul Nobel pentru fizică, pentru descoperirea pe care o făcuse cu 23 de ani în urmă.

2. Russel Targ, Radin, într-un comentariu cu realizatorii filmului *Suspectul zero*, din 2004, regizat de E. Elias Merhige (Paramount Studios, lansat pe DVD în aprilie 2005)

3. Ibid.

4. Ervin Laszlo, „New Concepts of Matter, Life and Mind”, lucrare publicată cu permisiunea autorului de Physlink, la pagina web www.physlink.com/Education/essay_laszlo.cfm

5. Francis Harold Cook, *Hua-yen Buddhism*, p. 2

6. Ibid.

7. Laszlo, „New Concepts of Matter, Life and Mind”

8. Karl Pribram, citat într-un interviu luat de Daniel Goleman, „Pribram: The Magellan of Brain Science”, pe pagina web a SyberVision: www.sybervision.com/Golf/hologram.htm

9. Ibid.

10. „International Peace Project in the Middle East”, *Journal of Conflict Resolution*, vol. 32, no. 4 (decembrie 1988): p. 778

11. Matei 17:20, „*The New Jerusalem Bible: The Complete Text of the Ancient Canon of the Scriptures*”, ediție standard, Henry Wansbrough, ed. (New York: Doubleday, 1998): p. 1129

12. Neville, *The Power of Awareness*, p. 118

13. *101 Miracles of Natural Healing*, o casetă video educativă pe baza metodelor de învățare pas cu pas, despre metoda de vindecare Chi-Lel (TM), creată de fondatorul Dr. Pang Ming. Pagina web: www.chilel-qigong.com.

14. Neville, *The Power of Awareness*, p. 10

Capitolul 5

1. *The Expanded Quotable Einstein*, p. 75

2. Yitta Halberstam și Judith Leventhal, *Small Miracles: Extraordinary Coincidences from Everyday Life* (Avon, MA: Adams Media Corporation, 1997).

3. Jim Schnabel, *Remote Viewers: The Secret History of America's Psychic Spies* (New York: Bantam Doubleday Dell, 1997): pp. 12-13

4. Russel Targ, pe DVD-ul *Suspectul zero*

5. Jim Schnabel, *Remote Viewers*, p. 380

6. Benjamin Lee Whorf, *Language, Thought and Reality*, John B. Carroll, ed. (Cambridge, MA: MIT Press, 1964): pp. 58-59

7. Ibid., p. 262

8. Ibid.

9. Ibid., p. 59

10. „Mathematical Foundations of Quantum Theory: Proceedings of the New Orleans Conference on the Mathematical Foundations of Quantum Theory”, *Quantum Theory and Measurement*, J. A. Wheeler și W. H. Zurek, ed. (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1983): pp. 182-213

11. Yoon-Ho Kim, R. Yu, S. P. Kulik, Y. H. Shih și Marlan O. Scully, „Delayed [Choice] Quantum Eraser”, *Physical Review Letters*, vol. 84, no. 1 (2000): pp. 1-5

PARTEA a III-a

Capitolul 6

1. Carlos Castaneda, *Journey to Ixtlan: The Lessons of Don Juan* (New York: Washington Square Press, 1972): p. 61
2. Douglas-Klotz, *Prayers of the Cosmos*, p. 12
3. Gregg Braden, *The God Code: The Secret of Our Past, the Promise of Our Future* (Carlsbad, CA: Hay House, 2005), p. xv

Capitolul 7

1. Ernest Holmes, *The Science of Mind* (din versiunea originală din 1926, Partea IID, Lecția 4: Recapitulare). Pagină web: ernestholmes.wwwhubs.com/sompart2d.htm
2. Evanghelia lui Toma, *Biblioteca de la Nag Hammadi*,
3. Ibid., p. 126, p. 136
3. Ibid., p. 126
4. Ibid., p. 136
5. Ibid., p. 134
6. Ibid.

Capitolul 8

1. *Meetings with Remarkable Men: Gurdjieff's Search for Hidden Knowledge* (Corinth Video, 1987). Acest film este bazat pe viața lui Gurdjieff, în căutarea sa neîncetată după cunoașterea învățăturilor secrete ale trecutului. Călătoriile sale l-au purtat prin toată lumea, iar în cele din urmă, la o mănăstire secretă, despre care se credea că se află în sălbăticiile îndepărtate ale munților din Pakistan. Acestea sunt cuvintele pe care i le-a spus profesorul său, atunci când a obținut măiestria pe care o căutase vreme atât de îndelungată.
2. Ten Years After, din albumul *A Space in Time* (Capitol Records,
3. Daniel Dennett, *Consciousness Explained* (Boston: Back Bay Books, 1991): p. 433
4. „The Thunder: Perfect Mind”, *Biblioteca de la Nag Hammadi*, pp. 297-303
5. *Sefer Yetzirah: The Book of Creation*, Aryeh Kaplan, ed. (York Beach, ME: Samuel Weiser, 1997): p. 165.

DESPRE AUTOR

Gregg Braden, autor de mare succes, în clasamentul făcut de *New York Times*, a fost invitat la conferințe internaționale și evenimente mediatice pe tema rolului spiritualității în tehnologie. Fost proiectant de sisteme de calculatoare cu rang superior (Martin Arietta Aerospace), geolog (Phillips Petroleum), specialist în tehnologie digitală și director de operațiuni tehnice (Cisco Systems), Gregg este considerat o autoritate de frunte în fuziunea dintre înțelepciunea trecutului nostru și știința, vindecarea și pacea viitorului.

De peste douăzeci de ani, Gregg a căutat prin sate din vârful munților, prin mănăstiri îndepărtate, prin temple străvechi și prin texte uitate, să descopere secretele de dincolo de vremuri. Căutarea sa a dus la publicarea, în anul 2004, a cărții *Codul lui Dumnezeu* - lucrare de natură să spulbere orice paradigmă și să dezvăluie adevăratele cuvinte ale unui mesaj străvechi, codificat în ADN-ul a tot ce este viață.

Între 1998 și 2005, călătoriile lui Gregg la mănăstirile din Tibetul central i-au dezvăluit o formă uitată de rugăciune, care în urma editărilor repetate ale textelor biblice de către Biserica Creștină timpurie s-a pierdut. În lucrarea sa din 2006, *Secretele unei rugăciuni pierdute*, el documentează acest mod de rugăciune, care nu are cuvinte sau expresie exterioară, însă ne dă acces la forța cuantică ce conectează toate lucrurile.

De la revoluționara *Trezirea la punctul zero* și până la familiaritatea din *Pășind între lumi* și la controversata *Efectul Isaia*, lucrările lui Gregg trezesc ce e mai bun în fiecare dintre noi, inspirându-ne pasiunile cele mai profunde, cu instrumentele potrivite pentru a construi o lume mai bună.

Pentru alte informații, vă rugăm să contactați
www.greggbraden.com, E-mail: ssawbraden@aol.com

Cuprins

Introducere	6
Partea I	
Descoperirea Matricei Divine:	
Misterul care conectează toate lucrurile.....	27
<i>Capitolul întâi</i>	
Întrebare: Ce se află în spațiul intermediar?	
Răspuns: Matricea Divină.....	28
<i>Capitolul doi</i>	
Spulberarea paradigmei:	
Experimentele care schimbă totul	66
Partea a II-a	
Puntea dintre imaginație și realitate:	
Cum funcționează Matricea Divină	91
<i>Capitolul trei</i>	
Suntem observatori pasivi, sau creatori puternici?.....	92
<i>Capitolul patru</i>	
Odată conectați, suntem conectați pentru totdeauna.	
Viața într-un univers holografic	135
<i>Capitolul cinci</i>	
Când „aici” este „acolo”	
Și „atunci” este „acum”: saltul peste timp și spațiu în	
matrice.....	158
Partea a III-a	
Mesaje de la Matricea Divină:	

A trăi, a iubi și a ne vindeca, în starea de conștiință	
cuantică	175
<i>Capitolul Șase</i>	
Universul ne vorbește:	
Mesaje de la matrice	176
<i>Capitolul șapte</i>	
Să citim oglinzile relațiilor: mesaje de la noi înșine	199
<i>Capitolul opt</i>	
Rescrierea codului realității:	
20 de chei ale creației conștiente	239
Mulțumiri	255
Note de final	258
Despre autor	267

CĂRȚI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Monica Vișan

Metodă rapidă de învățare a gramaticii limbii engleze	6,50 LEI
Exerciții de gramatică engleză vol I	5,50 LEI
Exerciții de gramatică engleză vol. II	7,50 LEI

Neale Donald Walsch

Conversații cu Dumnezeu, volumul I	6,50 LEI
Conversații cu Dumnezeu, volumul II	6,50 LEI
Conversații cu Dumnezeu, volumul III	8,00 LEI
Prietenie cu Dumnezeu	8,00 LEI
Comuniune cu Dumnezeu	6,00 LEI
Momente de grație	6,00 LEI
Cei ce aduc lumina	3,00 LEI
Întrebări și răspunsuri la Conversații cu Dumnezeu;	9,00 LEI
Conversații cu Dumnezeu pentru adolescenți și părinți	8,00 LEI
Noile Revelații	13,00 LEI
Dumnezeul de mâine	20,00 LEI
Acasă cu Dumnezeu	15,00 LEI

Paul Ferrini

Iubire fără condiții, Reflecții ale Minții Christice .	3,50 LEI
Liniștea inimii, Reflecții ale Minții Christice, partea a II-a	6,00 LEI
Miracolul iubirii, Reflecții ale Minții Christice, partea a III-a	5,00 LEI
Întoarcerea în grădină, Reflecții ale Minții Christice, partea a IV-a	5,00 LEI
Cuvinte de înțelepciune pentru fiecare zi	7,00 LEI
Amour sans conditions (lb. franceză)	10,00 LEI

Legile Dragostei	8,00 LEI
Puterea Dragostei	8,00 LEI
Iubirea este Evanghelia mea	8,00 LEI
Cum să creăm o relație spirituală	10,00 LEI
Christul cel viu	15,00 LEI

Debbie Ford

Partea întunecată a căutărilor de lumină	6,00 LEI
Întrebări potrivite	5,00 LEI
Secretul umbrei	12,00 LEI

John J. Falone

Frecvența Geniu, instrucțiuni de accesare a Minții Cosmice	10,00 LEI
---	-----------

ET 101. Manual cosmic cu instrucțiuni pentru evoluție planetară	3,00 LEI
--	----------

Suzanne Ward

Matei, vorbește-mi despre rai	6,00 LEI
Revelații pentru o nouă eră.	7,50 LEI
Iluminări pentru o nouă eră	12,50 LEI
Vocile Universului	11,00 LEI
Era iluminării	16,00 LEI

Jasmuheen

În rezonanță	12,00 LEI
Legea iubirii	18,00 LEI
Biocâmpuri și extaz	18,00 LEI
Radianța Divină	18,00 LEI
Vindecarea armonioasă	18,00 LEI
Programul pranic	20,00 LEI
Regina Matricei	18,00 LEI

Ken Keyes și Penny Keyes

Rețete pentru fericire	3,00 LEI
------------------------	----------

Russ Michael

Sufletul pereche te cheamă	6,00 LEI
----------------------------	----------

Tom Kenyon și Virginia Essene

Învățătura Hathor; Mesaje de la o civilizație înălțată.	6,50 LEI
--	----------

Deepak Chopra

Vindecarea sufletului	
-----------------------	--

de frică și suferință	6,00 LEI
Calea spre iubire	12,00 LEI
Întinerește și trăiește mai mult	12,00 LEI
Viață după viață	18,00 LEI
Ram Dass	
Rânduri pentru suflet	4,50 LEI
Shirley MacLaine	
Camino	8,50 LEI
Lee Carroll și Jan Tober	
Copiii Indigo	9,00 LEI
James F. Twyman	
Emisarii luminii	9,00 LEI
Emisarii iubirii	7,00 LEI
Bruce Davis	
Pacea simplă a sufletului	5,50 LEI
(Viața spirituală a Sf. Francis de Assisi)	
Mănăstire fără ziduri	7,50 LEI
Marianne Williamson	
Iubire magică	7,50 LEI
Grația de fiecare zi	9,00 LEI
Dr. Doreen Virtue	
Copiii Indigo:	
cum să-i hrănim și să-i îngrijim	8,00 LEI
Copiii de cristal	3,50 LEI
Magia Divină	10,00 LEI
Tărâmurile îngerilor pământeni	10, 00 LEI
Sri Vasudeva	
Voi sunteți lumina	5,50 LEI
Divinitatea launtrică	5,50 LEI
Sotirios Crotos	
Ucenicul lui Iisus Hristos	7,00 LEI
Anthony de Mello	
Conștiința	5,50 LEI
Tobias	
Seria Creatorului	14,00 LEI
Seria înălțării	22,00 LEI
Seria Clarității	30,00 LEI
Gregg Krech	

Naikan	7,00 LEI
Stuart Wilde	
Forța	5,00 LEI
Certitudini. Imboldul	18,00 LEI
Al șaselea simț	18,00 LEI
Carlos Warter	
Reîntoarcerea la sacru	10,00 LEI
Gregg Braden	
Efectul Isaia	12,00 LEI
Codul lui Dumnezeu	18,00 LEI
Trezirea la punctul zero	22,00 LEI
Pașind între lumi	30,00 LEI
Matricea Divină	23,00 LEI
Brian Tracy	
Succesul în viață	18,00 LEI
Beata Bishop	
Vremea vindecării	15,00 LEI
Jami Lin	
Aromaterapie și Feng Shui	9,00 LEI
Dianne Lancaster	
Copiii Indigo – de la mânie la iubire	15,00 LEI
Lisette Larkins	
De vorbă cu extraterestrii	18,00 LEI
Dr. Max Gerson	
O terapie naturală eficientă pentru tratarea cancerului și a altor boli grave (cu DVD inclus)	31,00 LEI
Sorin Telimbeci	
Călătoriile tânărului înțelept	15,00 LEI
Drunvalo Melchizedek	
Spațiul sacru al inimii	8,00 LEI
Joan Borysenko	
Vina ne învață, iubirea ne vindecă	18,00 LEI
Elena Cociș și Nicolae Oprică	
Razele inițiatice ale arhanghelilor.	28,00 LEI
Carmen Harra	
Decodificarea destinului	10,00 LEI
Semne, secrete și simboluri	6,00 LEI
Sănătate la treri niveluri	16,00 LEI

Kostas Danaos	
Magul din Iava	16,00 LEI
Robert Rabbin	
Pune suflet în ceea ce faci	12,00 LEI
Tristan	
Clepsidra cu pași	19,00 LEI
RAMTHA	
Cartea Albă	24,00 LEI
James Twyman, Gregg Braden, Doreen Virtue	
Pacea lăuntrică	6,00 LEI
Steve Rother	
Bun venit acasă. Noua planetă Pământ	18,00 LEI
Erik Pearl	
Reconectarea	16,00 LEI
Daphne Rose Kingma	
Iubește-te pe tine însuși	7,00 LEI
Kenneth Wapnick	
Introducere generală la Cursul de miracole	7,00 LEI
Gloria Wendroff	
Scrisori din cer	13,00 LEI
Maureen Moss	
BLISS	12,00 LEI
Aurelia Louise Jones	
TELOS vol. I, II și III	33,00 LEI
Elena Cociș, Erik Berglund	
Templul schimbării	28,00 LEI
John Perkins	
Schimbarea de forme	12,00 LEI
Dawn Baumann Brunke	
Vocile Animalelor	28,00 LEI
Evelyn Fuqua	
De la Sirius, la Pământ	18,00 LEI
Augusto Cury	
Părinți inteligenți, profesori fascinanți	12,00 LEI
Daniel Meurois-Givaudan	
Bolile karmice	12,00 LEI
Când nimeni nu te vrea	12,00 LEI
Frații noștri necuvântători	18,00 LEI

Michael Dawson	
Vindecarea cauzei	15,00 LEI
Iertarea	23,00 LEI
Brian Weiss	
Același suflet, multe trupuri	18,00 LEI
Multe vieți, multi maeștri	10,00 LEI
Mesaje de la Maeștri	18,00 LEI
Eugen Herrigel	
ZEN în arta de a trage cu arcu	7,00 LEI
Ron Baker	
O lume în curs de vindecare	15,00 LEI
Carrie Hart	
Quado ne vorbește	28,00 LEI
Caroline Myss	
De ce nu ne vindecăm și cum putem să o facem?	24,00 LEI
P.M.H. Atwater, L.H.D.	
Copiii cei noi și experiențele din preajma morții	28,00 LEI
Jonette Crowley	
Vulturul și Condorul	25,00 LEI
Wolfgang Wallner F	
Elihu	15,00 LEI
Jim Tucker	
Viața înainte de viață	15,00 LEI
Paul Elder	
Ochii unui inger	18,00 LEI
Sandy Forester	
Cum să devii fantastic de bogat, în cel mai scurt timp	15,00 LEI
Gay Hendricks, Debbie DeVoe	
Puterea unui singur gând	8,00 LEI
Bruce D. Schneider	
Relaxează-te, ești deja perfect	18,00 LEI
Jon Whale	
Dezvăluirea spiritului. Odiseea supranaturală	25,00 LEI
Robert Monroe	
Călătorii în afara corpului	27,00 LEI
Michio Kushi / Stephen Blauer	
Calea macrobiotică	23,00 LEI

James Van Praagh Rai și Pământ	18,00 LEI
Timothy Willie Delfini, ET și îngeri	12,00 LEI
Alberto Villoldo Să reparăm trecutul, să vindecăm viitorul, prin recuperarea sufletului	15,00 LEI
Kenny Werner Măiestrie fără efort	17,00 LEI
Robert Schwartz Suflete curajoase	22,00 LEI

CĂRȚI INSPIRATE DE UN CURS IN MIRACOLE

Kenneth Wapnick Introducere generală la Cursul de miracole

Michael Dawson Vindecarea cauzei și Iertarea

Toate cărțile scrise de **Paul Ferrini**

Toate cărțile scrise de **Neale Donald Walsch**

Toate cărțile scrise de **James Twyman**

IN PREGĂTIRE

Paul Ferrini
Iluminare pentru fiecare
Gregg Braden
Misterul anului 2012
Vindecarea spontană a credinței
Alberto Villoldo
Cele patru introspecții
Șaman, vindecător, înțelept
Vise curajoase
Barbara Hand Clow
Codul Maiaș
Deepak Chopra
Cartea secretelor
Al treilea Iisus
Stuart Wilde
Gladiatorii Domnului
Russ Michael
Autobiografia unui nemuritor
Doreen Virtue

Mi-aș schimba viața, dacă aș putea
Îngerii lui Solomon

Bruce Lipton

Biologia credinței

Dr. Angel Escudero

Vindecare prin gând, NOESITERAPIE

Leo Angart

Să ne îmbunătățim vederea, în mod natural

James Twyman

Codul lui Moise

EDITURA FOR YOU

BUCUREȘTI, str. Hagi Ghiță nr.58, sector 1

Tel/fax, 021/6656223; 0311001455

telefon mobil 0744352963, 0724212690

E-mail: edituraforyou@b.astral.ro

editura_foryou@yahoo.com.

monica.visan@b.astral.ro

site <http://www.editura-foryou.ro>

<http://www.copiii-indigo.ro>

Imprimarea s-a făcut la tipografia "GRUP EXCELSIOR"

Tel: **031 405 88 84**; Fax: **031 405 88 85**;
0723 292 510; 0723 507 144.

E-mail: tipografie@excelsiortrade.ro

Adresa: **Str.Calea Plevnei, nr.204-206, sector 6, Bucuresti.**